

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

18. beretning **2009**

09

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

18. beretning 2009

Flygtningenævnet
Formandskabet, 18. beretning 2009
Udgivet af Flygtningenævnet august 2010

Omslag og design:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Repro og tryk:
Rosendahls-Schultz Grafisk

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-18-2
EAN 9788791763182

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-19-9
EAN 9788791763199

Pris: 150 kr.
Oplag: 800

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Herstedvang 10,
2620 Albertslund
T 43 22 73 00
F 43 63 19 69
Distribution@rosendahls-schultzgrafisk.dk
www.rosendahls-schultzgrafisk.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2010

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 18. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2009 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Udviklingen i Irak og behandlingen af asylansøgninger fra irakiske statsborgere har givet anledning til debat om nævnets praksis i disse sager og nævnets anvendelse af UNHCR's vejledende guidelines om Irak. Der henvises nærmere til gennemgangen i afsnit 3.1.3.1 om de generelle forhold i Irak.

Debatten har kunnet efterlade det indtryk, at Flygtningenævnet har været tilbageholdende med at meddele asyl til irakiske statsborgere. Det er imidlertid ikke tilfældet. Nævnet har således i 2008 og 2009 givet asyl i henholdsvis 51 % og 40 % af sagerne vedrørende irakiske statsborgere. For så vidt angår personer tilhørende etniske og religiøse mindretal har nævnet meddelt asyl i 72 % og 86 % af sagerne. Der er dermed tale om en omgørelsesprocent, der er markant højere end gennemsnittet for de øvrige nationaliteter. I kapitel 7 om Irak er indsat eksempler fra nævnets praksis inddelt efter asylmotiv.

Der har også i beretningsåret og i første halvår af 2010 været særligt fokus på børn, som indrejser alene i Danmark og søger om asyl, såkaldt uledsagede mindreårige asylansøgere. Antallet af uledsagede mindreårige asylansøgere har de senere år været stigende. Nævnet har i beretningsåret behandlet i alt 22 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hovedsageligt unge afghanske drenge.

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal som udgangspunkt opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få deres ansøgning behandlet i Danmark og for at få asyl. Der gør sig dog nogle særlige forhold gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvilket er beskrevet nærmere i afsnit 3.1.6.

Generelt har tilgangen af sager til nævnet været stigende siden efteråret 2009. Nævnet har således i første halvår 2010 behandlet i alt ca. 560 personsager mod 483 i hele 2009.

Dette har betydet, at nævnet har øget antallet af nævnsmøder fra ca. 11 månedlige nævn i foråret 2009 til ca. 30 månedlige nævn i foråret 2010.

København, august 2010

Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 18. beretning 2009

Forord	3
Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	13
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	14
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	16
1.6 Formandskabet	17
1.7 Koordinationsudvalget	18
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat	19
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	20
1.10 Flygtningenævnets resultatkontrakt	21
1.10.1 Nævnets målopfyldelse for 2009	21
1.10.2 Nævnets målsætninger for 2010	21
Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	22
2.1 Indledning	22
2.2 EU-asygruppen	23
2.3 EURASIL	23
2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	25
2.5 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat	25
2.6 Die Europäische Rechtsakademie	26
Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager	27
3.1 Udlændingelovens § 7	27
3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	27
3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	28
3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	43
3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	47
3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold	59
3.1.3.1 De generelle forhold i Irak	59
3.1.3.2 Eksempler fra nævnets praksis vedrørende andre lande	66
3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold	73
3.1.5 Betydningen af tortur	76

3.1.6	Uledsagede mindreårige asylansøgere	84
3.1.6.1	Definition	84
3.1.6.2	Aldersvurdering	84
3.1.6.3	Modenhedsvurdering	85
3.1.6.4	Sagens behandling	87
3.1.6.5	Bevisvurdering	89
3.1.7	Betydningen af kumulative forhold	91
3.2	Sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	97
3.3	Sagens behandling	105
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	106
3.3.2	Mundtlig behandling	107
3.3.3	Skriftlig behandling	109
3.4	Bevisvurderingen	109
3.4.1	Ansøgers forklaring	110
3.4.2	Vidneførsel	130
3.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	133
3.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	134
3.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	136
3.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	137
3.4.4.1	Høringer	137
3.4.4.2	Ægthedsvurderinger	138
3.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	140
3.5	Flygtningenævnets afgørelse	141
3.6	Aktindsigt og offentlighed	142
3.7	Udsendelse	143
3.7.1.	Udrejsefrister	149
3.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	151
3.8	Udeblivelse	152
3.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	154
3.9.1	Udeblevne	154
3.9.2	Frafald	154
3.9.3	Hjemvisning	154
3.9.4	Udsættelse	156
3.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	157
3.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	157
3.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	157
3.10.2.1	Retsgrundlaget	157
3.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	159

3.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	160
3.11	Tolkning	160
3.12	Hastesager	162
3.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	162
3.13.1	Genoptagelse	162
3.13.2	Domstolsprøvelse	166
3.13.2.1	Lovgrundlaget	166
3.13.2.2	Domspraksis	167
3.13.3	Folketingets Ombudsmand	168
 Kapitel 4 Sager indbragt for internationale organer		169
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	169
4.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	170
4.1.2	Sager mod Danmark afgjort af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 2009	172
4.2	FN's Torturkomité	175
4.3	FN's Menneskerettighedskomité	176
 Kapitel 5 Udvalgte asylretlige problemstillinger		178
5.1	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	178
5.2	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	182
5.3	Bortfald af opholdstilladelse	183
5.3.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	185
5.3.2	Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet	186
5.3.3	Opnået beskyttelse i et tredjeland	189
5.4	Første asylland	191
5.4.1	Beskyttelse i et andet land	192
5.4.2	Tilknytningsmomenter	192
5.4.3	Betydningen af udsendelsehindringer	195
5.5	Sur place	195
5.5.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	196
5.5.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	196
5.5.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	197
5.5.2.2	Andre aktiviteter	201
5.6	Konsekvensstatus	201
5.7	Dobbeltstraf	203
5.8	Køns- og æresrelateret forfølgelse	205

5.8.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	205
5.8.2	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis	206
5.8.2.1	Overgreb fra private, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller udenomsægteskabelige forhold	206
5.8.2.2	Ægteskab	208
5.8.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	212
5.8.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold	214
5.8.2.5	Overgreb fra myndighedernes side	218
5.9	Menneskehandel	219
5.10	Privatretlige konflikter og agents of persecution	224
5.11	Internt flugtalternativ (IFA) og IFA-lignende betragtninger	229
Kapitel 6	Betydningen af kriminelle forhold	233
6.1	Betydningen af kriminelle forhold	233
6.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	233
6.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	236
6.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	237
6.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	237
6.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager	242
6.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager	242
6.4.2	Resultatet af SAIS's efterforskning	242
6.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	243
6.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	243
6.7	Udlændingelovens § 49 a	251
6.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	258
6.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	259
6.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er advist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	260
Kapitel 7	Irak	264
7.1	Forholdene i Irak	264
7.1.1	Det centrale og sydlige Irak	264
7.1.2	Det nordlige Irak	266

7.2	Tvangsmæssig udsendelse	266
7.3	UNHCR's anbefalinger	267
7.4	Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende irakiske statsborgere	268
7.4.1	Behandlingen af spontansager	268
7.4.2	Behandlingen af genoptagelsesansøgninger	268
7.5	Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende Irak	269
7.5.1	Sur place i genoptagelsessager vedrørende etniske og religiøse minoriteter	269
7.5.2	Generelle forhold	271
7.5.3	Etniske forhold	272
7.5.4	Religiøse forhold	274
7.5.5	Privatretlige konflikter og Agents of Persecution	276
7.5.6	Tilknytning til det tidligere styre	279
7.5.7	Tilknytning til det nuværende styre	282
7.5.8	Arbejde for den amerikansk ledede koalition	284
7.5.9	Forholdene for kvinder	286
Kapitel 8 Statistik		289
8.1	Nævnets afgørelser i 2009	289
8.2	Sagernes behandlingsform	289
8.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	290
8.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	291
8.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	294
8.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager, udsendelsessager og ambassadesager for de enkelte nationaliteter	296
8.7	Genoptagelsessager	297
8.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	298
8.9	Sagsbehandlingstider	298
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	299
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	303
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	305

Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009	307
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet	375

Når der i beretningen henvises til tidligere beretninger, anvendes følgende betegnelser: 1. beretning (1. oktober 1983 – 31. marts 1987), 2. beretning (1. april 1987 – 31. marts 1989), 3. beretning (1. april 1989 – 31. december 1991), 4. beretning (1. januar 1992 – 30. juni 1995), 5. beretning (1. juli 1995 – 31. december 1996), 6. beretning (1. januar 1997 – 31. december 1997), 7. beretning (1. januar 1998 – 31. december 1998), 8. beretning (1. januar 1999 – 31. december 1999), 9. beretning (1. januar 2000 – 31. december 2000), 10. beretning (1. januar 2001 – 31. december 2001), 11. beretning (1. januar 2002 – 31. december 2002), 12. beretning (1. januar 2003 – 31. december 2003), 13. beretning (1. januar 2004 – 31. december 2004) og 14. beretning (1. januar 2005 – 31. december 2005), 15. beretning (1. januar 2006 – 31. december 2006), 16. beretning (1. januar 2007 – 31. december 2007), 17. beretning (1. januar 2008 – 31. december 2008).

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingesservice i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende typer af sager:

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet og påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20. Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingesservice har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller har inddraget et sådant dokument.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt, domstolslignende organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations Departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6. Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Flygtningenævnets uafhængighed er yderligere understreget ved, at kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets Formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Integrationsministeriets Departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat. Integrationsministeren fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet eller integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Beskikkelsesperioden er højst fire år. Medlemmerne har ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmoder om genbeskikkelse, vil medlemmet således blive genbeskikkelse. Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Den tidligere beskikkelsesperiode udløb den 30. september 2009. Fremgangsmåden ved genbeskikkelse fremgår af § 5, stk. 4, jf. stk. 2, i Flygtningenævnets forretningsorden, jf. bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009. Flygtningenævnets Sekretariat hørte således forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønskede fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Genbeskikkelserne blev besluttet på et møde i Flygtningenævnets Formandskab. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2013.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse eller ved udgangen af den måned, hvori medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2), og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180), hvoraf fremgår, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til kapitel 3.13.2 om domstolsprøvelse.

Den 23. oktober 2009 traf Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afgørelse om afvisning af en sag anlagt af en iransk statsborger mod Danmark. Under sagen gjorde klageren blandt andet gældende, at Højesterets dom af 12. januar 2007 om afvisning af et erstatningssøgsmål indgivet af klageren mod Flygtningenævnet med henvisning til endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, udgjorde en krænkelse af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

For en nærmere gennemgang af menneskerettighedsdomstolens afgørelse henvises til kapitel 4.1.2. om sager mod Danmark afgjort af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

For en nærmere gennemgang af Højesterets dom af 12. januar 2007 henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), side 83 f.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævnets medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævnets formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2009 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2009 beskikket ni nye medlemmer, der er tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2009 af 1 formand, 12 næstformænd og 37 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:

Retspræsident Henrik Agersnap

Landsdommer Henrik Bloch Andersen

Dommer Ingrid Drengsgaard

Dommer Hans Esdahl

Dommer Torkel Hagemann

Administrerende dommer Henrik Lind Jensen

Landsdommer Eivind Linde Jensen

Dommer Stig Kaas

Landsdommer Ulla Langholz

Landsdommer Elisabeth Mejnertz

Dommer Inger Birgitte Mikkelsen

Landsdommer Kurt Rasmussen

Fratrådte:

Landsdommer Lis Sejr

Landsdommer Bent Østerborg

Medlemmer:

Tjenstgørende i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration:

Fuldmægtig Bettina Spang Arensbak
Specialkonsulent Jonas Gramkow Barlyng
Specialkonsulent Helene Bendtsen
Specialkonsulent Helle Klostergaard Christensen
Specialkonsulent Stine Rysholt Christiansen
Specialkonsulent Ditte Kruse Dankert
Chefkonsulent Nanna Skau Fischer
Chefkonsulent Jesper Gori (Tjenestefri)
Fuldmægtig Anne Marie Wegersleff Hansen
Kontorchef Vibeke Hauberg
Fuldmægtig Rikke Karlsson
Fuldmægtig Dejan Keseric
Specialkonsulent Dorte Lohmann Kjærgaard
Kontorchef Michael Kjærgaard
Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Kontorchef Henrik Larsen
Chefkonsulent Merete Milo
Kst. chefkonsulent Birgitte Maare
Specialkonsulent Trine Priess Sørensen
Specialkonsulent Elmir Tartic
Chefkonsulent Susanne Topgaard
Fuldmægtig Sara Viskum (Tjenestefri)

Fratrådte:

Kontorchef Hanne Stig Andersen
Fuldmægtig Jacob Peter Christensen
Chefkonsulent Liz Nymann Lausten
Fuldmægtig Marian Lyng Møller
Chefkonsulent Hans Peitersen
Specialkonsulent Anne Thorsen

Advokater:

Michael Abel
Klavs Brammer
Charlotte Cantor
Ulla Degnegaard
Lars Dinesen
Dorthe Horstmann

Hans Kjellund
Hans Kjærgaard
Mette Lauritzen
Helle Lokdam
O. Nepper-Christensen
Helle Vibeke Paulsen
Bettina Normann Petersen
Elsebeth Rasmussen
Torben Winnerskjold

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2009 haft ca. 27 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2009 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Helle Ankersen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling

Jurister:

Specialkonsulent Michael Nørgaard
Fuldmægtig Gitte Antonsen
Fuldmægtig Kristine Berg
Fuldmægtig Stine Carøe
Fuldmægtig Hayel Çelik (bachelor)
Fuldmægtig Christina Lund Gregersen
Fuldmægtig Bo Juul Jensen
Fuldmægtig Michelle Keun
Fuldmægtig Nicolai Holm Larsen
Fuldmægtig Kiazele Kjær Neto
Fuldmægtig Charlotte Gaardsvig Pedersen
Fuldmægtig Henrik Uhl Pedersen
Fuldmægtig Maja Skovmøller
Fuldmægtig Marta Warburg

Fratrædte:

Fuldmægtig Carlo V. Andersen
Fuldmægtig Cecilie Kruse
Fuldmægtig Rasmus Rasch

Studenter:

Stud.jur. Cathrine Bech Jørgensen

Stud.jur. Luise Salmuth Lassen

Fratrådte:

Stud. jur. Ida Groth Bastiansen

Stud. jur. Sarah Egeskov

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Overassistent Hanne Desler

Overassistent/betjent Benny Grelsbj

Kontorfuldmægtig Pia Grelsbj

Assistent Sonia Safar Mian

Overassistent Liselotte Nielsen

Assistent Helle Bank Nielsen

Assistent/betjent Mogens Pihl Nielsen

Overassistent Anne Landgren Petersen

Overassistent Jane Petersen

Assistent Katja Petersen

Ekspeditionssekretær Stine Lund Thirsgaard

Fratrådte:

Overassistent Susanne Pedersen

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-beskikkelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet. Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2009 afholdt formandskabet syv møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til på egen hånd at træffe afgørelse i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingeservice har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingeservices afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt samt i de tilfælde, hvor der er søgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-10.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, består udvalget af kontorchef Michael Kjærgaard (Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration) og advokat Elsebeth Rasmussen (Advokatrådet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingeservices indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2009 afholdt syv møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat

Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet. Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – udover en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, samt hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiedømmer til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlaget for den endelige beslutning i sagen.

Sekretariatet foretager desuden beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingesservice og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8 behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved den nye hjemmeside har således været at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest truffe afgørelser. I 2009 er 67 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden. For så vidt angår nævnets afgørelser vedrørende irakiske statsborgere, som også i 2009 har udgjort den største nationalitetsgruppe, har nævnet løbende offentliggjort 95 % af nævnets afgørelser.

Resuméerne er inddelt efter nationalitet, og der kan søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af ét eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver. Der medtages som udgangspunkt ikke resumé af rene troværdighedsafgørelser.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Det tilgængelige baggrundsmateriale omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingsservices tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger og årsrapporter.

1.10 Flygtningenævnets resultatkontrakt

Ligesom det foregående år har Flygtningenævnet for 2009 indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. I resultatkontrakten er der, ud over resultatmål for sagsbehandlingstider, fastsat mål for udvikling af Flygtningenævnets baggrundsmateriale, kvalitetsmåling af Flygtningenævnets sagsbehandling samt udvikling af Flygtningenævnets hjemmeside. Resultatkontrakten for 2009 kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk.

1.10.1 Nævnets målopfyldelse for 2009

Flygtningenævnet har opfyldt resultatmålene vedrørende sagsbehandlingstider, Flygtningenævnets baggrundsmateriale og Flygtningenævnets hjemmeside. Flygtningenævnet har af ressourcemæssige årsager besluttet at udskyde kvalitetsmålingen af nævnets sagsbehandling til 2010.

I relation til resultatmålene for sagsbehandlingstiderne kan det oplyses, at sagsbehandlingstiden i 2009 for spontansager var 121 dage (resultatmål 130 dage) og for genoptagelsessager 193 dage (resultatmål 200 dage). Flygtningenævnet har således leveret et resultat, der er bedre end de forudsatte mål.

Opfyldelse af målene vedrørende sagsbehandlingstider vægter 75 % af den samlede målopfyldelse, mens målene vedrørende Flygtningenævnets baggrundsmateriale, kvalitetsmåling af Flygtningenævnets sagsbehandling og Flygtningenævnets hjemmeside vægter henholdsvis 10 %, 10 % og 5 %. Den samlede målopfyldelse var således 90 %.

1.10.2 Nævnets målsætninger for 2010

Flygtningenævnet har indgået en ny resultatkontrakt med ministeriet for 2010. Der er i den nye kontrakt fastsat målsætninger for sagsbehandlingstider, målsætninger for opdatering af baggrundsmaterialet og videreudvikling af nævnets hjemmeside samt mål for, hvorledes kvalitetsmålingen af Flygtningenævnets sagsbehandling skal gennemføres i 2010. Flygtningenævnets Sekretariat påtænker at gennemføre 3 kvalitetsmålingsprojekter i løbet af 2010.

Resultatkontrakten for 2010 kan i sin helhed læses på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger, møder og konferencer, som Flygtningenævnet har deltaget i i 2009.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktisk og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

I 2009 har Flygtningenævnet deltaget i møder i EURASIL-arbejdsgruppen under EU-Kommissionen, herunder plenarmødet afholdt i juni måned samt workshops om Somalia, Iran, Sri Lanka, Irak, uledsagede mindreårige asylansøgere og ofre for menneskehandel, jf. afsnit 2.3. Flygtningenævnet har ligeledes deltaget i det årlige møde i UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM), jf. afsnit 2.4.

Flygtningenævnet har endvidere deltaget i en konference arrangeret af Die Europäische Rechtsakademie (ERA) om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i sager om migration samt en konference om procedure og rets anvendelse ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, jf. afsnit 2.6.

2.2 EU-asilgruppen

I EU-asilgruppen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asilgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU-asilgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Integrationsministeriets internationale kontor.

I 2009 har der i EU-asilgruppen været drøftelser af forslag til ændringer af Dublinforordningen, EURODAC-forordningen, modtagedirektivet, flygtningedefinitionsdirektivet samt asylproceduredirektivet. Der har herudover været fokus på oprettelsen af det europæiske asylstøttekontor (EASO).

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asilgruppen i 2009.

2.3 EURASIL

EURASIL (European Union Network of Asylum Practitioners) er en uformel arbejdsgruppe under EU-Kommissionen, hvor der indsamles og udveksles baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere. Der udveksles endvidere oplysninger om de enkelte landes asilpraksis, statistiske oplysninger og andre relevante oplysninger på asilområdet. EURASIL er udelukkende et forum for informationsudveksling og er således uden beslutningsmyndighed i spørgsmål om asil. Arbejdet i gruppen tilrettelægges i samarbejde med Kommissionen, således at medlemslandene er med til at forberede møderne og vælge emner til drøftelse.

UNHCR er fast repræsenteret ved møderne, og repræsentanter fra USA, Canada, Norge og Schweiz deltager på ad hoc-basis.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager i EURASIL-møderne som en del af den danske delegation, der ledes af Udlændingetjenesten. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asilområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale.

Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asilsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

Som faste punkter på dagsordenen er udveksling af oplysninger på asylområdet og information om planlagte og afviklede fact finding-missioner.

I 2009 deltog Flygtningenævnets Sekretariat i syv møder i EURASIL-arbejdsgruppen, herunder i seks workshops.

I april blev der afholdt en workshop vedrørende Somalia arrangeret af Nederlandene, Schweiz og Norge i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Somalia gennemgået af blandt andet UNHCR, International Crisis Group (ICG) samt de svenske og norske udlændingemyndigheder, som begge havde foretaget fact finding-missioner til Somalia i tiden op til workshoppen.

I maj blev der afholdt en workshop vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere arrangeret af EURASIL-sekretariatet. På workshoppen gennemgik UNHCR den seneste udvikling vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere i Europa, herunder oplysninger om antal, oprindelseslande, alder og køn. UNHCR orienterede endvidere om medlemslandenes sagsbehandling, herunder om samtaleafholdelse, modenhedsvurdering og aldersfastsættelse, samt om asylvurderingen. På mødet var der endvidere indlæg fra Irish Refugee Council om aldersfastsættelse samt fra Save the Children og Nederlandene om samtaleafholdelsen.

I juni blev det halvårslige plenarmøde afholdt. På mødet blev der blandt andet givet en status på en række igangværende projekter, herunder implementeringen af det fælles EU-curriculum på asylområdet (EAC) og det særlige træningsmodul vedrørende landebaggrundsmateriale, EU's sponsorordning vedrørende indsamling af baggrundsmateriale (ECS) samt oprettelsen af EU's portal for baggrundsmateriale. Kommissionen præsenterede den seneste asylstatistik udarbejdet af Eurostat samt Kommissionens forslag vedrørende oprettelsen af det europæiske asylstøttekontor (EASO).

I juli blev der afholdt en workshop vedrørende Sri Lanka arrangeret af Tyskland og Frankrig i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Sri Lanka efter nedkæmpelsen af LTTE gennemgået af blandt andet Kommissionen, UNHCR og Dansk Flygtningehjælp.

I september blev der afholdt en workshop vedrørende Iran arrangeret af Danmark og Tyskland i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling i Iran gennemgået af blandt andet Amnesty International samt de tyske, norske, danske og nederlandske udlændingemyndigheder. På mødet gennemgik Udlændingesservice konklusionerne fra Udlændingesservices og Dansk Flygtningehjælps fact finding-mission til Iran i sensommeren 2008.

I september blev der endvidere afholdt en workshop vedrørende menneskehandel arrangeret af Irland i samarbejde med EURASIL-sekretariatet. På workshoppen blev den seneste udvikling og de seneste initiativer vedrørende menneskehandel gennemgået af blandt andet UNHCR og Kommissionen samt de engelske og de irske udlændingemyndigheder. Endvidere fremlagde de norske myndigheder konklusionerne fra en fact finding-mission til Nigeria foretaget umiddelbart forud for workshoppen.

2.4 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

Ved den årlige EXCOM-samling i oktober er Flygtningenævnet repræsenteret ved en medarbejder fra sekretariatet. Ud over Flygtningenævnets repræsentant består den danske delegation af repræsentanter for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration samt Udenrigsministeriet.

I perioden fra den 28. september til den 2. oktober 2009 afholdt EXCOM sin 60. samling i Genève.

Årets EXCOM-konklusioner om fastlåste flygtningesituationer blev ikke vedtaget på mødet, idet der ikke forinden var opnået enighed blandt medlemslandene om konklusionernes indhold. Konklusionerne blev vedtaget på et ekstraordinært EXCOM-møde i december 2009.

2.5 Udenlandske besøg i Flygtningenævnets Sekretariat

Flygtningenævnet havde i september 2009 besøg af en yemenitisk delegation bestående af to viceministre, Yemens ambassadør i Tyskland, fem embedsmænd og en repræsentant fra UNHCR i Yemen. Den yemenitiske delegations tre dages besøg i Danmark var arrangeret i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp og omfattede udover besøg i Flygtningenævnet tillige besøg i Dansk Flygtningehjælp, Rigspolitiets Udlændingefdeling, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udlændingetjeneste, Udenrigsministeriet og Institut for Menneskerettigheder. Formålet med delegationens besøg i Danmark, herunder i Flygtningenævnet, var at få en introduktion til den danske asylprocedure for at få inspiration til, hvorledes flygtningekonventionens principper kunne omsættes og overføres til konkret lovgivning, procedurer og dertilhørende institutioner i Yemen.

2.6 Die Europäische Rechtsakademie

Die Europäische Rechtsakademie (ERA) blev oprettet i 1992 på baggrund af den hurtige udvikling i og udvidelse af EU-samarbejdet i forbindelse med Den Europæiske Fællesakt i 1986 og Maastricht-traktaten i 1992. Formålet med akademiet var at skabe et center for debat og videreuddannelse af advokater, embedsmænd og dommere for at sikre en opdateret viden om og en forbedret og ensartet implementering og overholdelse af EU-retten og Europarådets konventioner. ERA afholder således seminarer og konferencer, hvor forskellige emner inden for EU-retten og Europarådets virkefelt bliver gennemgået og debatteret.

I marts 2009 deltog repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat i en konference om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i sager om migration. Oplæggene blev afholdt af personer, som har praktisk erfaring med at behandle sager ved eller føre sager for Domstolen, herunder en dommer ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, lederen af en britisk organisation og en hollandsk advokat, der begge på klagernes vegne har ført en række sager ved Domstolen. Oplæggene havde særligt fokus på muligheden for udsendelse, herunder udsendelse af kriminelle udlændinge, og berørte også samspillet mellem Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og de EU-retlige regler, ligesom der var særligt fokus på udviklingstendenser ved domstolene, herunder den senere tids såkaldte regel 39-sager (regel 39 i domstolens procesreglement) hvorefter Domstolen kan anmode den indbragte stat om ikke at effektuere en udsendelse, førend Domstolen har vurderet sagen.

I maj 2009 deltog repræsentanter for Flygtningenævnets Sekretariat i en konference arrangeret af ERA om procedurer og retsanvendelse ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Ved konferencen blev der holdt oplæg af personer, som havde praktisk erfaring med at føre eller behandle sager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, herunder blandt andet advokater, myndighedspersoner, personer ansat i Domstolens sekretariat og en dommer ved Domstolen.

I forbindelse med begge konferencer var der mulighed for at overvære en sag ved Domstolen.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2009 truffet afgørelse i 401 spontansager vedrørende 483 personer.

Nævnet har i 2009 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse for 304 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 63 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), til 58 personer. Der er endvidere meddelt opholdstilladelse efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status), til 10 personer.

Den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), finder anvendelse for asylansøgninger indgivet før den 1. juli 2002, hvor lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven trådte i kraft. For en nærmere beskrivelse af lovændringen og praksis efter den tidligere gældende bestemmelse i § 7, stk. 2, henvises til formandskabets 11., 12. og 13. beretninger for 2002, 2003 og 2004.

3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrun- det frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrun- det, at dette udgør et tilstræk- keligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systemiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tids- mæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som ud- gangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden be- skyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolk- ningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighe- derne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstil- ladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrun- det frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrun- det, tager nævnet ud- gangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågæl- dendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens ud- rejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor ansøgeren er blevet med- delt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I kapitel 7 er der tillige medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser vedrø- rende irakiske statsborgere.

3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politi- ske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således haft forskellige aktiviteter for kvindebevægelsen i Iran. Hun havde i forbindelse hermed været behjælpelig i forbindelse med trykning/transport af løbesedler indeholdende kvindesagssynspunkter. I den forbindelse havde myndighederne fundet 700 til 800 løbesedler på hendes bopæl, og de havde beslaglagt hendes computer, bøger med videre. Ansøgeren var ikke taget tilbage til bopælen efter ransagningen, men havde taget ophold hos blandt andet sin søster og sin moder, indtil hun var udrejst cirka en måned senere. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at det måtte antages, at ansøgeren risikerede forfølgelse på grund af sin politiske overbevisning ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Iran/2009/3

Nævnet meddelte i **september 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i slutningen af 2008. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens fader havde været et højtstående medlem af PDPA. I overensstemmelse med ansøgerens faders forklaring i sin asylsag lagdes det til grund, at faderen havde måttet flygte, efter at Mujahedin var kommet til magten i 1992, på grund af et modsætningsforhold til forskellige Mujahedin-grupper. Faderen havde desuden været tilbageholdt af Mujahedin i to år, og ansøgerens moder var gentagne gange blevet opsøgt af Mujahedin og udsat for hårdhændet behandling. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens moder havde været tilbageholdt af Taliban, der havde eftersøgt ansøgerens fader. Ansøgerens fader var blevet meddelt opholdstilladelse her i landet i slutningen af 2001. Ansøgerens moder og tre af ansøgerens søskende var i sommeren 2006 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, under henvisning til ansøgerens faders forhold. To af ansøgerens øvrige søskende var i foråret 2007 blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, ligeledes under henvisning til ansøgerens faders forhold. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at også ansøgeren, der ikke havde noget netværk i hjemlandet, som følge af faderens profilering under Najibullahs regime, ved en tilbagevenden til hjemlandet måtte anses for at være i en reel risiko for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet bemærkede herved, at det fremgik af det foreliggende baggrundsmateriale, at højtstående medlemmer af PDPA fortsat, som følge af deres tidligere position, kunne være i risiko for forfølgelse, hvis de havde konflikter med de daværende magthavere i Afghanistan. Afg/2009/24

Nævnet meddelte i **september 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til to mandlige statsborgere fra Iran. Indrejst i 2008. Ansøgerne er brødre. Ansøgerne er shia muslimer, persere og fra Teheran. De havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktive. Den ældste broder havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden i Iran, idet han dels overfor myndighederne havde

fortiet, at han jævnligt havde haft kontakt til en ven i USA og dels, at han havde videregivet fortrolige cd'er til vennen i USA. Cd'erne havde han anskaffet sig via sit arbejde på et militært arkiv. Den iranske hær havde derfor anklaget ham for at være spion. Den yngste broder havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden i Iran som følge af broderens forhold, idet han havde hjulpet broderen med at videregive en cd med militærhemmelige oplysninger til broderens ven i USA. **Flygtningenævnet** udtalte, at selvom den ældste broder først ved samtalen hos Udlændingesservice og senere mere detaljeret havde forklaret om sin kontakt med sin barndomsven, der havde boet i USA, og at han havde forsynet denne med militærhemmelige oplysninger, lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne havde videregivet oplysninger og cd'er til en person, der havde boet i USA. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerne ikke havde modtaget penge herfor, og at de havde gjort dette, da de havde været utilfredse med det iranske styre. Herudover lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgerne var flygtet som følge heraf, og at faderen var blevet arresteret, tilbageholdt og var ikke blevet løsladt. Ligesom i den ældste broders sag, lagde Flygtningenævnet den yngste broders forklaring til grund. Begge ansøgere opfyldte derfor betingelserne for at få asyl efter udlændingeloven § 7, stk. 1, da de måtte antages at ville blive forfulgt af de iranske myndigheder ved deres tilbagevenden til Iran, og at deres aktiviteter, af myndighederne, ville blive opfattet som rettet mod styret. Iran/2009/10

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde været medlem af et legalt parti, hvor han blandt andet havde arrangeret møder, holdt taler og lavet løbesedler. I foråret 2008 havde ansøgeren deltaget i demonstrationer mod valgsvindel, hvorunder der var opstået uroligheder. Ansøgeren havde derefter måttet flygte, da politiet havde ledt efter ham på hans bopæl. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring om sine aktiviteter til grund. Det lagdes i den forbindelse til grund, at ansøgeren efter faderens død i 2006 havde besluttet at videreføre dennes politiske arbejde. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren gennem sin deltagelse i og medvirken til at arrangere omkring 25 møder under præsidentvalgekampagnen fra slutningen af 2007 til begyndelsen af 2008 samt gennem afholdelse af to taler til offentlige møder med mange tilhørere i Yerevan herved var blevet profileret i en sådan grad, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Arme/2009/3

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.5 nævnte afgørelser Sri/2009/3, Iran/2009/4 og Iran/2009/13, de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Arme/2009/2 og Kenya/2009/1 samt den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2009/7.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har ("imputed political opinion"), kan nævnes:

Nævnet **meddelte i september 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2008. Ansøgeren er kurder. Ansøgeren havde som asylmotiv angivet, hun frygtede at blive dræbt af sin familie, idet hun i mange år havde haft et forhold til mand, der er araber og sunni-muslim. Ansøgeren havde ligeledes henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygtede at blive anholdt af de syriske myndigheder. Ansøgerens kæreste havde bedt ansøgeren om at opbevare en taske for ham, hvilket ansøgeren havde indvilliget i. Ansøgeren vidste ikke, hvad tasken indeholdt. Efterfølgende var kæresten blevet anholdt og den syriske efterretningstjeneste havde opsøgt ansøgerens bopæl for at anholde ansøgeren, der dog ikke havde været hjemme. I stedet var hendes broder blevet anholdt. **Flygtningenævnet** kunne i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren var kommet i de syriske myndigheders søgelys i fortsættelse af tilbageholdelsen af hendes kæreste. Efter tilbageholdelsen af kæresten havde myndighederne søgt efter ansøgeren og havde herunder i en længere periode tilbageholdt ansøgerens broder. Flygtningenævnet meddelte på denne baggrund ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2009/1

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit etniske tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst januar 2008. I september 2008 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. Ansøgeren er etnisk tamil. Ansøgeren havde under sagens oprindelige behandling i Flygtningenævnet forklaret, at han havde været tilbageholdt af myndighederne og i den forbindelse udsat for tortur, idet de mistænkte ham for at samarbejde med LTTE. I forbindelse med en anmodning om genoptagelse af ansøgerens asylsag havde Dansk Flygtningehjælp fremlagt en torturundersøgelse foretaget af Amnesty Internationals lægegruppe vedrørende ansøgeren. Sagen blev genoptaget grundet dens karakter. Under Flygtningenævnets behandling af sagen nedlagde Udlændingesservices repræsentant påstand om, at sagen blev udsat med henblik på, at der blev foretaget en torturundersøgelse af ansøgeren ved Retsmedicinsk Institut. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med indholdet i rapporten fra Amnesty International's lægegruppes torturundersøgelse til grund, at ansøgeren havde været udsat for den tortur, han havde forklaret om, og at ansøgeren psykisk led af PTSD. Der var ikke grundlag for at

indhente en torturundersøgelse fra Retsmedicinsk Institut. Flygtningenævnet kunne herefter endvidere lægge ansøgerens forklaring til grund om tilbageholdelsen. Ansøgeren havde herefter været udsat for tortur af det civile politi med henblik på at opnå oplysninger om andre tamiler og deres eventuelle tilknytning til LTTE. Under hensyn hertil, til baggrundsoplysningerne om myndighedernes fremfærd overfor tamiler i Colombo i tilsvarende situationer og til Flygtningenævnets praksis i tilsvarende sager fandt nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville risikere tilsvarende overgreb fra myndighedernes side. Da nævnet lagde til grund, at myndighedernes interesse for ansøgeren udsprang af, at han er etnisk tamil, fandt nævnet, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl i udlændingelovens § 7, stk. 1. Sri/2009/6

Endvidere kan henvises til den i afsnit 3.1.3.2 nævnte afgørelse Burma/2009/1.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at de pågældende ansøgere ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2004. I 2005 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingetjenesten, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2009 genoptog Flygtningenævnet sagen grundet sagens karakter. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i 2004. Det fremgik af den asylsag, som Flygtningenævnet havde afgjort i 2005, at ansøgeren såvel overfor Udlændingetjenesten som overfor nævnet havde forklaret udførligt og konsistent om sit asylmotiv. Ansøgeren havde oprindeligt som asylmotiv henvist til den tvang, han havde været udsat for fra sin fader, der som et lokalt indflydelsesrigt medlem af en religiøs organisation og som strengt religiøst fokuseret havde anvendt trusler og vold og ved en bestemt lejlighed pistolskud mod ansøgeren for at tvinge ansøgeren til træning som Jihad-kriger samt indgå ægteskab med en dengang 13-årig kusine. I 2006 havde ansøgeren anmodet om genoptagelse af asylsagen navnlig under henvisning til, at han i 2006 var konverteret til kristendommen. Det fremgik, at ansøgeren var aktivt deltagende i et kristent trossamfund, og at han i 2006 var blevet døbt. Ansøgerens oplysninger herom forelå bekræftet ved erklæring fra trossamfundet. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at han på grund af konverteringen havde mødt modstand og afstandtagen fra herboende afghanere, der var bekendt med konverteringen. I sommeren 2006 havde ansøgerens advokat indklaget Danmark for FN's Menneskerettighedskomité. I processkrift fra starten af 2009 til komitéen havde advokaten blandt andet henvist til en erklæring fra trossamfundet om ansøgerens fortsatte aktive deltagelse i trossamfundet siden 2006 samt til den betydning, herboende afghaneres viden om konverteringen havde haft for ansøgerens ophold i Danmark og

ansøgerens risici ved en tilbagevenden til Afghanistan. Det fremgik af advokatindlægget til nævnsmødet og af ansøgerens forklaring i nævnsmødet videre blandt andet, at ansøgeren fortsat var aktiv i det kristne trossamfund, at ansøgeren ikke havde haft kontakt med sin familie siden indrejsen og ikke vidste, om familien fortsat opholdt sig i Pakistan eller Afghanistan, at ansøgeren på grund af modstand fra herboende afghanere grundet konverteringen fortsat holdt ”lav profil”, og at ansøgeren frygtede for de oplysninger om hans konvertering, der var tilgået og ville kunne tilgå afghanere i Afghanistan. Nævnet bemærkede, at ansøgeren også i nævnsmødet havde forklaret konsistent og uden at udbygge sine oplysninger. Nævnet lagde derfor vægt på ansøgerens oplysninger om faderens tvang og indflydelse i den religiøse organisation, den manglende kontakt med ansøgerens familie og det oplyste om ansøgerens forhold i Danmark under den tid, der var forløbet. Nævnet fandt, at oplysningerne om ansøgerens faste og vedholdte tilknytning til en kristen kirke og konvertering til den kristne tro havde afgørende betydning. Nævnet fandt derfor efter en samlet vurdering af de oplysninger, der nu forelå for nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan, hvor han måtte antages at være uden familienetværk og uden støtte i sin tidligere omgangskreds, ville kunne risikere en forfølgelse grundet sin kristne tro og tilhørsforhold, hvilken forfølgelse de afghanske myndigheder måtte antages ikke at kunne beskytte ansøgeren imod. På denne baggrund fandt nævnet, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2009/33

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk pashto fra Kabul. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde været medlem af en hemmelig, navngiven gruppe, hvor medlemmerne ofte var ikke troende muslimer. Ansøgeren havde også været i besiddelse af og udlånt islamkritiske tekster og bøger, hvilket var blevet opdaget ved en ransagning af hans hjem foretaget af myndighederne. Ansøgeren var derefter flygtet fra landet. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således været medlem af en navngiven gruppe gennem en lang årrække, og han havde haft kontakt til andre grupper inden for organisationen. Endvidere havde flere af hans familiemedlemmer, herunder hans fader, været medlemmer af samme gruppe, og de var blevet dræbt i forbindelse hermed. Endvidere var ansøgerens bopæl blevet ransaget af myndighederne kort før ansøgerens udrejse. Under ransagningen havde myndighederne beslaglagt en række islam-kritiske bøger. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at det måtte antages, at ansøgeren risikerede forfølgelse af grunde, der var omfattet af Flygtningekonventionen, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Afg/2009/46

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. Ansøgeren var cirka fire år tidligere begyndt at interes-

sere sig for kristendommen, hvorfor han havde fulgt nogle kristne armenieres private møder samt deltaget i en gudstjeneste. Ansøgerens familie havde derefter udstødt ansøgeren, da ansøgerens morbroder havde fundet nogle billeder af en kristen kirke hos ansøgeren og havde derefter ransaget hans hjem. Ansøgeren var flyttet, da to af ansøgerens kristne og armenske venner var blevet anholdt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren var fra Teheran, hvor hans familie fortsat var bosiddende, og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Ansøgeren havde under hele sagen påberåbt sig, at han søgte asyl på grund af sin kristne tro. Uanset at ansøgeren på nogle punkter havde forklaret upræcist om sin færden forud for udrejsen, havde hans forklaring for Flygtningenævnet fremstået som selvoplevet og detaljeret på en sådan måde, at Flygtningenævnet ikke kunne afvise det påberåbte asylmotiv, hvorefter ansøgeren på grund af sine aktiviteter sammen med kristne armeniere forud for udrejsen var kommet i et modsætningsforhold til sin familie og herunder navnlig sin morbroder, der var en højestående myndighedsperson. Det blev særligt bemærket, at det under nævnsmødet var blevet konstateret, at den anvendte syntaks i asylskemaet fremstod mangelfuld og således kunne forklare nogle af de upræcise forhold. Iran/2009/16

Grundene til forfølgelse i henhold til de forskellige kriterier i flygtningekonventionens flygtningedefinition vil ofte overlappe hinanden. Som eksempel på afgørelser, hvor flere forhold har gjort sig gældende, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk kristen. Ansøgeren henviste til, at politiet fra foråret 2007 havde mistænkt ansøgeren for at have været medlem af en kristen organisation. I sommeren 2008 var to af ansøgerens kammerater, der havde været medlemmer af den omtalte organisation, blevet dræbt af myndighederne. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt, at ansøgerens forklaring i det væsentligste måtte lægges til grund. Flygtningenævnets flertal lagde således til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt et antal gange i perioden fra foråret 2007 til sommeren 2008 af politiet, som havde mistænkt ansøgeren for at være aktiv i en politisk organisation, som havde været modstander af Baath-partiet. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgeren under alle tilbageholdelserne var blevet udsat for overgreb. Flertallet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren som årsag til sin udrejse havde angivet, at dette var sket, fordi to af hans kammerater, som havde været medlemmer af samme organisation, var blevet dræbt af myndighederne i sommeren 2008. Flygtningenævnets flertal fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien ville risikere forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2009/3

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er syrisk

statsborger og etnisk kurder. Flygtningenævnet lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet lagde således til grund, at ansøgeren efter New-rooz-festen i foråret 2007 var blevet anholdt og herefter tilbageholdt af myndighederne i omkring syv måneder og udsat for tortur. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren og en kammerat i efteråret 2008 havde kørt rundt på en motorcykel og ændret byskilte fra arabisk til kurdisk i protest mod myndighedernes behandling af kurdere i Syrien, samt at de herunder var blevet opdaget af politiet, som på grundlag af motorcyklens registreringsnummer havde eftersøgt ansøgeren. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Syrien/2009/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.5 nævnte afgørelse Iran/2009/8

Hvis Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin etnicitet, religion, politiske anskuelser m.v. kan lægges til grund, men ikke finder, at de aktiviteter, ansøgeren har udført, eller de tiltag, der er begået mod ham i hjemlandet, kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, meddeles der afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler herpå kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libanon. Indrejst i 2006. Ansøgeren er sunni-muslim af trosretning. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren havde boet i Beirut med sin familie inden udrejsen og havde haft sin skrædderforretning i et kvarter, hvor der boede såvel sunni- som shia-muslimer. Ansøgeren havde tilstræbt at leve et neutralt liv, og han havde ikke engageret sig i politiske sammenhænge eller grupperinger. Han havde ikke været politisk aktiv. Ansøgeren havde tilstræbt at have et almindeligt familieliv med sin ægtefælle og med sine efterhånden voksne børn. Ansøgeren havde flere gange været udsat for henvendelse fra shia-muslimer, der havde forsøgt at overtale ham til at sælge eller overdrage skrædderforretningen, fordi den lå i et angiveligt shia-muslimsk interesseområde. Ansøgeren var blevet truet i denne forbindelse og var således i sommeren 2006 blevet udsat for en konkret persons trusler, ligesom den pågældende person efterfølgende havde indfundet sig uden for forretningen og tildelt ansøgeren slag i brystet. I perioden for de israelske bombardementer af Libanon i sommeren 2006 havde ansøgeren med sin familie i cirka en måned opholdt sig i Syrien, herefter var familien vendt tilbage til Beirut. Familien var udrejst fra Beirut i december 2006 og var indrejst legalt i Danmark. Det havde oprindeligt været planen, at familien skulle vende tilbage til Libanon, men ansøgeren havde søgt om asyl i februar 2007. Selvom ansøgeren og hans familie havde mødt vanskeligheder i Libanon og herunder havde været udsat for trusler og chikane, fandt nævnet efter en vurdering af det oplyste om ansøgerens forhold, at ansøgerens situation havde været præget af problem-

fyldte men generelle forhold i Beirut, og at ansøgeren ikke havde været konkret forfulgt på en måde, som indebar, at ansøgeren ved udrejsen kunne anses for udsat for eller ved indrejsen kunne antages at risikere en forfølgelse, der ville være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt af samme grunde videre ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere umenneskelig eller nedværdigende behandling, der ville være omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Libanon/2009/1.

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Israel. Indrejst i 1988. I 1990 blev ansøgeren meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9. I 1992 blev ansøgeren dømt til anbringelse, og han blev samtidigt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. I 2008 indgav ansøgeren en ansøgning om asyl. **Flygtningænævnet** lagde til grund, at ansøgeren, der er statsløs palæstinenser og født i det østlige Jerusalem, havde haft hele sin opvækst i Israel, der måtte anses for hans hjemland. Det tilråddes derfor, at ansøgeren asylretligt skulle vurderes i forhold til Israel, således som også den beskikkede advokat havde argumenteret for i sit indlæg. Ansøgeren havde fortsat nær familie i det østlige Jerusalem og havde forklaret, at hans søster og moder havde fået israelsk statsborgerskab. Familien havde ingen konflikt med de israelske myndigheder eller andre grupperinger i Israel, og det havde ansøgeren heller ikke haft under sin opvækst. Den frihedsberøvelse på ni måneder, som havde fundet sted i 1983, skyldtes ifølge ansøgerens forklaring, at en bekendt, der var statsløs palæstinenser, havde planlagt et røveri, og at ansøgeren, selv om han havde været uskyldig, var blevet anset for at tilhøre samme gruppe. Han havde ikke haft problemer i Israel efter løsladelsen og var udrejst med israelsk rejsedokument i sommeren 1988 til Danmark i forbindelse med ægteskab med en dansk kvinde. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde haft et meget langvarigt ophold i Danmark og i alle henseender følte sig dansk. Ansøgeren havde tilkendegivet, at han ikke frygtede forfølgelse, hvis han på ny skulle tage ophold i Israel, men som statsløs palæstinenser ville han have ringere muligheder end israelske statsborgere blandt andet i forbindelse med ud- og indrejse. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 forudsætter, at ansøgeren omfattes af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer en umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det forhold, at Israel efter det oplyste havde afslået indrejsetilladelse, indebar efter nævnets opfattelse ikke, at ansøgeren, såfremt han måtte få ophold i Israel, ville risikere en forfølgelse omfattet af Flygtningekonventionen. Nævnet fandt videre, at nægtelse af indrejsetilladelse for ansøgeren ikke kunne sidestilles med en sådan forfølgelse. Flygtningænævnet lagde herved vægt på det oplyste om ansøgerens forhold under sin opvækst, baggrunden for ansøgerens udrejse i 1988 samt det anførte om ansøgerens nære familie i Israel. Af samme grunde fandt nævnet heller ikke, at den manglende indrejsetilladelse indebar, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens

§ 7, stk. 2. Allerede herefter og idet bemærkedes, at nævnet ikke har kompetence til at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser, stadfæstede Flygtningenævnet afgørelsen fra Udlændingesservice. Det bemærkedes, at ansøgerens tilknytning til sin hustru, der efter det oplyste havde alvorlige helbredsproblemer, til hustruens børn og til ansøgerens danske omgangskreds i øvrigt, ikke kunne føre til noget andet resultat. Statsløspal/2009/2

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Etiopien. Indrejst i 2007. I Etiopien havde ansøgeren tilsluttet sig et lovligt oppositionsparti, og var efter valget i 2005 blevet fængslet i 20 dage uden at blive stillet for en domstol. Ansøgeren blev senere ansat i et ministerium som ekspert. I 2007 blev udtalelser afgivet af ansøgeren, hvor han havde anklaget regeringen for at udføre dårlig administration, gengivet i en landsdækkende avis. Ansøgeren blev efterfølgende udsat for chikane på sin arbejdsplads fra en højtstående ansat i ministeriet. Ansøgeren forklarede, at han efter sin udrejse fra Etiopien, af sin søster var blevet underrettet om, at hans hjem var blevet ransaget af myndighederne. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etiopisk statsborger og etnisk amhara og kristen. Ansøgeren var udrejst af Etiopien i slutningen af 2007, legitimeret med sit ægte nationalitetspas isat visum til et europæisk land, idet han skulle deltage i et seminar. Det forhold, at ansøgeren efter valget i 2005 var blevet fængslet og tilbageholdt i 20 dage på grund af sine aktiviteter for et oppositionsparti, kunne ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forholdet lå noget tilbage i tid, samt at ansøgeren alene havde været et almindeligt medlem af oppositionspartiet og ikke på nogen måde havde profileret sig. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at ansøgeren kort efter løsladelsen var blevet ansat i et ministerium. De udtalelser, ansøgeren var fremkommet med på et seminar i 2007 og som var blevet gengivet i en artikel i en landsdækkende avis, kunne ikke begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig problemfrit i Etiopien indtil slutningen af 2007, hvor han var udrejst. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om, at militærpolitiet efter hans udrejse havde ransaget hans hjem, til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om, hvornår han af sin søster var blevet oplyst om ransagningen, og om hvornår denne havde fundet sted, ligesom nævnet fandt, at det forekom usandsynligt, at ansøgerens søster, som boede i en anden by, tilfældigt havde opholdt sig i hans lejlighed den dag, hvor myndighederne havde foretaget ransagningen. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Etiopien ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller umenneskelig behandling eller overgreb. Etiopien/2009/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde oplyst, at han i 1999 havde deltaget i en studenterdemonstration. Ansøgeren var blevet anholdt under demonstrationen, og han havde været tilbageholdt i omkring en måned. Ansøgeren var blevet løsladt på betingelse af, at han opfyldte en meldepligt. I 2003 havde ansøgeren på ny deltaget i en demonstration, og han var to dage senere blevet anholdt. Ansøgeren havde været tilbageholdt i omkring en måned, og var endnu en gang blevet løsladt på betingelse af, at han opfyldte en meldepligt. En videooptagelse af demonstrationen i 2003 var blevet vist under nævns mødet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han i hjemlandet ikke havde været politisk aktiv udover at have deltaget i to studenterdemonstrationer. Ansøgeren var i besiddelse af pas udstedt af iranske myndigheder. Passet var blevet benyttet i forbindelse med flere rejser til udlandet. Ved ankomsten her til landet havde ansøgeren urigtigt angivet, at en medrejsende var hans ægtefælle. Ansøgeren havde været i besiddelse af dokumentation for en irakisk lægeeksamen. Den pågældende dokumentation var ifølge ansøgeren falsk og var blevet anskaffet i perioden op til udrejsen med henblik på at søge asyl i Sverige som irakisk statsborger. Det fremgik, at ansøgeren, efter de af ham oplyste tilbageholdelser, havde fået mulighed for at færdiggøre sin uddannelse, ligesom det havde været ham muligt at foretage flere udrejser af Iran. Flygtningenævnet fandt ikke, at de af ansøgeren oplyste tilbageholdelser i sig selv kunne være asylbegrundende. Det lagdes i denne forbindelse til grund, at ansøgeren havde været en af mange demonstranter, og at det af den foreviste optagelse ikke fremgik, at ansøgeren havde profileret sig. Ansøgeren havde ingen viden om, hvad der skete med de andre demonstranter, også på denne baggrund fandt Flygtningenævnet det ikke troværdigt, at ansøgeren i en lang årrække havde været pålagt meldepligt. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen havde været forfulgt. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke at ansøgeren vil være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2009/5

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Senest indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde påberåbt sig, at han frygtede forfølgelse som følge af sit politiske tilhørsforhold til PDP. Han havde anført, at han var blevet anholdt to gange samt var blevet overfaldet af seks personer, heraf tre i uniform. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ikke i sit asylskema havde nævnt noget om de to angivne anholdelser, men først havde forklaret om disse under samtalen med Udlændingesservice. Uanset om ansøgerens forklaring om anholdelserne og det angivne overfald imidlertid lagdes til grund, fandtes de påberåbte omstændigheder ikke at kunne føre til asyl. Nævnet lagde

herved vægt på, at ansøgeren havde tilhørt et legalt parti med tilknytning til regeringen i Nigeria. Det fremgik endvidere, at ansøgeren var blevet løsladt efter begge – kortvarige – anholdelser, samt at ansøgeren havde opholdt sig i Nigeria i en længere periode efter det angivne overfald uden at blive udsat for yderligere. Nævnet tillagde det endvidere en vis betydning, at ansøgeren først havde søgt om asyl, da han var blevet anholdt af det danske politi. Herefter fandtes ansøgeren ikke at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2009/7

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingeservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde til sagen oplyst, at han var blevet medlem af MASSOB i begyndelsen af 2006, og at hans aktiviteter blandt andet havde bestået i at opbevare T-shirts og andet merchandise for organisationen. Ansøgeren havde lovet penge til MASSOB, som han ikke havde kunnet betale, og han var derfor blevet overfaldet. Ansøgeren havde derfor ikke deltaget i et stormøde arrangeret af MASSOB i juni 2006, som var blevet afbrudt af sikkerhedsstyrker, der havde angrebet deltagerne. Efter indrejsen i Danmark havde ansøgeren afgivet vidneforklaring i en sag mod en person, der var sigtet for drabsforsøg over for ansøgeren. Ansøgeren kendte gerningsmanden fra hjemlandet og frygtede repressalier. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk ibo og kristen fra Anambra delstaten i Nigeria, at ansøgeren havde været medlem af MASSOB, at ansøgeren ikke havde været udsat for strafprocessuelle indgreb fra myndighedernes side, og at ansøgeren var udrejst af hjemlandet i slutningen af 2006 og indrejst i Danmark omkring slutningen af 2007. Efter ansøgerens egen forklaring fandtes han alene at have udøvet meget begrænsede aktiviteter for MASSOB, ligesom det ikke kunne antages, at han skulle være blevet profileret i forhold til myndighederne. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist om de enkelte aktiviteter for MASSOB, herunder om opbevaringen af merchandise, ligesom han efter sin egen forklaring ikke havde været i personlig kontakt med organisationen siden foråret 2006. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde været til stede på det åbne stormøde arrangeret af MASSOB i juni 2006, hvor myndighederne havde dræbt flere MASSOB-medlemmer og civile. Herudover havde han været i stand til at opholde sig i hjemlandet frem til udrejsen uden at være blevet kontaktet af hverken myndighederne eller MASSOB-medlemmer. Endelig måtte det tillægges vægt, at ansøgeren først havde ansøgt om asyl i slutningen af 2008, selv om han ifølge sin egen forklaring havde frygtet for sit liv allerede på udreisetidspunktet i slutningen af 2006. Ansøgerens frygt for at blive udsat for repressalier fra den gerningsmand, som han havde vidnet imod i en byret i efteråret 2009, kunne ikke begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Forholdet var et privat anliggende, som ikke var asylretligt relevant. Der var heller ikke oplysninger om, at gerningsmanden skulle have truet an-

søgeren. Under disse omstændigheder, og da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge de påberåbte asylmotiver, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevendende risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevendende skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2009/8

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde gjort gældende, at hun i hjemlandet havde været udsat for gentagne angreb fra skinhead-grupper som følge af, at ansøgerens moder er jødisk, og at hun ved en hjemvenden frygtede nye tilsvarende overgreb. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens forklaring om, at hun skulle have været udsat for anti-semitiske overgreb, forekom troværdig. Nævnet lagde her vægt på, at ansøgeren selv i sit asylansøgnings-skema havde betegnet sig som ateist, og at hun yderligere havde forklaret, at hun kendte sig til buddhistisk filosofi. Ansøgeren virkede derfor som et usandsynligt mål for anti-semitiske overgreb. Uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandtes disse forhold imidlertid ikke at kunne begrunde asyl, idet ansøgeren fandtes at måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Det bemærkedes herved, at det fremgik af baggrundsmaterialet, at de russiske myndigheder havde både vilje og generelt også evne til at beskytte medlemmer af religiøse mindretal mod overgreb. Rus/2009/8

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst i 1999. Ansøgeren var i 1999 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingeloven § 9, stk. 1, nr. 2. I sommeren 2006 anmodede ansøgeren under henvisning til en ansøgning om opholdstilladelse indgivet 1999 om at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren havde haft en profileret position i kredsen omkring en leder af et bosnisk politisk parti i begyndelsen af 1990'erne. Ansøgeren havde i begyndelsen af 1990'erne haft flere høje administrative stillinger i Bosnien. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af sin tidligere position ved en tilbagevendende til hjemlandet på nuværende tidspunkt risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, herunder at han ville være i risiko for falske anklager eller for retsforfølgelse på grund af en tidligere sag fra begyndelsen af 1990'erne, hvor ansøgeren havde nægtet at efterkomme en ordre om at foretage et angreb mod en serbisk landsby. Ansøgeren havde videre henvist til, at han gennem sit arbejde var bekendt med krigsforbrydelser begået i det vestlige Bosnien under krigen under en navngiven militærpersons kommando, og at ansøgeren i den anledning kunne forventes at blive indkaldt som vidne for at afgive forklaring. Ansøgeren var efter det oplyste ikke blevet indkaldt eller afhørt som vidne vedrørende krigs-

forbrydelser, hvorfor ansøgerens forventning herom ikke i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Uanset om ansøgeren måtte have opfyldt betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ved indgivelsen af ansøgning herom i 1999, fandt Flygtningenævnet, at der ved afgørelsen skulle lægges vægt på, om ansøgeren på nuværende tidspunkt ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, som den er affattet ved lovbekendtgørelse nr. 73 af 2. februar 1999. Bos/2009/3

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til, at han i 2007 havde været tolk for en norsk antropolog, da hun skulle besøge et fængsel et par timers kørsel fra Kigali, hvor ansøgeren boede. Ansøgeren var af myndighederne blevet pålagt, at rapportere alt, der var hændt under besøget, til politiet. Ansøgeren havde undladt at videregive nogle oplysninger, og dette var angiveligt blevet opdaget. Efter et tip herom fra en ven, der arbejdede i politiet, havde ansøgeren holdt lav profil for ikke at komme i problemer. Ansøgeren havde ligeledes henvist til, at hans onkel, der havde været under-præfekt og gode venner med modkandidaten til den siddende præsident, og hans familie i 1995 var blevet dræbt, hvorfor ansøgeren i 2008 havde mødtes med en advokat for at igangsætte en retsforfølgning af gerningsmændene. I denne forbindelse var ansøgeren blevet truet af ukendte personer, hvorefter ansøgeren ikke var gået videre med sagen. Endelig havde ansøgeren henvist til, at han i slutningen af 2008 havde fungeret som valgobservatør, og at han som udslag af, at han havde protesteret mod valgfusk, var blevet tilbageholdt i 3 dage. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hutu og kristen fra Kigali, at han havde været medlem af det legale parti PSD, at han i 2006 var blevet uddannet som translatør, og at han i efteråret 2008 var udrejst. Flygtningenævnet kunne efter det foreliggende lægge ansøgerens forklaring til grund. Vedrørende oplysningerne om onklens aktiviteter måtte det tillægges vægt, at disse lå langt tilbage i tid. Endvidere var der ikke sket videre angående de trusler, som ansøgeren havde modtaget på gaden dagen efter, at han havde været til advokat angående mulig retsforfølgning af gerningsmændene til drabet på onklen. Med hensyn til episoden med rapportering til politiet i Butare angående den norske, navngivne, antropolog måtte det tillægges vægt, at ansøgeren ikke siden havde haft problemer i den anledning, hverken med myndigheder eller andre. Der var heller ikke holdpunkt for at antage, at ansøgeren havde haft problemer angående medlemskabet af det legale parti PSD. Ingen af disse forhold fandtes i sig selv at kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Med hensyn til ansøgerens virke som valgobservatør måtte det tillægges vægt, at ansøgeren var blevet løsladt allerede efter tre dage, mod meldepligt, at ansøgeren havde opfyldt den første meldepligt uden problemer, at ansøgeren i perioden umiddelbart før den endelige udrejse havde været i stand til at rejse frem og tilbage flere gange mellem Rwanda og Uganda uden problemer, og at ansøgeren var udrejst legalt

og problemfrit af hjemlandet i efteråret 2008. På denne baggrund kunne der ikke lægges nogen vægt på de fremlagte dokumenter fra politiet, og det kunne efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold ikke antages, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejse. Idet oplysningerne om de generelle forhold i hjemlandet hverken kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rwanda/2009/1

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk hazara. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han igennem en ven var kommet i besiddelse af en bibel og nogle billeder med kristne motiver, hvilket ansøgerens farbroder havde opdaget og fortalt videre i moskéen og til en lokal mullah. Denne havde beskyldt ansøgeren for at være konverteret til kristendommen og havde sagt, at ansøgeren skulle slås ihjel som følge heraf, hvilket farbroderen havde konfronteret ansøgeren med. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hans fader var død, og at farbroderen havde ønsket at indtræde som overhoved for familien og gifte sig med ansøgerens moder, hvilket ansøgeren havde været imod. Farbroderen havde truet ansøgeren og hyppigt udsat ham for vold som følge af konflikterne. Farbroderen var på et tidspunkt kommet med to soldater for at anholde ansøgeren på grund af fundet af ansøgerens bibel og billeder, hvorefter ansøgeren var flygtet fra hjemmet. Efter ansøgerens udrejse var farbroderen blevet slået ihjel af en ukendt person. Ansøgeren var af farbroderens søn blevet beskyldt for at have myrdet farbroderen. Sønnen havde stukket ansøgerens lillebroder med en kniv, og ansøgerens moder og søskende var som følge af konflikten efterfølgende udrejst til Iran. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens asylmotiv over for Udlændingetjeneste var blevet oplyst som den konflikt, ansøgeren havde haft med sin farbroder og dennes beskyldninger og vold mod ansøgeren. Navnlig beskyldningerne om ansøgerens konvertering til kristendommen og farbroderens oplysning herom til en mullah og den påfølgende henvendelse, hvor farbroderen var ledsaget af to soldater, havde været baggrunden for ansøgerens udrejse i slutningen af 2008. Ansøgeren havde oplyst, at han er shia-muslim, ugift og havde arbejdet som bygningsmaler. Ved udrejse havde hans moder og søskende fortsat boet i hjemmet i Kabul. Ved udrejse var ansøgeren ikke konverteret til kristendommen, men han havde interesseret sig for Biblen og den kristne tro. Ansøgeren havde ifølge den beskikkede advokats indlæg samt under nævnsmødet oplyst, at farbroderen var blevet dræbt i efteråret 2009. Ansøgeren var blevet beskyldt for at stå bag drabet. Der var konflikt mellem farbroderens søn og ansøgerens lillebroder, som var blevet tilføjet stik med en kniv. Episoden havde medført, at ansøgerens moder og søskende nu var udrejst til Iran. Flygtningenævnet lagde efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger til grund, at farbroderen havde opdaget

biblen og de to kristne billeder på ansøgerens værelse i hjemmet i Kabul og oplyst herom til den lokale mullah og i moskéen. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at farbroderen forud havde været i konflikt med ansøgeren og herunder havde søgt at opnå ægteskab med ansøgerens moder. Ansøgerens oplysninger om den dødstrussel, som mullahen skulle have fremsat mod ham, kom alene fra farbroderen. Ansøgeren var ikke konverteret til kristendommen, heller ikke efter indrejsen i Danmark. Han havde ikke, hverken i Afghanistan eller i Danmark, udadtil fremsat tilkendegivelser om, at han havde søgt en kristen tilknytning og ville konvertere. Han havde ikke i Danmark været tilknyttet nogen kristen menighed. Nævnet fandt, at ansøgeren måtte anses for i Kabul at have levet et almindeligt liv uden at have haft en særlig position eller lokal betydning. Han havde ikke været i konflikt, hverken med religiøse grupperinger eller myndighedspersoner. Selvom der måtte være blevet fremsat beskyldninger mod ansøgeren om konvertering til kristendommen, havde beskyldningerne alene hidrørt fra farbroderen. Nævnet fandt ikke, at de fremsatte beskyldninger fra den nu afdøde farbroder i sig selv indebar, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kabul risikerede en asylbegrundende efterstræbelse. Nævnet fandt, at ansøgerens konflikt primært måtte anses for relateret til det langvarige uvenskab, der havde været mellem ansøgeren og farbroderen. Det forhold, at farbroderen knapt et år efter ansøgerens udrejse var blevet dræbt uden for hjemmet, uden at de nærmere omstændigheder herved kendtes, og at ansøgeren af farbroderens søn var blevet beskyldt for at stå bag drabet, medførte ikke en ændret vurdering. Ansøgeren forholdt sig helt overvejende at måtte anses for en konflikt af privat karakter, hvorom ansøgeren i Kabul kunne søge myndighedernes beskyttelse. Samlet fandt nævnet derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelige overgreb eller straf omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/41.

Der kan tillige henvises til de i afsnit 3.1.3.2 nævnte afgørelser Rus/2009/3 og Kuwait/2009/1, den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Kosovo/2009/1, den i afsnit 3.1.5 nævnte afgørelse Con/2009/4, den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2009/5, den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2009/43, den i afsnit 5.8.2.4 nævnte afgørelse Afg/2009/37 samt til de i henholdsvis afsnit 6.3 og 6.7 nævnte afgørelser Afg/2009/13 og Afg/2009/32.

3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som nævnt ovenfor blev bestemmelsen ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2002 og gælder for ansøgninger om asyl indgivet efter

denne dato. Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver fortsat et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I bemærkningerne til bestemmelsen er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf...

.....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de factostatus til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Om betydningen af de generelle forhold i et land har Menneskerettighedsdomstolen i dommen NA. mod UK af 17. juli 2008 gentaget, at den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (se dommens præmis 114 og den deri anførte retspraksis). I denne sag vurderede Domstolen, at den forværrede sikkerhedssituation og stigningen i menneskerettighedskrænkelser i et bestemt land ikke i sig selv medførte en generel risiko for alle personer tilhørende en bestemt etnisk gruppe, der vendte tilbage til det pågældende land (dommens præmis 125).

I den nævnte dom udtalte Domstolen endvidere, at den aldrig havde udelukket muligheden for, at den generelle voldsituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen understregede samtidig, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området. Hvis det godtgøres, at klageren tilhører en gruppe, der systematisk er udsat for overgreb i hjemlandet, har domstolen antaget, at forholdet vil være omfattet af artikel 3, uden at stille krav om, at klageren skal påvise tilstedeværelsen af yderligere særlige kendetegn vedrørende klageren personligt for at godtgøre, at han ville være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet (se præmisserne 115 – 117 og den deri anførte retspraksis).

Domstolen har i dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009 i præmis 90 gentaget, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. Domstolen understregede også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området. Dommen blev endelig den 5. juni 2009.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

For sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingetjeneste og Integrationsministeriet.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingetjeneste udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændingetjeneste udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I kapitel 7 er der tillige medtaget resuméer af en række af nævnets afgørelser vedrørende irakiske statsborgere.

3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hans fader havde arbejdet tæt sammen med en indflydelsesrig kommandant i Kunar-provinsen, der havde ydet familien beskyttelse. I forbindelse med Talibans magtovertagelse i området, havde kommandanten beskyldt ansøgerens fader for at have videregivet oplysninger om områdets grænseposter til Taliban. Ansøgerens familie frygtede, at kommandanten ville hævne sig på én af dem. Ansøgeren og hans familie havde herefter forladt området. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerens familie var en velhavende og kendt familie i Kunar-provinsen. Flygtningenævnet havde i en afgørelse fra 2006 givet asyl til ansøgerens broder under henvisning til, at ansøgerens fader havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til en navngiven kommandant, der havde en fremtrædende position i Kunar-provinsen, at også sønnen måtte antages at være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt på den baggrund og under hensyn til, at forholdene i Kunar-provinsen fortsat måtte anses for usikre, at ansøgeren ligeledes måtte anses for at være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/12

Nævnet meddelte i **oktober 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til en jordkonflikt mellem ansøgeren og hans morbroder. I forbindelse med denne konflikt havde ansøgeren kastet en sten efter morbroderens søn, som var blevet ramt i hovedet og herefter faldet om. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet kunne dog ikke lægge til grund, at ansøgerens morbroders søn havde fået varige mén som følge af stenkastet. Flygtningenævnet fandt, at den foreliggende jordkonflikt var af et sådant omfang og intensitet, at ansøgeren ville være i reel risiko for overgreb fra morbroderens side, hvis ansøgeren vendte tilbage til Afghanistan. Nævnet lagde herved vægt på, at det efter det oplyste måtte lægges til grund, at morbroderen havde dræbt ansøgerens fader, og at morbroderen havde stået bag et overfald på en af ansøgerens bekendte, som ansøgeren havde søgt råd hos med henblik på at opnå sin retmæssige del af jorden. Nævnet bemærkede endvidere, at morbroderen måtte antages at have støtte hos de lokale magthavere, og at ansøgeren ikke ville kunne antages at opnå den fornødne beskyttelse fra myndighederne. Nævnet bemærkede tillige, at konflikten ikke kunne antages at være blevet mindre af episoden med stenkastet mod morbroderens søn. Afg/2009/26

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring i nævnsrådet til grund. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne afvise, at afvigelserne i ansøgerens forklaring under samtalen med Udlændingesservice kunne skyldes, at tolkningen under samtalen ikke var blevet foretaget på ansøgerens modersmål. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens ægtefælle havde været tilknyttet regeringshæren i Rwanda, og at ansøgeren og ægtefællen havde boet i en militærlejr nær Kigali. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens ægtefælle og ældste søn var blevet tilbageholdt af myndighederne i lejren og angiveligt var blevet dræbt. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun efterfølgende var blevet tilbageholdt af myndighederne og udsat for overgreb, da hun havde opsøgt fængslet for at spørge til sin ægtefælle og søn. Ansøgeren var efter det oplyste ikke bekendt med baggrunden for tilbageholdelserne. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at tilbageholdelserne havde været begrundet i etniske forhold, herunder at ansøgeren som etnisk tutsi havde indgået ægteskab med en etnisk hutu. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Rwanda på baggrund af det anførte ville være i en reel risiko for at blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Rwanda/2009/2

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Ghazni-provinsen. Ansøgeren oplyste ved indrejsen, at han var mindreårig, men blev senere i forbindelse med en undersøgelse ved Retspatologisk Institut vurderet til at være 19 år eller derover. Ansøgerens fader havde været kommandant i Wahdat-partiet og havde deltaget i krigshandlinger fra en base i Pakistan. Kort tid efter faderen var kommet hjem til familien i 2004/2005, var faderen blevet dræbt i familiens hjem af ukendt gerningsmænd. Ansøgeren mente, at der havde været tale om personer, som ansøgerens fader havde kæmpet imod under krigen. Efterfølgende havde de samme personer truet med at slå ansøgerens ældste broder ihjel og havde bortført ansøgerens søster. Ansøgeren var selv blevet forsøgt bortført. Kort tid efter var ansøgeren sammen med sin moder og to ældre søskende udrejst til Iran. Efter nogle års ophold i Iran og Grækenland indrejste ansøgeren i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt herefter, at der var en reel risiko for, at ansøgeren ville blive udsat for overgreb fra den person eller personkreds, der havde dræbt hans fader og bortført hans søster. Ansøgeren havde således behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. De grunde, der var til forfølgelsen af ansøgeren, var ikke omfattet af Flygtningekonventionens bestemmelser, hvorfor ansøgeren ikke opfyldte betingelserne efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2009/44

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Afg/2009/45 og Afg/2009/35, de i afsnit 5.8 nævnte tilladelser, den i afsnit 5.9 nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Afg/2009/34.

Som eksempler på afgørelser, hvori nævnet har taget stilling til betydningen af konkrete overgreb m.v. forud for ansøgerens udrejse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Bosnien-Hercegovina. Begge ansøgere havde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5. Den kvindelige ansøger var indrejst i 1996 og den mandlige ansøger i 1998. Begge var af Flygtningenævnet blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet Flygtningenævnet i henholdsvis 1997 (vedrørende den kvindelige ansøger) og 1999 (vedrørende den mandlige ansøger) havde stadfæstet Udlændingesservices afgørelser. På baggrund af en anmodning om genoptagelse i 2008 besluttede Flygtningenævnet samme år at genoptage sagerne og henviste sagerne til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingesservice. Ansøgerne havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at den mandlige ansøger var blevet pålagt tvangsarbejde og udsat for tortur af serbiske soldater. Den mandlige ansøger var deserteret fra føderationshæren under krigen i 1994. Den kvindelige ansøger havde henvist til at hun, mens hendes ægtefælle havde deltaget i krigen, flere gange var blevet voldtaget af serbiske soldater. Endelig havde ansøgerne henvist til, at de under et ferieophold i hjemlandet havde været udsat for granatangreb mod deres bopæl. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om ansøgernes seneste forklaringer blev lagt til grund, fandt Flygtningenævnet fortsat ikke at ansøgerne, på grund af deres konflikter og de overgreb de var udsat for i 1994 under borgerkrigen, ved en tilbagevenden til hjemlandet på nuværende tidspunkt ville være i en konkret risiko for forfølgelse eller overgreb, der kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede, at der i Bosnien-Hercegovina var udstedt amnesti for kriminelle forhold begået under krigen, herunder desertering. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne lægges til grund at angrebet, med en håndgranat foretaget af ukendte gerningsmænd mod ansøgernes ejendom i hjemlandet under ansøgernes ferietur i sommeren 2005, var understøttet af myndighederne, men måtte anses for en enkeltstående kriminel handling. Ansøgerne havde forklaret, at de havde forladt stedet få timer efter angrebet, og at de ikke havde nærmere kendskab til, hvad der videre var sket. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgerne måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne, hvis de ikke ønskede at vende tilbage til deres hjemby, ville kunne tage ophold i Føderationsområdet. Ansøgerne opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgernes helbredsmæssige forhold og psykiske forhold kunne ikke begrunde en ændret vurdering. Bos/2009/1

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der er kurder fra Nordirak, som asylmotiv havde henvist til, at hans fader var fremkommet med trusler på livet mod ansøgeren efter en episode mellem ansøgeren og dennes stedmoder, ligesom ansøgeren frygtede for, at faderen alternativt ville foretage en anmeldelse til politiet, og at ansøgeren derfor ville blive idømt en uforholdsmæssig streng straf. Nævnet bemærkede, at det fremgik af ansøgerens forklaring, at han efter episoden havde taget ophold hos sin farbroder og havde været der i ti til tolv dage inden udrejsen, og at farbroderen straks havde taget kontakt til ansøgerens fader for at forsøge at forlige parterne. Ansøgerens fader kunne derfor have haft en formodning om, at ansøgeren opholdt sig hos farbroderen, eller at farbroderen havde været vidende om opholdsstedet. Nævnet bemærkede dernæst, at nævnet ikke fandt grund til at betvivle ansøgerens forklaring om, at faderen under opvæksten havde chikaneret ansøgeren og havde udsat ham for fysiske overgreb, men dette fandtes ikke at kunne begrunde asyl. Nævnet bemærkede videre, at nævnet lagde til grund, at ansøgeren tidligere havde været idømt halvandet års fængsel for vold, men efter ansøgerens skiftende forklaring herom kunne nævnet ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om, at volden skulle have været udøvet over for faderen. På denne baggrund – og henset til at der ikke var sket ansøgeren noget hverken fra ansøgerens faders eller myndighedernes side i den periode, hvor han havde opholdt sig hos farbroderen – fandtes det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en hjemvenden til Irak skulle være i en risiko for overgreb efter udlændingelovens § 7. Irak/2009/35

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 2006. Ansøgerens families jord blev ved en retssag tilkendt en ambassadør, idet familien ikke udnyttede jorden. Ansøgeren blev rasende og råbte forbandelser imod dommeren, ambassadøren og al-Gaddafi. Der blev herefter rejst tiltale mod ansøgeren for dette forhold. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er libysk statsborger fra Tripoli. Ansøgeren var udrejst af Libyen i efteråret 2003 til Norge, hvor han havde søgt asyl. I begyndelsen af 2006 havde ansøgeren fået endeligt afslag på asyl i Norge og var herefter indrejst i Danmark i foråret 2006, hvor han straks havde søgt asyl. Nævnet fandt, at uanset om ansøgerens forklaring om, at hans jord i 1999 var blevet konfiskeret af en libysk embedsmand, hvilket var blevet godkendt af retten i 2003, lagdes til grund, kunne dette ikke medføre, at der meddeltes ansøgeren asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der var tale om et privatretligt forhold, der ikke efter sit omfang og sin karakter kunne sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren ved udrejsen af Libyen i 2003 havde risikeret forfølgelse fra myndighederne, fordi han havde fremsat trusler mod disse ved afslutningen af den nævnte retssag. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke, ved de norske myndigheders afhøring af ham i efteråret

2003, havde oplyst om de påståede konflikter med myndighederne. Nævnet lagde også vægt på, at ansøgeren heller ikke på dette tidspunkt havde oplyst om den påståede arrestordre dateret i efteråret 2003. Flygtningenævnet fandt ikke, at den af ansøgeren fremlagte dom/arrestordre dateret i foråret 2006 kunne tillægges betydning. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at både dette dokument og arrestordren fra 2003 ikke var blevet vurderet som ægte af Udenrigsministeriet, og at arrestordren først var fremkommet i forbindelse med ankebehandlingen i Norge. Den omstændighed, at ansøgeren i øvrigt havde udtalt sig kritisk om forholdene i hjemlandet eller, at han var udeblevet fra militærtjeneste i 2002, kunne ikke i sig selv begrunde, at der meddeltes ansøgeren asyl. Libyen/2009/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren tilhører hawrasame-klanen og havde boet i Mogadishu indtil udrejsen i 2008. Ansøgeren havde siden 1993 boet sammen med sin grandniece, som hun indrejste sammen med i Danmark. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle var blevet dræbt i 1998, og at ansøgeren i forbindelse hermed var blevet slået i hovedet med en geværkolbe, kunne ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at forholdet lå langt tilbage i tid, og at ansøgeren ikke havde haft yderligere problemer med de personer, der havde dræbt ægtefællen. Det forhold, at ansøgerens niece for to år siden var blevet voldtaget og herefter bortført, hvorefter hun har været forsvundet, kunne heller ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at dette måtte betragtes som et vilkårligt overgreb, som ikke var rettet mod ansøgerens person. Det forhold, at ansøgerens søn var blevet dræbt kort tid før udrejsen, kunne heller ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at drabet ifølge ansøgerens oplysninger skyldtes, at han ikke ville ophøre med at sælge khat, og drabet måtte derfor betragtes som et vilkårligt overgreb, der ikke havde været rettet mod ansøgerens person. Ansøgerens alder, helbredstilstand eller det forhold, at hun ikke havde mandlige familiemedlemmer i Somalia, kunne ikke i sig selv begrunde at der blev meddelt ansøgeren asyl. Heller ikke den generelt vanskelige sikkerhedsmæssige situation i Somalia eller ansøgerens klanforhold kunne i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt det derfor ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Somalia/2009/2

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Marokko ville komme til at bo på gaden. Kort før ansøgerens udrejse var han blevet udsat for vold og trusler om voldtægt af en kollega, der havde arbejdet på havnen sammen med ansøgeren.

Flygtningenævnet bemærkede indledningsvist, at den beskikkede advokat havde nedlagt endelig påstand om, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet det ikke kunne gøres gældende, at ansøgeren var omfattet af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren svarede relevant i nævnsmødet og kunne give en sammenhængende forklaring om sit liv i Marokko. Flygtningenævnet tiltrådte derfor, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at han var 17 år gammel, og at han i de første ca. 13 år havde ophold i hjemmet i Tanger, herunder også efter moderens død formentlig i 2001. Ansøgerens fader havde været økonomisk ringe stillet, og grundet manglende økonomi og uenigheder med stedmoderen havde ansøgeren forladt hjemmet formentlig som 13-årig. Ansøgeren havde haft et ophold af nogle ugers varighed hos sin ældre gifte søster i Tanger, men da denne også havde levet under meget dårlige sociale forhold, måtte ansøgeren forlade søsterens hjem. Ansøgeren havde herefter levet fortrinsvis på gaden og ernæret sig ved forefaldende arbejde hos skiftende arbejdsgivere til en meget ringe eller ingen løn. Ansøgeren havde herunder haft ophold i flere byer i Marokko og senest i Safi (Asafi), hvor han blandt andet havde arbejdet på havnen, herunder med en person, som senest havde udsat ansøgeren for vold og truet ham med voldtægt. Ansøgeren havde ikke været tilknyttet bestemte grupperinger, herunder politiske eller religiøse sammenslutninger eller partier, og havde ikke haft nogen væsentlige konflikter med myndighederne i Marokko, herunder politiet. Ansøgeren var udrejst skjult på et skib fra Safi, idet han ønskede at skabe sig en bedre tilværelse i Europa. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren trods sin unge alder gennem længere tid havde levet uden kontakt til sin fader og søster eller anden familie og havde opretholdt en tilværelse under socialt meget vanskelige forhold. Nævnet fandt imidlertid, at bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke omfattede en situation som ansøgerens, hvor ansøgerens situation ikke kunne anses for en konkret efterstræbelse med risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, men måtte anses for et udslag af generel fattigdom og social nød for en væsentlig befolkningsgruppe i Marokko. Nævnet havde ikke kompetence til at give ansøgeren opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Marokko/2009/3

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesseservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i foråret 2009. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsprocedure. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede overgreb fra ukendte gerningsmænd, som havde voldtaget ansøgeren og ansøgerens broder for mere end tre-fire år siden og i forbindelse hermed havde brækket ansøgerens ene ben. Ansøgeren henviste endvidere til, at han for to år siden var blevet overfaldet på gaden, og at hans farbroder havde modtaget trusselsbreve af et ikke nærmere beskrevet indhold vedrørende ansøgeren og dennes brødre. Flygtningenævnet

fandt ikke, at disse forhold kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at voldtægten og overfaldet måtte anses for enkeltstående kriminelle forhold. Flygtningenævnet lagde desuden vægt på, at ansøgeren og dennes broder efterfølgende havde opholdt sig i hjemlandet i adskillige år inden udrejsen. De anførte trusselsbreve, hvorom der ikke forelå konkrete oplysninger, kunne ikke begrunde en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren på grund af sin faders stilling som kommandant under Mujahedin forud for 1996 på nærværende tidspunkt risikerede overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens først under nævnsmodet fremkomne oplysninger om ansøgerens moders og farbroders flugt til Iran til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens forklaring om genetablering af kontakten med ansøgerens broder og fremkomsten af en telefax fra ansøgerens moder først var sket efter, at Udlændingesservice havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De generelle forhold i Afghanistan kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/25

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til, at hendes ægtefælle var blevet dræbt i 2003. Ægtefællens ven var i 2008 blevet dræbt, da han var på besøg hos ansøgeren, hvorefter ansøgeren var blevet tilbageholdt i et par dage, hvor hun var blevet afhørt, udsat for vold og voldtægt. Ansøgeren havde i forbindelse med sin sag fremlagt en tilsigelse. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra en navngiven by i Tjetjenien, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, at ansøgerens ægtefælle, der havde været aktiv på tjetjensk side i den første tjetjenske krig, var blevet fundet dræbt i foråret 2003 efter en anholdelse tidligere samme år, og at ansøgeren bortset fra den påberåbte tilbageholdelse i efteråret 2008, ikke havde haft problemer med myndighederne. Drabet på ægtefællen kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Dels lå det tilbage i tid, dels havde politiet modtaget en anmeldelse om drabet. Den omstændighed at politiet havde standset efterforskningen på grund af bevisproblemer kunne ikke føre til nogen ændret vurdering. Hertil kom, at ægtefællens eventuelle uoverensstemmelser med myndighederne havde vedrørt et afgiftsspørgsmål. Den påberåbte tilbageholdelse af ansøgeren kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Der havde været tale om en enkeltstående episode, som måtte antages at have forbindelse med besøget af ægtefællens ven, ligesom det måtte antages at have været et udslag af de generelt vanskelige forhold i hjemlandet. Der lagdes herved vægt på, at der havde været tale om en kortere tilbageholdelse, at ansøgeren var blevet løsladt uden meldepligt, at ingen andre familiemedlemmer, herun-

der navnlig moderen, havde været udsat for overgreb eller repressalier, at ansøgerens egen familie ikke havde været politisk aktive, og at ansøgeren i øvrigt fremstod helt uprofileret. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist om, hvorvidt hun var blevet slået under forhørene forud for voldtægten, og hvorvidt hun var blevet afhentet af onklen eller var blevet bragt hen til onklen i forbindelse med løsladelsen. Den fremlagte tilsigelse fremstod i øvrigt som et myndighedseksemplar med en sædvanlig forkyndelsesfortegning og uden angivelse af sagsnummer eller sigtelse. Under disse omstændigheder, og når der hensås til det ovenfor anførte, kunne der ikke lægges nogen vægt på tilsigelsen. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2009/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Afg/2009/36, den i afsnit 5.8.2.1 nævnte afgørelse Kina/2009/1, den i afsnit 5.8.2.4 nævnte afgørelse Afg/2009/18 og den i afsnit 5.10 nævnte afgørelse Afg/2009/21.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til, hvorvidt der var en risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim fra en navngiven landsby i Ghazni-provinsen, og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens familie havde været involveret i jordkonflikter med lokale pashtunere, hvorunder ansøgerens farbroder og fader var blevet dræbt for henholdsvis tre og to år siden af ukendte gerningsmænd, at ansøgerens storebroder var blevet sendt til Iran af faderen efter farbroderens død, idet storebroderen havde været i slagsmål med en pashtun, at ansøger efter faderens død havde opholdt sig to år i landsbyen, at storebroderen var vendt tilbage fra Iran, at storebroderen var forsvundet efter en uge, og at ansøgerens moder herefter havde foranlediget, at ansøgeren udrejste. Ved vurderingen af ansøgerens forhold lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren havde forklaret upræcist om tidspunktet for storebroderens forsvinden set i forhold til sagens øvrige begivenheder, at ansøgeren havde været i stand til at opholde sig i landsbyen i to år efter faderens død, og at problemerne med pashtunerne i øvrigt var udslag af de generelt vanskelige forhold i området. Endelig havde ansøgeren fremstået helt uprofileret. Da ansøgeren ej heller i Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkastede Flygtningenævnet ansøgerens forklaring herom. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen,

eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/27

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** en afgørelse truffet af Udlændingesservice vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til en konflikt med sin fasters ægtefælle, idet ansøgerens søster ikke havde ønsket at indgå ægteskab med hans søn. Søsteren havde i stedet indgået ægteskab med ansøgerens morbroders søn i Iran. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde forklaret, at han som cirka 10-årig var udrejst fra Afghanistan til Iran i 1998, idet han skulle arbejde hos sin morbroder i Teheran og bidrage til forsørgelsen af sin moder og søster, der efter faderens død fortsat havde haft ophold i en by ved Kabul. Faderen havde allerede, da søsteren havde været omkring tre år gammel, aftalt med fasteren og dennes ægtefælle, at søsteren skulle giftes med deres næstældste søn. Søsteren havde ikke ønsket dette ægteskab. Der havde ikke været problemer, da ansøgeren i 2004 havde besøgt sin moder og søster i Kabul, og ansøgeren havde herefter fortsat arbejdet hos morbroderen i Teheran indtil 2008, hvor han var udrejst af Iran og taget til Europa, idet de iranske myndigheder var begyndt at udsende afghanere. I overensstemmelse hermed havde ansøgeren ifølge asylregistreringsrapport fra 2008 som sit asylmotiv oplyst, at Taliban havde ødelagt familiens tilværelse i Afghanistan, og at Iran var begyndt at ”smide afghanere ud af landet”. Ansøgeren, der var analfabet, havde ikke udfyldt et asylansøgningsskema, men havde til samtalereferat blandt andet oplyst om udrejsen i 1998 og besøget hos moderen og søsteren uden problemer i 2004. Adspurgt om, hvorfor ansøgeren ikke var vendt tilbage til Afghanistan, havde ansøgeren til referatet svaret, at der ikke var nogen fremtid for ham, sikkerheden var dårlig, og der var intet arbejde. Først adspurgt direkte om søsterens forhold havde ansøgeren oplyst om det, som var hans asylmotiv. Ansøgeren havde herom forklaret, at faderens familie havde troet, at det havde været ansøgerens bestemmelse, at søsteren måtte gifte sig på moderens side på trods af aftalen med ansøgerens fader og oplyst, at da han havde været i Iran, havde han ikke troet, at problemerne med hans søsters ægteskab ville blive så store. Men efter at han fra Danmark havde talt med moderen, havde han for alvor følt sig truet. I nævns-mødet havde ansøgeren oplyst, at han fra Iran havde ringet til sin fasters ægtefælle for at få dennes reaktion på søsterens forlovelse med morbroderens søn. Nævnet lagde til grund, at telefonsamtalen havde fundet sted i slutningen af 2007. Ansøgeren havde forklaret, at fasterens ægtefælle havde fremsat trusler direkte mod ham, hans moder og søster, men han havde også forklaret, at han dog ikke havde taget truslerne så alvorligt. Det var først efterfølgende, da han fra Danmark havde talt med sin moder. Ansøgeren havde ifølge advokatindlægget og på nævns-mødet oplyst, at moderen og søsteren i foråret 2009 var flygtet til Iran. Det var morbroderen, der havde hentet dem til Iran,

hvor søsteren efter sit ønske havde villet indgå ægteskab med morbroderens søn. På den nævnte baggrund fandt Flygtningenævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger, at det ikke kunne lægges til grund, at konflikten med fasterens ægtefælle vedrørende søsterens ægteskab havde en sådan intensitet over for ansøgeren, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede overgreb eller efterstræbelse, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det indgik i vurderingen, at ansøgerens moder og søster havde kunnet opholde sig i samme område i Kabul eller byen tæt herved, hvor fasterens ægtefælle boede, uden overgreb uanset oplysningerne om forlovelsen måtte anses for kendt af fasterens ægtefælle siden i hvert fald 2007 og uanset truslerne, som var nævnt i telefonsamtalen mellem ansøgeren og fasterens ægtefælle. Ansøgeren havde i øvrigt ikke grundet egne forhold haft nogen form for konflikter hverken med myndighederne eller grupperinger i Afghanistan og fandtes ikke at risikere forfølgelse i hjemlandet, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Afg/2009/14

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien. Ansøgeren var første gang indrejst i Danmark i 2001. I 2002 var ansøgeren blevet meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 af Udlændingenservice og var herefter udrejst. Senere i 2002 var ansøgeren på ny indrejst i Danmark, efter at han havde indgået ægteskab med en herboende dansk statsborger. I 2003 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I 2005 havde den albanske ambassade anmodet den danske regering om udlevering af ansøgeren, idet ansøgeren i 1997 var blevet dømt in absentia for overlagt drab ved en domstol i Albanien. I 2008 var ansøgeren blevet anholdt med henblik på udlevering til Albanien, og han havde i den forbindelse søgt asyl med henvisning til, at han ikke havde begået det drab, som han var blevet dømt for. **Flygtningesnævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk albaner og kristen fra Shkoder, at han ikke havde været politisk aktiv, og at han i 2002 udrejste legalt legitimeret med sit eget ægte pas. Ansøgeren havde oplyst, at han fra slutningen af 1980'erne og til begyndelsen af 1990'erne havde aftjent værnepligt samt været ansat i en specialstyrke i politiet, og at han frem til 2001 arbejdede i det private erhvervsliv, fortrinsvis restaurationsbranchen. Ved bedømmelsen af ansøgerens forhold var det med nogen vægt indgået i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren i 2001 ansøgte om asyl som makedonsk statsborger, og at ansøgeren havde erkendt, at de oplysninger, som han afgav under den tidligere asylsag, alle var usande. Den omstændighed, at ansøgeren i hjemlandet var idømt 20 års fængsel for manddrab, kunne hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Der var tale om alvorlig borgerlig kriminalitet, og en straf på fængsel i 20 år kunne på denne baggrund ikke anses som en uforholdsmæssig sanktion. Endvidere måtte det tillægges vægt, at der efter de fremlagte dokumenter havde fundet en rettergang sted med beskikkelse af advokat og afsigelse af dom, og det var ikke sandsynliggjort, at dommen var

udtryk for en forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det bemærkedes herved, at ansøgeren i øvrigt fremstod helt uprofileret. Endelig kunne oplysningerne om fængsels- og afsoningsforholdene i hjemlandet heller ikke i sig selv medføre asyl eller beskyttelsesstatus. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Home Office, UK Border Agency, Operational Guidance Note, Albania af 2. december 2008. Hertil kom, at Albanien har ratificeret FN's Torturkonvention. Alb/2009/1

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Rusland. Indrejst i sommeren 2000 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse af Udlændingesservice, jf. dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. I sommeren 2003 blev ansøgeren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I 2007 blev ansøgeren idømt to år og seks måneders fængsel for røveri, forsøg på røveri, frihedsberøvelse for vindings skyld samt brandstiftelse, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, samt udvist med indrejseforbud for bestandig. Ansøgeren søgte asyl i 2007. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren var indrejst i Danmark som 17-årig i 2000 sammen med sin moder og søster efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han havde modtaget en indkaldelse til at møde til militærtjeneste i efteråret 2007, og at han frygtede at blive anset som desertør og blive idømt fængselsstraf, fordi han ikke havde efterkommet indkaldelsen. Ansøgeren henviste endvidere til forholdene i de russiske fængsler samt til, at han efter afsoningen af en eventuel fængselsstraf frygtede at skulle udføre militærtjeneste, og at han i den forbindelse ville blive udsat for overgreb fra ældre officerer. Ansøgeren henviste i den forbindelse endvidere til, at han ville blive særlig udsat for dårlig behandling på grund af sine personlige, herunder helbredsmæssige, forhold. Nævnet bemærkede, at det fremgik af den fremlagte tilsigelse, at ansøgeren ville risikere bøde eller fængsel i op til to år, såfremt han ikke efterkom tilsigelsen, hvilket var i overensstemmelse med oplysningerne i Udenrigsministeriets notat af 18. juni 2009 om militærtjeneste/værnepligt i Rusland. Nævnet fandt, at dette strafniveau ikke kunne anses for uforholdsmæssigt og bemærkede, at det tilkom ethvert land at lovgive for sine egne borgere samt fastsætte sanktioner for overtrædelse af sådanne regler. Nævnet fandt ikke, at afsoningsforholdene i russiske fængsler – om end problematiske – i sig selv gav grundlag for at antage, at ansøgeren i forbindelse med en eventuel afsoning af en frihedsstraf ville blive udsat for en behandling i strid med EMRK artikel 3. Nævnet kunne blandt andet henvise til oplysningerne i Operational Guidance note Russian Federation af 17. november 2008 punkt 3.12.12 [udgivet af British Home Office]. For så vidt angik forholdene for værnepligtige i den russiske hær fandt nævnet, at der ikke forelå oplysninger om så systematiske overgreb mod alle værnepligtige, at der var grundlag for at antage, at disse forhold i sig selv indebar en krænkelse af EMRK artikel 3. I den forbindelse henviste nævnet til [UK Home Office] Operational Guidance

note, Russian Federation af 17. november 2008 punkt 3.11.8, hvorefter der siden 2007 var blevet foretaget visse tiltag for at imødegå sådanne overgreb, samt punkt 3.11.14. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han i forbindelse med en eventuel afsoning og aftjening af værnepligt ville være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt på denne baggrund ikke, at betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 var opfyldt. Nævnet fandt endvidere ikke anledning til efter begæring fra den beskikkede advokat at udsætte sagen med henblik på at indhente en udtalelse om ansøgerens helbredsmæssige forhold allerede fordi, begæringen ikke var støttet på lægelige oplysninger. Rus/2009/7

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i begyndelsen af 2009. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hans fætter, der havde arbejdet for Sikkerhedstjenesten, var blevet tilbageholdt i sommeren 2008 og i den forbindelse var blevet truet af Taliban til at videregive oplysninger om ansøgeren, der havde arbejdet sammen med fætteren. Taliban havde efterfølgende dræbt fætteren. Efter drabet på fætteren var ansøgeren blevet indkaldt til samtale hos Sikkerhedstjenesten. Ansøgeren var dog udeblevet fra mødet, da han havde frygtet, at sikkerhedstjeneste ville stille ham til ansvar for fætterens død. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om, at hans fætter var blevet dræbt af Taliban, til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kunne ikke lægge til grund, at fætteren havde oplyst ansøgerens navn til Taliban, før fætteren var blevet dræbt, og at ansøgeren havde modtaget anonyme trusler på sin mobiltelefon fra Taliban. Flertallet lagde herved vægt på, at det ikke forekom sandsynligt, at fætteren havde videregivet ansøgerens navn til Taliban under de angivne omstændigheder, og at ansøgeren, der i øvrigt kun havde været chauffør for fætteren, ikke var blevet opsøgt af Taliban i perioden efter drabet på fætteren og indtil udrejsen mere end en måned efter. Ansøgeren havde således deltaget i sørgenhøjtideligheden for fætteren og havde i øvrigt opholdt sig i hjemmet indtil udrejsen. Flertallet fandt således i det hele ikke, at der var en konkret risiko for, at ansøgeren, som følge af sin virksomhed som chauffør for fætteren, ville blive udsat for overgreb fra Talibans side. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgeren ville risikere forfølgelse fra sikkerhedstjenesten som følge af, at han var udeblevet fra afhøring i Herat om fætterens død. Afg/2009/28

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk tadjik fra Kabul. Ansøgeren havde i Afghanistan drevet en bod, hvorfra han havde solgt cigaretter. Han havde flere gange solgt cigaretter til en venlig person, der havde givet flere penge for cigaretterne, end ansøgeren havde opkrævet. For at gøre gengæld, havde ansøgeren en dag overleveret en taske fra denne person til en anden kunde. To dage senere

havde personen igen henvendt sig til ansøgeren, men denne gang var han sammen med to andre personer, der havde truet ansøgeren til at samarbejde med dem. Ansøgeren var derefter flygtet fra Afghanistan. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt, at en navngiven persons og dermed bandens henvendelse til ansøgeren og dens forsøg på at få ansøgeren involveret i kriminalitet, måtte anses som almindelig, tilfældig kriminel virksomhed. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været involveret i et sådant omfang, at det måtte antages, at banden ville udfolde særlige bestræbelser på at efterstræbe ansøgeren, som følge af hans modvilje mod at deltage i yderligere aktiviteter. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren var i en reel risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan, hvorfor ansøgeren ikke havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at de grunde, som ansøgeren havde påberåbt sig, ikke var omfattet af flygtningekonventionen. Afg/2009/47

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelse Marokko/2009/1 samt den i afsnit 5.8.2.5 nævnte afgørelse Sen/2009/1.

3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold

3.1.3.1 De generelle forhold i Irak

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

Nævnets afgørelser i asylsager træffes dels på baggrund af oplysningerne i den konkrete sag, dels på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene i det land ansøgeren kommer fra.

Flygtningenævnet er derfor i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er.

Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer og UNHCR.

Der kan for så vidt angår spørgsmålet om udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger henvises nærmere til afsnit 3.4.3 nedenfor.

Udviklingen i Irak og behandlingen af irakiske asylansøgere i Danmark har også i beretningsåret givet anledning til debat om nævnets praksis i disse sager.

Det drejer sig ikke mindst om nævnets anvendelse af UNHCR's vejledende guidelines om forholdene i landet og bedømmelse af asylansøgninger fra irakiske statsborgere.

UNHCR's guidelines fra 2006 og 2007 indeholder blandt andet en generel beskrivelse af den dengang forværrede sikkerhedsmæssige situation i det centrale og sydlige Irak. Udover en forholdsvis detaljeret beskrivelse af de faktuelle forhold i landet indeholdt de pågældende guidelines en anbefaling af, at asylansøgere fra det centrale og sydlige Irak meddeltes international beskyttelse i form af konventionsstatus eller en anden form for international beskyttelse.

UNHCR har i guidelines fra 2009 om Irak på baggrund af den forbedrede sikkerhedssituation i navnlig den sydlige del af landet justeret anbefalingen således, at der ifølge

UNHCR som udgangspunkt bør meddeles konventionsstatus til alle asylansøgere fra den centrale del af landet.

Flygtningenævnets praksis i forhold til de irakiske asylansøgere, der er omfattet af anbefalingerne fra UNHCR, indebærer imidlertid ikke, at alle ansøgere som udgangspunkt får asyl i Danmark.

Nævnets kompetence efter udlændingeloven er som tidligere nævnt begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb.

UNHCR's anbefalinger er imidlertid af generel karakter og indeholder ikke en konkret bedømmelse af den enkelte asylansøgers personlige forhold.

Flygtningenævnets anvendelse af flygtningekonventionen og den europæiske menneskerettighedskonvention i sager om irakiske statsborgere bygger – i modsætning til UNHCR's generelle anbefalinger – på en samlet vurdering af oplysningerne i den konkrete sag om ansøgerens personlige forhold sammenholdt med samtlige foreliggende baggrundsplysninger om forholdene i landet.

De synspunkter, der kommer til udtryk i UNHCR's anbefalinger, er således ikke i sig selv afgørende for Flygtningenævnets vurdering af forfølgelsesrisikoen i den konkrete sag.

Det betyder imidlertid ikke, at Flygtningenævnet ikke lægger vægt på UNHCR's anbefalinger. Tværtimod indgår anbefalinger og baggrundsmateriale fra UNHCR som et centralt element i nævnets behandling af sager og tillægges væsentlig betydning ved behandlingen af sager vedrørende såvel irakiske statsborgere som statsborgere fra andre lande. En oplysning om, at ansøgeren kommer fra et land, hvor der hersker kaotiske og borgerkrigs-lignende forhold, indgår således som et element i nævnets konkrete asylvurdering, der efter omstændighederne vil tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Flygtningenævnet anser således ikke anbefalingerne fra UNHCR for retligt bindende. Denne forståelse af karakteren og betydningen af anbefalingerne er på linje med opfattelsen hos Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i forhold til konventionens artikel 3, i blandt andet sagen N.A. mod UK og sagen F.H. mod Sverige.

Sagen N.A. mod UK fra den 17. juli 2008 handlede om en afvist srilankansk asylansøger, som UK ønskede at udsende tvangsmæssigt til Sri Lanka.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettigheds-situationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.1 og afsnit 3.1.7.

I sagen F.H. mod Sverige har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en dom af 20. januar 2009 taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 2 og 3.

Domstolen anerkendte, at sikkerhedssituation i Irak var problematisk, om end den bemærkede, at situationen var blevet bedre i løbet af det seneste år. Domstolen var opmærksom på anbefalingerne fra UNHCR, FN og IOM om ikke at udsende afviste asylansøgere tvangsmæssigt til Irak, hvilket dels var begrundet i sikkerhedssituationen og dels i praktiske problemer for tilbagevendte irakere. Domstolen fandt imidlertid, at skønt den generelle situation i Irak og i Bagdad var usikker og problematisk, var den ikke så alvorlig, at det i sig selv ville udgøre en krænkelse af artikel 3, hvis klageren blev udsendt til sit hjemland. Domstolen fandt herefter på baggrund af en konkret vurdering af klagerens forhold ikke, at en tvangsmæssig udsendelse af ham ville være i strid med konventionens artikel 3. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.1 og i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I denne afgørelse ligger Domstolen således ikke bare på linje med Flygtningenævnet, når det gælder betydningen af UNHCR's guidelines, men også når det gælder betydningen af den generelle sikkerhedssituation i Irak i forhold til vurderingen af konkrete asylsager.

Flygtningenævnets praksis i forhold til irakiske asylansøgere gennem de senere år kan således sammenfattes på følgende måde:

Den utvivlsomt meget vanskelige – men generelle – sikkerhedsmæssige situation i landet har ikke i sig selv kunnet begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der har tillige skullet foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af den europæiske menneskerettighedskonvention.

Det skal i den forbindelse understreges, at Flygtningenævnet som anført ovenfor i afsnit 3.1.2.1 på intet tidspunkt har udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i Irak, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2009** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak samt et barn. Indrejst i 2002. I slutningen af 2002 meddelte Udlændingetjenesten ansøgeren afslag på asyl. Afgørelsen blev stadfæstet af Flygtningenævnet i 2004. I 2008 blev sagen genoptaget. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvis, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i starten af 2002, og at sagen således skulle afgøres efter dagældende § 7 i udlændingeloven. Ansøgeren havde ikke oplyst, at hun selv eller hendes familie konkret havde været forfulgt i hjemområdet på grund af deres kristne tro. Flygtningenævnet fandt, at det forhold, at ansøgeren var kristen asyrer fra Mosul – uanset baggrundsoplysningerne om de vanskelige forhold for kristne i Mosul-området – ikke i sig selv kunne give grundlag for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren forlod Irak i 1997 og indrejste i Danmark i starten af 2002. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at ansøgeren som enlig kristen kvinde uden familie eller andet netværk og med ansvaret for et 9-årigt barn, som aldrig havde været i Irak, ville være særlig udsat for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet efter en årrække i Vesteuropa. Under hensyn hertil fandt flertallet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Irak. Flertallet fandt således, at ansøgeren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse i medfør af lovbestemt afgørelse af udlændingeloven nr. 711 af 1. august 2001, § 7, stk. 2. Irak/2009/18

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2006. Umiddelbart efter sin indrejse i Danmark var ansøgeren rejst til Sverige, og herefter var ansøgeren rejst til Tyskland. I starten af 2008 blev ansøgeren tilbagetaget af Danmark fra Tyskland i medfør af Dublin-forordningen. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til de generelle forhold for yezidi-kurdere og til, at hans broder, der havde arbejdet for amerikanerne, var blevet truet af Muhajedin. Broderen havde blandt andet modtaget et trusselsbrev, hvori ansøgeren og ansøgerens familie også var nævnt. Ansøgeren havde inden nævnsmødet fået tilsendt en kopi af

trusselsbrevet via e-post fra sin broder, ligesom ansøgeren også telefonisk havde talt med sin broder under sit ophold i Danmark. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er yezidi-kurder fra Mosul-området, at ansøgeren fortsat havde nære slægtninge i hjemområdet, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt havde haft problemer med det nuværende styre, og at ansøgeren ikke personligt havde været udsat for overgreb. De generelt vanskelige forhold for yezidi-kurdere i hjemlandet var ikke af en sådan karakter, at de i sig selv kunne begrunde asyl. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren først til advokatsamtalen og for Flygtningenævnet havde oplyst om storebroderens aktiviteter for myndighederne og amerikanerne, og at ansøgeren først for Flygtningenævnet havde fremlagt et trusselsbrev og dokumenter vedrørende broderen. Desuden virkede det påfaldende, at ansøgerens navn var nævnt i trusselsbrevet, selvom han var udrejst af landet knap tre år før brevet datering. Hertil kom, at ansøgeren havde forklaret upræcist vedrørende tidspunktet og omstændighederne for broderens faktiske modtagelse af trusselsbrevet, ligesom han havde forklaret upræcist vedrørende den telefoniske kontakt med familien i hjemlandet. Endelig havde ansøgeren oplyst, at broderen fortsat havde sit virke, da ansøgeren senest havde talt med ham. Under disse omstændigheder, og når der hensås til det sene fremkomsttidspunkt, kunne der ikke lægges vægt på disse oplysninger. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, kunne det ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/21

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Ansøgeren er sunni-muslim. Indrejst i 1995. I 1995 blev hun familiesammenført med sin ægtefælle, der i 1993 var blevet meddelt asyl i Danmark. Omkring fire år før nævnets afgørelse havde ansøgeren besøgt Bagdad, hvor hun havde følt sig truet på grund af den generelt usikre situation. Ansøgeren havde ikke selv været udsat for trusler. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er sunni-muslim fra Bagdad, at hun fortsat havde slægtninge i Irak, at hun ikke havde været politisk aktiv, og at ansøgeren og hendes børn i sin tid var udrejst på grund af ægtefællens konflikt med Saddam Husseins styre. Konflikten med Saddam Husseins styre kunne således ikke begrunde asyl, da Saddam Hussein ikke længere var ved magten. Endvidere var der ikke holdpunkter for at antage, at ansøgeren skulle være blevet bragt i et konkret modsætningsforhold til det nuværende styre eller lokalbefolkningen. De generelt vanskelige forhold i hjemlandet kunne hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet bemærkede særligt, at ansøgeren fremstod helt uprofileret. Flygtningenævnet kunne under disse omstændigheder ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ved en til-

bagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/31

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren var mindreårig ved indrejsen. Indrejst i 2008. Før 2003 arbejdede ansøgerens fader for Baath-partiet. En gang i 2007 og to gange i 2008 blev ansøgerens fader kontaktet via brev af en gruppe og blev bedt om at samarbejde med dem. I 2008 blev ansøgerens familie dræbt i deres hjem. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren er etnisk bahdini kurder og sunni-muslim fra Mosul. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens fader havde været medlem af Baath-partiet, men fandt efter ansøgerens oplysninger om familiens forhold ikke at kunne lægge til grund, at faderen havde haft en højerestående position inden for Baath-partiet. Efter ansøgerens forklaring var ansøgeren og hans familie efter 2003 ikke blevet udsat for overgreb eller involveret i konflikter bortset fra modtagelsen af tre trusselsbreve. Efter ansøgerens forklaring skulle brevene til dels have lagt op til et samarbejde med faderen. Det var uklart, hvem der havde stået bag afsendelsen af brevene. Efter ansøgerens forklaring havde faderen valgt at ignorere brevene, og der var som følge af brevene ingen ændring sket af familiens forhold. Det var efter ansøgerens forklaring endvidere uafklaret, hvem der havde stået bag drabet på ansøgerens familie, herunder om der skulle have været en sammenhæng mellem drabsmændene og de personer, der tidligere havde skrevet breve til faderen. Flygtningenævnet fandt det på denne baggrund ikke sandsynliggjort, at ansøgeren, der alene afledte sit asylmotiv af faderens forhold, ved en tilbagevenden skulle være i en særlig risiko for overgreb eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7. De generelt vanskelige forhold i Mosul-området fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde asyl. Irak/2009/42

Nævnet meddelte i **august 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2001. I sommeren 2002 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I slutningen af 2002 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservice afgørelse. I slutningen af 2008 besluttede Flygtningenævnet at genoptage behandlingen af sagen. Ansøgeren havde henvist til sit religiøse tilhørsforhold samt det forhold, at hans søster havde arbejdet for de amerikanske styrker i den grønne zone i Bagdad. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i 2001. Sagen skulle derfor afgøres efter den dagældende § 7 i udlændingeloven. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er kristen kaldæer fra Bagdad. Ansøgeren havde under genoptagelsessagen påberåbt sig, at han ved en tilbagevenden til Bagdad risikerede forfølgelse på grund af sit kristne tilhørsforhold. Ansøgeren havde henvist til, at hans forældre og søster, der havde boet i et område kontrolleret af Mehdi-militsen, på grund af deres kristne tilhørsforhold var

blevet truet af deres udlejer til at forlade familiens bopæl, og at familien desuden var blevet truet af muslimske naboer. Ansøgeren havde videre henvist til, at familien var blevet truet på grund af ansøgerens søsters arbejde for de amerikanske styrker. Ansøgerens forældre og søster var flyttet til Syrien. Ansøgeren havde ikke familiemedlemmer tilbage i Irak. Selvom forholdene for kristne i Bagdad efter baggrundsoplysningerne var vanskelige, fandt Flygtningenævnet ikke, at kristne kunne anses for at være så særligt udsatte, at selve tilhørsforholdet i sig selv sandsynliggjorde, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at det efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne sammenholdt med oplysningerne om ansøgerens forældre og søsters udrejse og baggrunden herfor var sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det kunne efter baggrundsoplysningerne ikke antages, at myndighederne vil være i stand til at beskytte ansøgeren herimod. Ansøgeren kunne efter det oplyste, uanset ansøgerens kortere ophold i det nordlige Irak i forbindelse med udrejsen, ikke antages at have et sådant tilhørsforhold til det nordlige Irak, at ansøgeren kunne henvises til at tage ophold dér. Irak/2009/59

Der kan endvidere henvises til kapitel 7 vedrørende Irak.

3.1.3.2 Eksempler fra nævnets praksis vedrørende andre lande

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har anset ansøgeren som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Burma. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde oplyst, at han var etnisk rohingya. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under hele asylbehandlingen havde afgivet en rimelig konsistent og sammenhængende forklaring, dels om sin identitet, dels om hele hændelsesforløbet fra hans udrejse af Burma i 1991. Af hans forklaring fulgte kortfattet, at han var udrejst af Burma sammen med sin familie i 1991. Familien var blevet indlogeret i en navngiven lejr i Bangladesh. I 2003 havde ansøgeren forladt lejren, blandt andet som følge af at hans søster var blevet chikaneret af en betydningsfuld person, som efterfølgende indirekte havde truet familien med repatriering til Burma. Da ansøgeren nogle dage senere var kommet tilbage til lejren, var hans familie forsvundet. Han havde fundet familiens family book under sengen og havde taget den med sig. Han havde arbejdet hos en bonde i fire til fem år. I forbindelse med politiske omvæltninger i Bangladesh havde bonden ikke længere turdet have ansøgeren boende og havde bistået ham med penge med videre til at udrejse af Bangladesh. Flygtningenævnet fandt ikke, at den foreliggende sprogttest var afgørende for vurderingen. Nævnet fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han havde tilegnet sig den lokale Arkan Bangla-dia-

lekt, som blandt andet tales i Chittagong-distriktet, under hans opvækst i den pågældende lejr. Den omstændighed, at UNHCR ved fremvisning af et fotografi af ansøgeren i lejren ikke havde stødt på personer, der havde genkendt ansøgeren, fandtes ej heller at kunne føre til noget andet resultat. Endelig lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren havde besvaret en betydelig del af identifikationsspørgsmålene korrekt, og at han på overkroppen havde et karakteristisk ar, som ifølge baggrundsoplysningerne er en ret sikker indikation for, at ansøgeren er født i Burma. Ansøgeren havde herefter sandsynliggjort, at han er etnisk rohingya fra Burma. Burma/2009/1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, kan nævnes:

Nævnet **stadvæsted** i **januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Sri Lanka. Indrejst i 2006. Hun var ved indrejsen i besiddelse af et besøgsvisum til Danmark, således at hun kunne besøge sin herboende ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk tamil fra Jaffna halvøen i det nordlige Sri Lanka. Ansøgeren havde boet i fødebyen, indtil hun i 2005 var udrejst fra Colombo lufthavn legitimeret med et ægte nationalitetspas. Det forhold, at ansøgeren i 1998/1999 efter sin forklaring var blevet eftersøgt af militæret, fordi hendes cykel var blevet brugt af et medlem af LTTE, kunne ikke begrunde, at der blev meddelt ansøgeren asyl eller beskyttelsesstatus. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke siden dette tidspunkt havde haft konflikter med myndighederne, ligesom der blev lagt vægt på, at hun i 2005 var udrejst legitimeret med sit ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet forkastede ansøgerens forklaring om, at myndighederne havde spurgt efter hende flere gange sidst i december 2008. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at denne forklaring først var fremkommet under nævnets behandling, samt at den virkede usandsynlig og konstrueret til lejligheden. De generelle forhold for tamiler i Sri Lanka kunne ikke i sig selv begrunde, at der blev meddelt asyl. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for umenneskelig behandling eller overgreb. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, under hensyn til indholdet af afgørelsen af 17. juli 2008 fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, sammenholdt med denne sags omstændigheder, at en tilbagevendelse af ansøgeren ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Sri/2009/1

Nævnet **stadvæsted** i **januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er tadjik, muslim, og er født og opvokset i Kabul, hvorfra hun var flygtet med sin moder og søskende i 1992. De efterfølgende 16 år havde hun boet i Pakistan. Hun

havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Som væsentligste asylmotiv havde ansøgeren for det første henvist til, at hendes fader havde været en højtplaceret officer og medlem af PDPA, og at han var blevet likvideret af Mujahedin i 1992. For det andet havde ansøgeren henvist til sin ægtefælles forhold, idet han havde været fængslet af Taliban i Afghanistan, hvorfra han blev løsladt i 2000. Den omstændighed, at ansøgerens fader havde været officer og medlem af PDPA under Najibullah kunne ikke føre til, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at der nu var forløbet snart 17 år siden faderens død, ligesom der i dag er væsentligt ændrede magtforhold i Afghanistan. Hertil kom, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at faderen skulle have været så højtplaceret officer og medlem af PDPA, at dette i sig selv kunne medføre, at hans datter så mange år senere opfyldte betingelserne for at få asyl. Endelig lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgerens søster efter det oplyste, havde kunnet opholde sig i Afghanistan uden problemer som følge af faderens forhold. Den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle havde været fængslet af Taliban, kunne heller ikke føre til, at hun nu opfyldte betingelserne for at få asyl. For det første havde ansøgeren alene kunne henvise til, at hun i Pakistan skulle være blevet truet af en anden kvinde, der havde videregivet en besked fra sin mand, der angiveligt skulle være medlem af Taliban. For det andet er der væsentligt ændrede forhold i Afghanistan i forhold til situationen i 2000. Ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at hun som følge af sin ægtefælles forhold var i risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan som følge af ægtefællens forhold. Herefter, og da de generelt usikre forhold i Afghanistan, herunder for enlige kvinder, ikke i sig selv kunne føre til et andet resultat, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Afg/2009/29

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk hazara. **Flygtningenævnet** kunne efter ansøgerens forklaring lægge til grund for sagen, at ansøgerens fader sammen med en forretningspartner havde haft en fødevarerforretning i Ghazni. Faderen havde indgået en eller anden form for handel om forretningen med nogle personer, der rimeligvis havde været pashtunere uden, at ansøgeren havde vidst noget nærmere om handlen. En aften var familiens hus blevet angrebet af ukendte personer. Da ansøgeren tilfældigvis havde stået i vejen, var han blevet skudt i benet. Efter et hospitalsophold af cirka 7-17 dages varighed var han efter et par dage blevet evakueret til Pakistan af faderens forretningspartner. Han vidste ikke, hvad der var sket med familien. Til støtte for asylansøgningen havde ansøgeren navnlig gjort gældende, at han ved en eventuel tilbagevenden til Afghanistan ville være i forfølgelsesrisiko fra de samme personer, der havde angrebet huset. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved sin forklaring havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i risiko for konkret og individuel og asylbegrundende forfølgelse, jf. udlæn-

dingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet måtte efter ansøgerens forklaring antage, at det stedfundne angreb på huset havde været direkte rettet imod faderen i anledning af den handel, som faderen havde indgået omkring forretningen. De generelle forhold vedrørende etniske hazaraer i Afghanistan fandtes ikke, at kunne føre til noget andet resultat. Afg/2009/6

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2004 efter i 2003 at være blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgeren var ved dom stadfæstet af landsretten i sommeren 2007 blevet idømt syv måneders fængsel samt udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år for overtrædelse af straffeloven § 276, jf. § 21, § 285, § 171, jf. § 21, § 279, jf. § 21, og § 288, stk. 1, nr. 1, til dels jf. § 23. Ansøgeren havde søgt asyl i begyndelsen af 2008. Ved byretsdom i foråret 2008 var ansøgeren blevet idømt seks måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at der var borgerkrig i Somalia samt at han ønskede at være sammen med sin fader og broder i Danmark. Han kendte intet til sit klienthørsforhold. Ansøgeren havde trods lovlig indkaldelse ikke givet møde for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren efter det oplyste var født og opvokset i Mogadishu. Ansøgeren havde ikke givet møde for nævnet og havde under sagens foretagelse i Udlændingenservice alene henvist til de generelle forhold i hjemlandet som asylmotiv. Han havde efter sine egne oplysninger ikke kendskab til sit klienthørsforhold og havde efter det oplyste heller ikke skaffet sig et sådant kendskab hos sin herboende fader. Der var efter sagens oplysninger heller ikke grundlag for at antage, at ansøgeren forud for sin udrejse af Somalia skulle have haft politiske aktiviteter. Som følge heraf fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia ville være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. De generelt meget vanskelige forhold i Somalia kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Det bemærkedes, at ansøgeren tidligere under sagen havde oplyst, at der gennem faderen havde været kontakt til familie, der fortsat opholdt sig i hjemlandet. Som/2009/7

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig og en kvindelig statsborger fra Aserbajdsjan samt et barn. Indrejst i 2008. Ansøgerne, der som børn var udrejst af Aserbajdsjan og havde bosat sig i det nuværende Rusland, havde som asylmotiv henvist til, at de ikke kunne opnå legitimationspapirer i Rusland, og at de i Rusland var blevet chikaneret og udsat for trusler og overgreb fra nogle mænd, som havde ønsket at overtage ansøgernes ejendom. Ansøgerne henviste endvidere til, at de som kristne armeniere ikke kunne vende tilbage til Aserbajdsjan. **Flygtningenævnet** udtalte, at den mandlige ansøger og dennes ægtefælle var ankom-

met her til landet uden nogen form for legitimationspapirer. Ansøgerne oplyste, at de var født i Aserbajdsjan i det tidligere Sovjetunionen. De havde siden deres tidlige barn-dom boet i det nuværende Rusland og havde således opholdt sig der den 6. februar 1992, hvorfor de efter baggrundoplysningerne havde kunnet få statsborgerskab. Ansø-gerne angav, at de aldrig havde kunnet få udarbejdet nogen form for legitimationspapi- rer i Rusland. Den mandlige ansøgers farfader havde drevet et landbrug, hvor han havde betalt en årlig afgift til en russisk myndighed. Ansøgerne, der havde boet på ejendommen, havde ikke siden den pågældendes død omkring maj 2007 erlagt nogen afgift. Den mandlige ansøger oplyste, at han var blevet truet med retsskridt i den anled- ning. Ansøgerne oplyste videre, at de med henblik på at få dem til at fraflytte ejendom- men var blevet udsat for vold og trusler. Ansøgerne havde i den forbindelse anmeldt forholdene til myndighederne. Efter en samlet vurdering kunne Flygtningenævnet ikke lægge til grund, at de pågældende kriminelle handlinger var blevet begået af myndig- hederne eller af personer, der blev tolereret af myndighederne. Under disse omstændig- heder fandtes forholdene omkring landbrugsejendommen ikke i sig selv at kunne be- grunde asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerne ved udrejsen af Rusland havde været forfulgt, og fandt heller ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til dette land ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og heller ikke, at de ville være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Begge ansøgere oplyste, at de havde forladt det nuværende Aserbajdsjan i deres første leveår. Det fremgik af bag- grundoplysningerne, at de generelle forhold for etniske armeniere i Aserbajdsjan var vanskelige. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgernes etnicitet alene kunne begrunde asyl. Ansøgerne skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgerne ikke udrejste frivilligt, kunne de udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan eller Den Russiske Føderation, jf. udlændingelovens § 32 a. Aser/2009/1

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mand- lig statsborger fra Mauretania. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøge- ren under nævnsmødet som asylmotiv alene havde angivet, at han ikke havde bevis for, at han er mauretansk statsborger, og at han derfor ikke kunne vende tilbage til Maureta- nien, samt at han tilhører et mindretal af befolkningen i Mauretania, som bliver diskri- mineret. Ansøgeren havde tilkendegivet, at han ikke havde konkrete oplysninger om, at han ville være i risiko for en forfølgelse ved en tilbagevenden til Mauretania. Flygt- ningenævnet bemærkede, at hverken ansøgerens etniske tilhørsforhold eller det for- hold, at han ikke var i besiddelse af identitetspapirer fra Mauretania, kunne anses for asylbegrundende. Det bemærkedes herved, at der efter de foreliggende baggrundop- lysninger ikke var grundlag for at antage, at ansøgerens tilhørsforhold til wolof-stam- men i sig selv ville kunne medføre risiko for, at han ved en tilbagevenden til Maureta- nien ville blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af

udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Mau/2009/1

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Rusland. Indrejst i 2007. Ansøgerne er etniske armenere. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger i Rusland var blevet chikaneret og overfaldet af politiet og civile, fordi han er etnisk armenier fra Kaukasus. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgerne er fra en by i det nuværende Aserbajdsjan, at de var blevet evakueret af de daværende sovjetiske myndigheder i forbindelse med urolighederne i 1988, at de sammen med andre etniske armeniere var blevet placeret af de sovjetiske myndigheder i Krasnodar, hvor de var blevet registreret, og at de fra 1992 og frem til udrejsen i 2006 havde opholdt sig i Labinsk. Ansøgerne var indrejst i Danmark uden nogen form for legitimationspapirer, og ansøgerne havde efter deres egne forklaringer heller ikke under opholdet i Rusland ansøgt om opholds- eller arbejdstilladelse. Den mandlige ansøger oplyste, at han under opholdet i Labinsk tre gange var blevet overfaldet af civile personer, og at han også skulle være blevet overfaldet af politiet. Sidstnævnte oplysninger blev dog ikke nærmere præciseret. Endelig oplyste den mandlige ansøger, at han under opholdet i Labinsk havde måttet betale USD 50 om måneden til den lokale betjent. Efter det foreliggende var det uklart, om ansøgerne havde opnået russisk statsborgerskab. Efter oplysningerne om statsborgerskabslovgivningen i Rusland og ansøgernes ophold i landet, fandtes de under alle omstændigheder at skulle vurderes i forhold til Rusland. Den chikane, som ansøgerne oplyste om at have været udsat for under opholdet i Rusland, havde ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. Der havde endvidere været tale om et 18 år langt ophold, og ansøgerne havde ikke på noget tidspunkt søgt beskyttelse hos overordnede myndigheder. Endelig fremstod ansøgerne helt uprofilerede. Idet oplysningerne om de generelt vanskelige forhold for etniske minoriteter i Rusland ikke kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne havde været forfulgt ved udrejsen fra Rusland, eller at de ved en tilbagevendende risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevendende til Rusland skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2009/3

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kuwait. Indrejst i 2009. Ansøgeren er statsløs bedoon, etnisk araber og muslim af trosretning. Ansøgeren forklarede, at han som bedoon ikke havde haft nogen rettigheder, og at han i sit hjemland i 2006 og 2008 havde været anholdt af myndighederne, fordi han havde deltaget i demonstrationer. Han var udrejst illegalt med et falsk kuwaitisk pas og forklarede, at han derfor ville blive straffet af myndighederne ved en eventuel tilbagevendende. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren var

statsløs bedoon fra Kuwait. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for statsløse bedooner i Kuwait var asylbegrundende, og nævnet fandt ikke, at ansøgeren ved sin i øvrigt troværdige forklaring havde sandsynliggjort, at han konkret havde været udsat for diskrimination af et sådant omfang eller intensitet, at det kunne sidestilles med forfølgelse. Flygtningenævnet lagde her også vægt på, at ansøgeren ikke havde haft konflikter med myndighederne, bortset fra to kortvarige tilbageholdelser i 2006 og 2008, hvorefter han var blevet løsladt uden sanktion. Flygtningenævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle risikere forfølgelse som følge af tidligere aktiviteter, idet det bemærkedes, at disse aktiviteter havde været begrænsede og uprofilerede. Der var ikke oplysninger i baggrundsmaterialet, der på nogen måde støttede ansøgerens forklaring for nævnet, om at han på grund af sin illegale udrejse skulle risikere at blive idømt en uforholdsmæssig straf ved en tilbagevenden. Den omstændighed, at ansøgeren ved indrejse måtte blive identitetsafhørt, var ikke i sig selv asylbegrundende, ligesom den omstændighed, at ansøgeren eventuelt slet ikke kunne få tilladelse til at indrejse, ikke havde asylretlig relevans. Kuwait/2009/1

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren tilhører klanen yibir og er muslim. Han er født i Mogadishu, hvor han havde boet, til han var fem til seks år. Herefter havde han boet forskellige steder, herunder hos sin onkel i Yemen, ligesom han i 2006 til 2008 havde boet i Saudi Arabien. Ansøgeren havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han i slutningen af 2008 eller begyndelsen af 2009 ved sin tilbagevenden til Mogadishu var blevet udsat for et røveri. Hertil kom, at nogle mænd fra Al-Shabaab i begyndelsen af 2009 på en café havde taget kontakt til ansøgeren og dennes navngivne ven, da de havde ønsket, at ansøgeren og venen skulle lade sig hverve som soldater. Det havde de ikke ønsket, og cirka en uge senere havde mændene opsøgt ansøgeren og venen, de havde taget venen med, og ansøgeren havde ikke siden set ham. De generelle forhold i Mogadishu var utvivlsomt kaotiske, ligesom det var forbundet med fare og stor usikkerhed at opholde sig i Mogadishu. De generelle forhold, herunder for personer tilhørende yibir-klanen, kunne imidlertid efter fast praksis ved Flygtningenævnet ikke i sig selv føre til, at der kunne gives ansøgeren asyl efter udlændingelovens § 7. De konkrete omstændigheder, som ansøgeren havde angivet som sit asylgrundlag, kunne heller ikke føre til, at ansøgeren blev meddelt asyl. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at det røveri, som ansøgeren havde været udsat for, måtte ses i lyset af de generelt usikre forhold i Mogadishu. Der var således intet belæg for at fastslå, at der havde været tale om en konkret og individuel forfølgelse som følge af ansøgerens baggrund og etnicitet. Det samme gjaldt det forsøg på at hverve ansøgeren og dennes ven til at blive soldater. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Somalia/2009/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Libanon/2009/1, den i 3.1.4 nævnte afgørelse Kosovo/2009/1, den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2009/53, de i afsnit 3.2 nævnte afgørelser Kosovo/2009/6 og Kosovo/2009/5 og den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Somalia/2009/1.

3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det er imidlertid ikke hensigten med udlændingelovens § 7, stk. 2, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar fra Kosovo. Ansøgerne indrejste i Danmark i 1996. I 1999 meddelte Flygtningenævnet ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2002 traf Udlændingenservice afgørelse om nægtelse af forlængelse af ansøgernes opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, 1. pkt. I 2007 blev ansøgerne udsendt tvangsmæssigt til Kosovo. Senere i 2007 indrejste ansøgerne på ny. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at ansøgerne under den oprindelige

asylsagsbehandling i Udlændingesservice og Flygtningenævnet havde oplyst, at de var etniske albanere. I forbindelse med en genoptagelsesbegæring i starten af 2006 og i forbindelse med den seneste asylsagsbehandling havde ansøgerne oplyst, at den mandlige ansøger er etnisk egypter, mens den kvindelige ansøger er etnisk roma. Nævnet fandt således, at ansøgernes oplysninger om deres etniske tilhørsforhold var behæftet med betydelig tvivl. Ved afgørelsen af sagen lagde Flygtningenævnet imidlertid – i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelser – til grund, at den mandlige ansøger er etnisk egypter og muslim fra en landsby i Gjakovo kommune i Kosovo, og at den kvindelige ansøger er etnisk roma og muslim fra en landsby i Prizren kommune i Kosovo. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at de efter at være blevet tvangsmæssigt udsendt fra Danmark til Kosovo i 2007 ikke havde kunnet vende tilbage til deres hus i den førstnævnte landsby, idet huset var blevet ødelagt, og der ikke var sikkert for dem at være der på grund af deres etniske tilhørsforhold, idet alle andre i området var albanere. I stedet tog de ophold i en tredje landsby. Nogle måneder før deres udrejse til Danmark var ansøgerne blevet opsøgt og udsat for fysiske overgreb af tre maskerede mænd, som forsøgte at presse penge af dem, idet de urigtigt troede, at ansøgerne havde penge som følge af deres ophold i Danmark. Den kvindelige ansøger var blevet udsat for voldtægt. Efterfølgende havde ansøgerne taget ophold hos en af den mandlige ansøgers bekendte i Prizren, indtil de var udrejst til Danmark i slutningen af 2007. Ansøgerne havde endvidere henvist til, at de ikke havde noget sted at bo i Kosovo, ligesom de ikke havde familie tilbage i Kosovo. Endvidere havde de henvist til deres helbredsmæssige forhold. Flygtningenævnet fandt, at overgrebene på ansøgerne måtte anses for et alvorligt, men enkeltstående kriminelt forhold, som ikke kunne anses for at være understøttet af myndighederne. Flygtningenævnet fandt derfor, at ansøgerne måtte henvises til at anmelde forholdet til politiet. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgerne ikke havde haft problemer med myndighederne i Kosovo. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for minoriteter, herunder etniske egyptere og romaer, i Kosovo var af en sådan karakter, at ansøgerne af den grund opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det fremgår af de for nævnet foreliggende baggrundsoplysninger, herunder British Home Offices Operational Guidance Note, Kosovo, udgivet den 22. juli 2008, pkt. 3.11 (Bilag 9 i Flygtningenævnets baggrundsmateriale vedrørende Kosovo), at selvom etniske romaer og egyptere fortsat blev udsat for chikane og diskrimination, var den generelle sikkerhedssituation for romaer og egyptere forbedret betydeligt i de senere år, blandt andet på grund af myndighedernes indsats. Samlet fandt Flygtningenævnet således ikke, at det var sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af deres etniske tilhørsforhold. Det forhold, at ansøgerne ikke havde familie tilbage i Kosovo og ikke havde noget sted at

bo, kunne ikke begrunde, at de meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Endelig fandt Flygtningenævnet ikke, at oplysningerne om ansøgerens helbredsmaessige forhold kunne føre til, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes i den forbindelse, at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration havde meddelt ansøgerne humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Kosovo/2009/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst på visum i 2006 efter at have indgået ægteskab med en herboende mand. Ansøgeren var døvstum og havde desuden psykiske problemer, som hun blev behandlet for i asylcentret. Ansøgeren blev skilt i 2007 og havde derefter anmodet om asyl. I foråret 2009 meddelte Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Sagen blev i nævnet behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** fandt ikke grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, jf. herved udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning. Ansøgeren var født i Beirut i Libanon i Shatila lejren, hvor hun var opvokset. Ansøgeren var som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men Flygtningenævnet fandt, at Libanon, hvor ansøgeren var født og opvokset, måtte anses for at være ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren havde som sit væsentligste asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Libanon frygtede dels at blive diskrimineret på grund af sit handicap og sin psykiske lidelse, dels fordi hun var enlig fraskilt kvinde. Ansøgeren havde desuden henvist til, at hun frygtede at blive overfaldet i flygtningelejren, eftersom hun på grund af sit handicap ikke ville have nogen mulighed for at råbe om hjælp, og at hun på grund af sit handicap ikke ville være i stand til at klare sig selv. Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i tilfælde af, at hun blev udsat for overfald samt chikane i flygtningelejren. Ansøgerens oplysninger om, at hun kendte personer, som var blevet udsat for represalier af de personer, som de havde anmeldt, kunne ikke føre til en ændret vurdering heraf. Såfremt ansøgeren mente at være i risiko for overgreb fra kriminelle, måtte hun henvises til at tage ophold et andet sted i Libanon eller søge myndighedernes beskyttelse, idet der var tale om en privatretlig konflikt. Det bemærkedes endvidere, at ansøgeren ikke havde været medlem af nogen religiøse eller politiske partier, foreninger, organisationer eller lignende, ligesom hun ikke havde udøvet aktiviteter for sådanne. Endvidere havde ansøgeren ikke været politisk eller religiøs aktiv, og ansøgeren havde efter det oplyste ikke haft nogen personlige konflikter med de libanesiske myndigheder, mens hun boede i Libanon. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på den ovenfor anførte baggrund havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Libanon ville

være i risiko for efterstræbelse fra myndigheder eller tredjemand som følge af hendes handicap eller som følge af, at hun var enlig fraskilt kvinde, og Libanon fandtes derfor fortsat at kunne tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det bemærkedes, at ansøgerens personlige forhold, herunder hendes helbredsmæssige forhold, var af humanitær og ikke af asylrelevant karakter. Det faldt således udenfor Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt der kunne gives opholdstilladelse på dette grundlag. Vedrørende det af den beskikkede advokat anførte, herunder at levevilkårene i flygtningelejrene var meget dårlige, bemærkede Flygtningenævnet, at disse oplysninger ikke var af asylrelevant karakter og derfor ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Statsløspal/2009/12

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2009/6 samt de i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelser Statsløspal/2009/9 og Statsløspal/2009/10.

3.1.5 Betydningen af tortur

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrunnende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningenævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekstraterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbudet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettigheds-komité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videre sendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur.

I vurderingen af den aktuelle risiko for tortur kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en objektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet det ikke altid kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, kan redegøre for sagens forhold på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2007. Ansøgeren er etnisk singaleser og buddhist af trosretning. Ansøgeren var med i ledelsen af en politisk organisation, der arbejdede for revolution og et multietnisk Sri Lanka. Han rejste rundt i landet og udbredte organisationens budskab og havde i den forbindelse fungeret som meddeler for sikkerhedstjenesten, således at han kunne rejse frit mellem de regeringskontrollerede områder og de LTTE kontrollerede områder. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevenden frygtede at blive tilbageholdt og udsat for tortur fra de srilankanske myndigheders side. Ansøgeren havde herved henvist til, at han havde været medstifter og ledende medlem af en politisk organisation, der arbejder for en revolution og et multietnisk samfund i Sri Lanka. Et ledende medlem af organisationen var blevet tilbageholdt i juli 2006 og udsat for tortur, således at han døde, og flere ledende medlemmer var blevet tilbageholdt i februar 2007 tillige med en række menige medlemmer af organisationen. Myndighederne havde også forsøgt at anholde ansøgeren, hvis bopæl var blevet opsøgt og ransaget flere gange. Ansøgeren havde forklaret, at hans begrænsede samarbejde med en oberst i militæret var sket med henblik på at kunne rejse frit mellem det regeringskontrollerede og det LTTE kontrollerede område. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Sri/2009/3

Nævnet meddelte i **marts 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2000. I 2002 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingetjenestens afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde deltaget i studenterdemonstrationer i juli 1999, men nævnet fandt det samlet ikke sandsynliggjort, at ansøgerens aktiviteter havde været særligt fremtrædende, eller at ansøgeren i øvrigt havde fremstået som profileret. I 2007 anmodede ansøgeren sagen genoptaget blandt andet under henvisning til, at han i 1992 havde været udsat for tortur. Endvidere havde ansøgeren henvist til, at hans navn og billede har været gengivet i de danske medier, hvor han havde forklaret om sin deltagelse i studenteroprøret og sin modvilje mod præstestyret. **Flygtningenæv-**

net bemærkede indledningsvist, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i 2000, og at sagen således skulle afgøres efter reglerne i udlændingeloven, således som den var affattet på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen. I overensstemmelse med de nu foreliggende lægelige oplysninger, lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur i 1992. Det fremgik videre, at ansøgeren også efterfølgende havde været politisk aktiv. Ansøgerens identitet måtte anses at være de iranske myndigheder bekendt. Efter en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet at måtte anse ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk.1. Iran/2009/4

Nævnet meddelte i **april 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger samt to børn fra Tjetjenien i Rusland. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om ansøgeren først under nævnsmødet havde forklaret om de grove overgreb og krænkelse, han havde været udsat for i forbindelse med tilbageholdelse hos de russiske myndigheder i slutningen af 2007, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at tilside-sætte ansøgerens forklaring herom. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forklaringen fremtrådte detaljeret og troværdig og blev understøttet af mærker på ansøgerens krop. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke at kunne afvise, at ansøgeren under tilbageholdelsen var blevet afhørt om sin transport af en såret tjetjensk oprører i starten af 2007, og sin støtte til de tjetjenske oprørere i form af mad og medicin. Flygtningenævnet kunne desuden lægge til grund, at ansøgeren efterfølgende var blevet indkaldt til møde hos de russiske myndigheder, efter at ansøgeren var udeblevet i slutningen af 2007, hvor ansøgeren i forbindelse med løsladelsen var blevet pålagt at give møde. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, sammenholdt med baggrundsoplysningerne, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for at blive tilbageholdt, og således ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2009/4

Nævnet meddelte i **september 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2006. I **2006** meddelte Udlændingetjenesten ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I **2007** stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Flygtningenævnet besluttede i **foråret 2009** at genoptage behandlingen af sagen grundet sagens karakter. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han er journalist og forfatter, og at han i Iran ikke havde kunnet få sin bog udgivet pga. censur. Af samme årsag var han blevet udsat for tortur i form af 35 piskeslag samt truet af myndighederne. Ansøgeren havde i 2009 indledt en sultestrejke, og dette havde flere gange været omtalt i en landsdækkende avis. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ved ankomsten her til landet havde forklaret om sine aktiviteter som journalist i hjemlandet, herunder at han var kommet i modstrid med myndighederne i forbindelse med beskrivelse af blandt andet seksuelle minoriteters

forhold. Videre havde han forklaret om de problemer, dette havde givet ham i forhold til myndighederne herunder om de overgreb, myndighederne havde begået over for ham. Som fastslået i Flygtningenævnets afgørelse fra foråret 2007 havde ansøgeren forklaret uddybende og uoverensstemmende herom. Efter udtalelser fra en navngiven overlæge, speciallæge i psykiatri, lagdes det til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur, og at han som følge af torturen havde mistet overblikket over det passerede. Det lagdes videre til grund, at ansøgerens identitet måtte være hans hjemlands myndigheder bekendt, idet der vedrørende ansøgeren havde været omfattende presseomtale. Iran/2009/9

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst første gang i 2001. Senest indrejst i 2009. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i 2006 var udrejst af Danmark til hjemlandet, efter at Flygtningenævnet havde stadfæstet Udlændingesservices afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet havde i den forbindelse forkastet ansøgerens forklaring om, at han risikerede forfølgelse i Bosnien-Hercegovina på grund af sit slægtskab med en afdød general. Efter sin tilbagevenden til hjemlandet var han på et tidspunkt blevet standset af politiet, som da de fandt ud af, hvem han var, havde tilbageholdt ham i ca. en måned og i den forbindelse udsat ham for tortur af maskerede mænd, idet politiet ønskede oplysninger om hans families politiske aktiviteter. Ansøgeren var i 2009 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgeren under en afhøring om fristforlængelse i begyndelsen af 2009 havde forklaret, at det, cirka et år efter løsladelsen fra sin angivelige mishandling udført af det bosniske politi, var lykkedes ham at få arbejde i Sarajevo, og at arbejdsforholdet havde varet fra sommeren 2007 til sommeren 2008. Af samtalen med Udlændingesservice i foråret 2009 med ansøgeren fremgik det ligeledes, at ansøgeren havde forklaret, at han i perioden fra efteråret 2007 til foråret 2008 havde arbejdet i et navngivent firma i Sarajevo. Dette stemte overens med den engelsksprogede bekræftelse fra firmaet, som var fremlagt til sagen. Disse oplysninger stemte ikke overens med, at han under Flygtningenævnets behandling af sagen havde forklaret, at han af de maskerede mænd, som havde mishandlet ham, var blevet kørt direkte til den kroatiske grænse, og at han herefter ikke havde opholdt sig i Bosnien-Hercegovina. Flygtningenævnet lagde herefter til grund for sagen, at ansøgeren havde opholdt sig i Sarajevo i hvert fald et års tid efter den angivelige mishandling. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren havde haft problemer med de bosniske myndigheder som følge af sit slægtskab med en navngiven general. Som følge heraf var det uden betydning for vurderingen af ansøgerens asylgrundlag, at det danske politi havde rettet henvendelse til Bosnien-Hercegovinas ambassade i København med henblik på at få udstedt rejsedokument for ansøgeren i foråret 2009. Ansøgeren havde herefter ikke sandsynliggjort, at han ved en eventuel

tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er nævnt i flygtningekonventionen, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Bosnien/2009/3

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. I efteråret 2002 var ansøgeren på sit studie begyndt at uddele løbesedler med oplysninger omkring kvinderettigheder. Materialet havde ansøgeren fået udleveret af sin søster. I begyndelsen af 2003 var ansøgeren og hans søster blevet anholdt og udsat for tortur. Ansøgeren var blevet løsladt efter 5 måneder og søsteren var blevet løsladt efter 1 år. I 2006 havde ansøgeren og hans søster genoptaget aktiviteterne, hvilket havde resulteret i, at ansøgerens søster samt venner var blevet anholdt i efteråret 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at det af ansøgerens forklaring fremgik, at han sammen med søsteren havde været politisk aktiv og herunder uddelt løbesedler samt optaget fotografier af demonstrationer med videre, at ansøgeren i den anledning havde været underkastet fængselsophold, hvor han var blevet udsat for tortur, der havde medført påviselige skader. Videre at ansøgerens søster og to andre fra hans organisation umiddelbart inden ansøgerens udrejse var blevet fængslet. Endelig at ansøgerens søsters skæbne var ukendt. Flygtningenævnet lagde i al væsentlighed ansøgerens forklaring til grund, hvorfor ansøgeren herefter sås omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2009/13

Nævnet **stadfæstede** i **november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Zimbabwe. Indrejst i 2008. Det fremgik af sagen, at ansøgeren havde været medlem af oppositionspartiet MDC (Movement of Democracy Change). I efteråret 2008 var ansøgeren blevet anholdt efter et møde i MDC og tilbageholdt i 10 dage. I fængslet var ansøgeren blevet udsat for vold, voldtægt og trusler derom fra medfangers side efter ordre fra politiet om at torturere ham. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han havde haft et langvarigt skoleforløb. Ansøgeren havde oplyst, at han havde været politisk aktiv. Han havde ikke redegjort nærmere herfor. Han havde angivet, at han havde været frihedsberøvet, men han havde, uanset at der ikke var gået lang tid, siden dette skulle have fundet sted, afgivet forskellige forklaringer om tidspunktet for frihedsberøvelsen. Ansøgeren var udrejst legitimeret med eget ægte pas, der var blevet udstedt efter den angivne frihedsberøvelse. Uanset om ansøgeren under et kortvarigt fængselsforhold måtte have været udsat for overgreb fra medfangers side, fandtes dette ikke i sig selv at kunne begrunde asyl. Ansøgeren havde ikke kunnet forklare overbevisende om sine forhold. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved udrejsen havde været forfulgt og fandt heller ikke, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i reel ri-

siko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Zimbabwe/2009/2

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde i 2006 nægtet at deltage i politiske aktiviteter for regeringspartiet PPRD og var derfor blevet anset som værende regeringskritisk. Repræsentanter fra partiet havde derfor udsat ansøgeren og hans familie for overgreb. Repræsentanterne for partiet havde taget ansøgeren med til en lejr, hvor ansøgeren var blevet tilbageholdt i en lille celle i seks dage. Under tilbageholdelsen var ansøgeren blevet udsat for overgreb og havde blandt andet fået brækket en finger, ligesom han havde ar efter overgrebene på hoved og ben. Under en del af tilbageholdelsen havde han været bevidstløs. Da han havde været tæt på at dø, var han blevet kørt til hospitalet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er murega, katolik og fra Goma. Han havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Han havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at han og hans ægtefælle i foråret 2006 var blevet udsat for overgreb af personer med tilknytning til regeringspartiet PPRD. Ægtefællen var i den forbindelse blevet voldtaget, og ansøgeren var blevet udsat for meget alvorlig vold, ligesom han var blevet tilbageholdt i seks dage, og han var kun blevet løsladt til hospital, fordi han havde været tæt på at dø. I en lang periode herefter havde ansøgeren været meget syg og forkommen som følge af den begåede vold, og i de 2½ år, der var forløbet, før han var flygtet, var hans ægtefælle seks gange blevet opsøgt af personer med tilknytning til PPRD, der havde spurgt efter ham. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, om at han havde været udsat for overgreb i foråret 2006. Selvom det efter ansøgerens forklaring endvidere lagdes til grund, at ansøgerens ægtefælle var blevet opsøgt seks gange i de følgende 2½ år, fandt Flygtningenævnet, at der i relation til asylvurderingen alene havde været tale om et enkeltstående forhold, der lå langt tilbage i tid. Den omstændighed, at der var blevet spurgt efter ansøgeren i de efterfølgende 2½ år, gjorde ikke, at det kunne lægges til grund, at ansøgeren var i risiko for forfølgelse med en sådan intensitet, at det kunne medføre asyl. Ved vurderingen heraf havde Flygtningenævnet også tillagt det betydning, at de personer, der havde ønsket at tale med ham, ikke havde været særlig insisterende, og de havde således forladt sig på ægtefællens oplysninger om, at han havde været syg. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Con/2009/4

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk muganda og kristen af trosretning. Ansøgeren havde været i træningslejr i en måned med henblik på at blive udstationeret til Irak. I 2007 og 2008 havde ansøgeren demonstreret mod præsidenten sammen med en studenterorganisation, som han havde været med i. Under demonstrationen i 2008 var ansøgeren blevet anholdt og udsat for tortur med strøm og

koldt vand og var hver morgen og aften blevet slået. Ansøgeren havde mén efter torturen på låret, hånden, knæet samt lungerne. Med hjælp fra en gammel skolekammerat var det lykkedes ansøgeren at flygte fra fængslet. I 2008 havde ansøgeren fået udstedt et pas og visum til Danmark. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde forklaret divergerende og udbyggende om en lang række forhold og fandt derfor ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund for sagen. Han havde således forklaret divergerende om længden af sit ophold i træningslejren med henblik på at blive udsendt til Irak, om baggrunden for de to demonstrationer i henholdsvis 2007 og 2008, om omfanget og karakteren af de fysiske overgreb, han havde været udsat for under sin angivelige tilbageholdelse efter demonstrationen i 2008 samt om længden af denne tilbageholdelse. Han havde endvidere forklaret divergerende om omstændighederne omkring sin flugt, idet han til asylansøgningsskemaet havde forklaret, at han var blevet efterladt nøgen sammen med to andre fanger, hvorimod han dels til samtalen og under nævnsbehandlingen havde forklaret, at det var lykkedes ham at sætte en albue i brystet på en soldat, som havde været med ham ude for at tisse, og som havde løsnet et af håndjernene. Han havde forklaret upræcist om, hvor meget der var betalt i bestikkelse til den skolekammerat, som angiveligt havde hjulpet ham med at flygte. Endelig havde han forklaret divergerende om, hvorvidt han havde underskrevet visum-ansøgningen, samt om omstændighederne omkring pasudstedelsen. Flygtningenævnet lagde efter en samlet vurdering herefter til grund for sagen, at ansøgeren var identisk med en navngiven mand, som var udrejst på legalt ugandisk pas fra Entebbe lufthavn i sommeren 2008 efter at have fået visum på baggrund af en invitation fra en organisation. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt heller ikke grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente yderligere oplysninger gennem Udenrigsministeriet vedrørende ansøgerens forhold eller at indhente en retsmedicinsk undersøgelse af ansøgeren. Uganda/2009/3

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Sri/2009/6, Syrien/2009/3 og Syrien/2009/4, den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Bos/2009/1, de i afsnit 3.2 nævnte afgørelser Kosovo/2009/5 og Elfenbenskysten/2009/2, de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Arme/2009/2 og Kenya/2009/1 samt den i afsnit 5.10 nævnte afgørelse Afg/2009/50

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til Formandskabets 14. beretning 2005, afsnit 6.4.

3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl. Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2009 behandlet i alt 22 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf fem er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i 17 sager har stadfæstet Udlændingenservices afgørelse. Nævnet har endvidere hjemvist to sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere på grund af manglende modenhed.

I dette afsnit behandles de særlige forhold som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag.

3.1.6.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted, herunder familie-medlemmer.

Såfremt den uledsagede mindreårig asylansøger fylder 18 år, før der er truffet en endelig afgørelse, skal vedkommendes sag behandles efter reglerne om uledsagede mindreårige, hvilket vil sige, at det som udgangspunkt er alderen på tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen, der er det afgørende.

3.1.6.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingenservice, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Integrationsministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde opgivet sit fødselsår til at være 1992, men Udlændingenservice havde efterfølgende efter retsmedicinske undersøgelser fastsat fødselsåret til 1989. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hans farbroder, der havde været offentlig anklager, i 1995/1996 var blevet slået

ihjel af ukendte gerningsmænd. Ansøgeren frygtede nu selv at blive slået ihjel af de samme personer, som havde slået farbroderen ihjel. Ansøgeren henviste desuden til, at han frygtede at blive taget med af Taliban, og at han som etnisk hazara blev diskrimineret i hjemlandet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under nævnsmødet fastholdt, at han var under 18 år. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde påklaget Udlændingesservices afgørelse om aldersfastsættelse. Flygtningenævnet fandt derfor grundlag for at behandle sagen, idet Flygtningenævnet bemærkede, at der ikke forelå omstændigheder, der gav grundlag for at antage, at ansøgeren ikke var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsprocedure i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og opvokset i Kabul. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgerens farbroder, der også havde været ansøgerens stedfader, havde været offentlig anklager og statsansat under PDPA, men nævnet kunne ikke lægge til grund, at farbroderen havde været højt profileret. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at oplysningerne om farbroderens profilering først var fremkommet i forbindelse med nævnsmødet gennem et brev fra ansøgerens moder, og at ansøgerens forklaring om baggrunden for brevet og de øvrige dokumenters sene fremkomst ikke var fremtrådt som troværdig med hensyn til ansøgerens kontakt med familien. Flygtningenævnet fandt det desuden usandsynligt, at ansøgeren ikke selv skulle have haft kendskab til farbroderens høje profilering. Uanset om ansøgerens farbroder i nogen grad måtte have været profileret under PDPA, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde asyl for ansøgeren. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at drabet på farbroderen havde fundet sted i 1995/1996, og at ansøgeren havde kunnet opholde sig i hjemlandet i den mellemliggende tid indtil udrejsen i 2007. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens generelle frygt for at blive taget til fange af Taliban, der ifølge ansøgeren tog børn og unge, der vaskede biler på gaderne, var af en sådan konkret karakter, at den kunne begrunde asyl for ansøgeren. De generelle forhold for etniske hazarare kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Afg/2009/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2009/31 samt til den i afsnit 3.4.4.3 nævnte afgørelse Irak/2009/25

3.1.6.3 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingesservice vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingesservice meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingesservice anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingesservice vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingesservices

modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingesservices modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan henvises til de i afsnittene 3.1.6.4 og 3.1.6.5 nævnte afgørelser nedenfor.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingesservice. Det forudsættes herefter, at Udlændingesservice af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1.

Som eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i februar 2009** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var på tidspunktet for sagens behandling 16 år gammel. Han er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgerens forældre og søskende var blevet dræbt, da ansøgeren var ca. syv år gammel, hvorefter ansøgeren havde boet hos en plejefamilie. Ansøgeren havde haft fem års skolegang. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at plejeforældrenes søn, som foretog ulovlige våbentransporter, havde tvunget ansøgeren til at hjælpe. Plejeforældrenes søn var umiddelbart forud for ansøgerens udrejse blevet anholdt af myndighederne, som også havde spurgt efter ansøgeren. Ansøgeren var herefter flygtet. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren ved sin fremtræden og forklaring for nævnet havde godtgjort, at han ikke var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure. Nævnet besluttede derfor at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt., jf. § 7. Udlændingesservices afgørelse ophævedes således. Afg/2009/52

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp gå imod Udlændingesservices indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingesservice fastholder sin modenhedsvurdering og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og repræsentanten. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

3.1.6.4 Sagens behandling

Som anført ovenfor skal uledsagede mindreårige asylansøgere opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få meddelt asyl, se som eksempler fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren havde til asylsagen forklaret, at han var født i Ghazni-provinsen, men at hans familie var udrejst til Iran, da ansøgeren var omkring fem år gammel. Familien havde opholdt sig illegalt i Iran. Under opholdet i Iran var faderen død i en trafikulykke for fem-seks år siden. Ansøgerens moder havde fortalt, at familien havde været nødt til at flygte fra Afghanistan, og at de ikke kunne vende tilbage, idet faderen havde fjender i Afghanistan. Moderen havde endvidere fortalt, at ansøgerens fader havde været medlem af et parti og havde kæmpet mod Taliban og pashtunerne i Ghazni. Ansøgerens farbroder havde forsøgt at vende tilbage til Afghanistan for tre-fire år siden. Ansøgerens moder havde af folk, der var flygtet fra samme område i Afghanistan, fået oplyst, at farbroderen var blevet dræbt af Taliban, der havde spurgt til ansøgerens fader. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra Ghazni i Afghanistan, og at ansøgeren de seneste 11 år havde boet illegalt med sin familie i Iran. Ansøgeren skulle vurderes i forhold til Afghanistan, og ansøgerens eventuelle konflikter i Iran havde ikke betydning for asylsagen. Ansøgeren havde ikke selv haft konflikter i Afghanistan. Ansøgeren havde ikke kunnet redegøre nærmere eller mere konkret hverken for sin faders forhold eller eventuelle konflikter eller for familiens flugt til Iran. Ansøgeren havde heller ikke kunnet redegøre nærmere med hensyn til omstændighederne omkring drabet på ansøgerens farbroder. Flygtningenævnet kunne på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren på grund af faderens eller farbroderens konflikter ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Hverken de generelle forhold i Afghanistan, herunder for etniske hazaraer, eller den omstændighed at ansøgeren var mindreårig uden netværk i hjemlandet kunne i sig selv begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/53

Nævnet meddelte i **maj 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Det blev lagt til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og shiamuslim. Uanset at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist om sine forhold og færden frem til udrejsen, kunne Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgerens fader, der havde ejet meget jord, og

havde haft en fremtrædende position i landsbyen, var kommet i modsætningsforhold til folk fra Taliban, der havde dræbt faderen, ligesom Taliban efterfølgende havde henvendt sig på ansøgerens bopæl, hvor de havde truet ansøgerens moder og familie på livet, såfremt de ikke inden fem dage ville udlevere våben og penge samt skøde på ejendommen. Ansøgeren, der er ældste søn, var herefter straks udrejst af hjemlandet. Ved nævnets vurdering af ansøgerens forhold blev det taget i betragtning, at ansøgeren er mindreårig. Endvidere blev det efter de foreliggende baggrundsplysninger antaget, at myndighederne ikke ville være i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/16

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Marokko/2009/3 og Afg/2009/25, den i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelse Irak/2009/42, den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Afg/2009/36, den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Irak/2009/10, den i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelse Irak/2009/106, de i kapitel 6 nævnte afgørelser Afg/2009/13 og Afg/2009/34 samt den i afsnit 7.5.3 nævnte afgørelse Irak/2009/41.

Børn betragtes dog som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 3.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled

behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder.

Afhøringen i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingesservice efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingesservice om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Integrationsministeriet.

3.1.6.5 Bevisvurdering

I afsnit 3.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnet, hvor nævnet som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren var mindreårig. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra Helman-

provincen, og at ansøgeren siden 2002 havde boet sammen med sin familie i Teheran, Iran. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede at blive dræbt af familien til en etnisk pashtuner, som ansøgerens fader havde dræbt i 2002 i forbindelse med en konflikt mellem ansøgerens farfader og fader og den pågældende pashtun om retten til en vandingstur til jorden. Ansøgeren havde henvist til, at den konflikt havde været baggrunden for, at hele familien var flygtet til Iran. Ansøgerens forklaring under sagens behandling havde været divergerende, herunder vedrørende en forklaring, der var blevet nedskrevet i ansøgerens lommebog. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, herunder også henset til ansøgerens unge alder, at kunne forkaste det væsentlige i ansøgerens forklaring om asylmotiv. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt på denne baggrund sammenholdt med, at ansøgeren var etnisk hazara og mindreårig fra Helman-provincen, at der var grundlag for at antage, at ansøgeren ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Afg/2009/8. **Nævnet stadfæstede i maj 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Marokko. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde oplyst, at han er etnisk araber, og at han kommer fra den sydlige del af Marokko. Han havde været politisk aktiv på den måde, at han havde hængt flag op, der viste, at han havde kæmpet for et selvstændigt Vest-Sahara. Han havde til samtalen i Flygtningenævnet oplyst, at han var 16 år. Han havde gået syv år i skole, og han havde på arabisk rimeligt detaljeret udfyldt et asylansøgningsskema. Han var to gange blevet afhørt i Udlændingetjeneste, og han blev i Flygtningenævnet – med en pause – grundigt afhørt om sin baggrund og sit asylmotiv. Det var efter denne afhøring – og i øvrigt på den anførte baggrund – Flygtningenævnets vurdering, at det var forsvareligt at træffe afgørelse i relation til ansøgerens asylmotiv. Flygtningenævnet var selsagt i den forbindelse opmærksom på, at ansøgeren ikke skulle vurderes som en voksen, og at der måtte tages hensyn til hans alder og baggrund. Ved afgørelsen af ansøgerens troværdighed i relation til, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse fra myndighedernes side, lagde Flygtningenævnet vægt på, at ansøgeren på en række punkter svarede usikkert og utroværdigt, når han blev spurgt mere detaljeret. Det gjaldt for eksempel omfanget og graden af hans politiske aktiviteter, de påståede ransagninger af det hus som ansøgerens moder havde lejet, og omstændighederne på den dag, hvor ansøgeren var flygtet fra sin hjemby. Flygtningenævnet ville på denne baggrund ikke afvise, at ansøgeren i et eller andet omfang havde været med til at hænge flag op og dermed udøve politiske aktiviteter. Forklaringerne herom virkede selvoplevede. Derimod var der visse dele – som nævnt ovenfor – der ikke virkede selvoplevede, og ansøgeren sandsynliggjorde ikke på overbevisende måde, at han konkret skulle have været i myndighedernes søgelys. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund, at ansø-

geren ikke ved en tilbagevenden til Marokko ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse fra myndighedernes side. Marokko/2009/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2009/45.

3.1.7 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrundet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom *Hilal mod UK*, afsagt den 6. marts 2001, vedrørende en afvist tanzaniansk asylansøger udtalte Domstolen, at ved vurderingen af, om en ansøger ved en udsendelse til hjemlandet løber en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med konventions artikel 3, vil Domstolen vurdere spørgsmålet i lyset af det samlede materiale forelagt for Domstolen i sagen, eller om nødvendigt vil Domstolen søge sagen oplyst selv. Et overgreb må hertil have en minimumsgrad af alvor for at falde inden for rækkevidden af konventionens artikel 3, hvis vurdering er relativ og afhænger af samtlige omstændigheder i sagen.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom *NA. mod UK*, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at

bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

Flygtningenævnet har i 2009 truffet afgørelse i en række sager, hvor de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse:

Nævnet meddelte i **februar 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2005. I 2006 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingetjeneste, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at hans familie havde slået hånden af ham og truet ham som følge af, at han er homoseksuel. Han havde hertil haft uoverensstemmelser med en religiøs sheik i bydelen, som senere havde fået kendskab til ansøgerens homoseksualitet. Ansøgeren var i den forbindelse blevet overfaldet og udsat for trusler. Endelig frygtede ansøgeren politiet i Libanon. Efter Flygtningenævnets første afgørelse havde én af ansøgerens venner i Libanon etableret kontakt til en advokat i Libanon, som på baggrund af undersøgelser i området havde udarbejdet en erklæring vedrørende ansøgeren. Det fremgik af denne erklæring, at ansøgeren var forfulgt og efterstræbt i den lejr, han kom fra, samt i byen. I 2007 iværksatte Flygtningenævnet en høring via Udenrigsministeriet vedrørende det fremsendte materiale fra advokaten i Libanon. I 2008 modtog Flygtningenævnet høringssvar fra Udenrigsministeriet, som den beskikkede advokat efterfølgende fremkom med bemærkninger til. I 2008 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** lagde vægt på, at ansøgerens forklaringer og oplysninger til sagen på væsentlige punkter fremstod overensstemmende. Nævnet fandt, at det omfattende materiale, som ansøgeren havde tilvejebragt, og som den beskikkede advokat havde redegjort for, måtte tillægges betydning ved vurderingen af ansøgerens asylmotiv. Nævnet fandt herved, at Udenrigsministeriets høringssvar af 2008 om kontakten til advokaten i Libanon måtte vurderes i sammenhæng med det af den beskikkede advokat anførte og oplyste i sagen. Efter de nu foreliggende oplysninger fandt nævnet derfor, at der ved afgørelsen af, om ansøgeren, der som statsløs palæstinenser fra Libanon ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, kunne opnå den fornødne beskyttelse hos de libanesiske myndigheder, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, måtte lægges vægt på, at ansøgerens homoseksualitet måtte anses for værende kendt i ansøgerens omgangskreds. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerens nære familie i Libanon havde afvist ansøgeren grundet hans seksuelle orientering, og at der bestod en vedvarende konflikt mellem ansøgeren og familien. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været udsat for voldelige overgreb og trusler, og lagde navnlig vægt på, at ansøgeren formentlig grundet sin adfærd, der efter ansøgerens oplysninger havde været vestlig præget, havde bragt sig i konkret konflikt med yderliggående religiøse grupper inden udrejsen i 2005. Efter en samlet vurdering af de fremkomne oplysninger

sammenholdt med det tidligere oplyste for nævnet i sagen, fandt nævnet, at der herefter forelå en sådan sammenhæng mellem de konflikter og overgreb, som ansøgeren havde været udsat for, at ansøgeren ikke kunne antages at ville kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse ved en tilbagevenden til Libanon, cfr. udlændingelovens § 7, stk. 3. Statsløspal/2009/3.

Nævnet meddelte i **oktober 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i efteråret 2008. **Flygtningenævnet** bemærkede, at det ved vurderingen af ansøgerens forklaring var tillagt afgørende betydning, at ansøgerens oplysninger ifølge den for nævnet fremlagte lægejournal og epikrise, der vedrørte perioden fra slutningen af 2008 til efteråret 2009, bestyrkede ansøgerens oplysninger og herunder også gav nævnet en antagelig begrundelse for nogle divergenser i ansøgerens oplysninger. Nævnet lagde efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger herefter til grund, at ansøgeren havde arbejdet med bygningsopgaver på et område af lufthavnen i Kirkuk, som var kontrolleret af det amerikanske militær. Ansøgeren havde fået sine arbejdsopgaver af en mellemmand, der havde haft den direkte kontakt med amerikanerne, men ansøgeren havde dagligt arbejdet i det af amerikanerne kontrollerede område af lufthavnen. Han var dagligt blevet sikkerhedstjekket og havde færdes på arbejdspladsen sammen med amerikansk vagtpersonale, således som det fremgik af blandt andet fremlagte fotografier. Ansøgeren havde udført dette arbejde i perioden fra muligt slutningen af 2006 frem til udrejsen i sommeren 2008. Fra foråret 2008 havde ansøgeren modtaget flere trusselsbreve stilet til ham, muligt mellem tre og fem, skrevet på almindeligt papir med arabisk tekst, inden han i sommeren 2008 havde modtaget det trusselsbrev, som ansøgeren efter Udlændingetjenestens anmodning herom havde fået tilsendt fra sin ægtefælle i Irak, og som var i overensstemmelse med ansøgerens forklaring, herunder stemplet på bagsiden af politidirektoratet i Kirkuk i sommeren 2008. Uanset at ansøgerens arbejde i lufthavnen ikke i sig selv kunne anses for at have udsat ansøgeren for en efterstræbelse, der kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, lagde nævnet vægt på den konkrete og gentagne trussel mod ansøgeren fra en militant organisation, ligesom truslens konkrete alvor fandtes bestyrket i ansøgerens udrejse umiddelbart herefter. Det bemærkedes, at ansøgerens udrejse over blandt andet Tyrkiet, Grækenland og Italien også var detaljeret oplyst til sagen. Ved vurderingen af den risiko for efterstræbelse, som ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville kunne blive udsat for, tillagde nævnet det videre vægt, at ansøgeren havde særligt vanskelige psykiske forhold foranlediget af dels en traumatiserende hændelse i begyndelsen af 2008, hvor ansøgerens nære ven var blevet dræbt af en bilbombe, som også havde såret ansøgeren, dels en vådeskudsulykke, der i begyndelsen af 2008 havde kostet hans broder livet, og navnlig drabet på ansøgerens forældre og to søstre ved en bilbombe i centrum af Kirkuk i sommeren 2009. Det bemærkedes herved, at ansøgerens oplysninger herom fremstod som fuldt underbyggede af den lægelige dokumenta-

tion vedrørende udviklingen i ansøgerens helbredsforhold. Når der på denne baggrund blev henset til, at ansøgeren, der indtil udrejsen i sommeren 2008 havde haft sin opvækst og bopæl i Kirkuk sammen med sine forældre og søskende og fra foråret 2008 tillige med sin hustru, ved en tilbagevenden til Irak måtte anses for at være i en særlig udsat position med vanskelige psykiske helbredsforhold, der ifølge den lægelige dokumentation flere gange havde bragt ham i konflikt med andre, og da ansøgeren på baggrund af de gentagne og direkte trusler mod ansøgerens person måtte antages for at være konkret efterstræbt af den militante organisation, hvorom han forgæves havde rettet henvendelse til politiet umiddelbart inden udrejsen, fandt nævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak, risikerede en umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet fandt ikke, at den dom på fængsel i 40 dage med indrejseforbud i fem år, som ansøgeren var blevet idømt i efteråret 2008 af Københavns Byret i anledning af, at han ved indrejsen i Danmark tidligere i 2008 havde gjort brug af et forfalsket bulgarsk id-kort, indebar, at ansøgeren ikke kunne gives ophold efter den nævnte bestemmelse, idet særlige grunde talte herfor, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1.pkt. Nævnet henviste herved til den ovenfor anførte begrundelse. Irak/2009/76

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Serbien. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde således gennem årene været udsat for såvel chikane som forskellige overgreb fra lokalbefolkningen som følge af, at han er roma. Flygtningenævnet fandt ikke, at disse overgreb havde haft et sådant omfang og intensitet, at ansøgeren måtte anses som udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren var blevet slået af en polititjent, da han havde forsøgt at anmelde et overfald, måtte anses som et enkeltstående forhold, udøvet af en lokal myndighedsperson. Dette forhold kunne ikke føre til nogen anden samlet vurdering af ansøgerens forhold. Ansøgerens forhold kunne heller ikke antages at indebære, at ansøgeren risikerede sådanne overgreb, at han havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Serb/2009/2

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra Kabul. Ansøgeren var vendt tilbage til Kabul i 2008 efter at have boet med sin familie i Iran i 12 år. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hans fader havde været medlem af partiet Hezb-e Harekat, og at faderen var død som martyr, hvilket ansøgeren havde fortalt til beboerne i området i Kabul, hvor alle de andre beboere havde været tilhængere af partiet Hezb-e Wahdat, som havde kæmpet mod Hezb-e Harekat. Ansøgeren var herefter ved flere lejligheder

blevet chikaneret og kommet i håndgemæng med nogle af de lokale beboere. Én af de personer, som ansøgeren havde været i konflikt med, arbejdede for politiet. På et tidspunkt havde ansøgeren slået en person med en sten, hvilket efterfølgende var blevet løst ved, at ansøgerens familie havde betalt en erstatning til den skadelidte. Ved en efterfølgende episode havde ansøgeren slået to personer ned med en stok, efter at personerne havde chikaneret ansøgerens søster. Efter den sidste episode var ansøgeren nødt til at udrejse, da en forsoning ikke længere havde været mulig. På grund af konflikten med personen, der var ansat i politiet, var ansøgeren blevet truet med at blive udsat for vold og sat i fængsel. **Flygtningenævnet** tiltrådte Udlændingsservices vurdering af, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at få behandlet sin ansøgning om asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at de chikanerier, ansøgeren havde været udsat for i Kabul, eller de konflikter, ansøgeren havde haft sammesteds, kunne anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at hverken chikanerierne eller konflikterne havde haft en sådan intensitet eller omfang, at disse kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at ansøgerens frygt for at blive efterstræbt af myndighederne i Afghanistan kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke nærmere havde konkretiseret, at myndighederne skulle efterstræbe ham. Flygtningenævnet lagde også vægt på, at ansøgeren aldrig havde haft konflikter med myndighederne. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgerens forklaring om, at én af de personer, som han havde været i slagsmål med, havde været ansat ved politiet, ikke kunne lægges til grund, da denne forklaring først var fremkommet i forbindelse med samtalen med den beskikkede advokat. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for overgreb eller umenneskelig behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/36

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Gaza, og det efter ansøgerens forklaring, der støttedes af baggrundsmaterialet, kunne lægges til grund, at han tilhørte en klan, som havde støttet Fatah, og som derfor havde en aktuel og alvorlig konflikt med Hamas. På denne baggrund sammenholdt med ansøgerens i øvrigt konsistente forklaring om hans broders medlemskab af den militære gren af Fatah og med hans egen ansættelse med høj rang under den tidligere sikkerhedstjeneste, fandt nævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Statsløspal/2009/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelse Irak/2009/18.

3.2 Sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingesservices vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 8, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 3.1.6.3 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingesservice er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 46, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævns-møde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren.

Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 3.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingesservice skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingesservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingesservice kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og Koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingesservice sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2009 har nævnet stadfæstet otte sager på formandskompetencen, mens fire sager blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. I to af sagerne har Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingenservices afgørelse, mens ansøgerne i to sager frafaldt deres ansøgning. I en sag, som i 2008 blev henvist til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde, har nævnet i 2009 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Som eksempler på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo. Senest indrejst i 2008. Ansøgeren var med sin samlever, der var serbisk statsborger, og deres fælles børn indrejst første gang i 2001. I 2003 havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingenservices afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, hvorefter ansøgeren og hans familie var udrejst. I 2004 genindrejste ansøgeren og hans familie. Flygtningenævnet stadfæstede i 2005 udlændingenservices afgørelse om afslag på opholdstilladelse. Efter ansøgerens og hans families genindrejse i 2008 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingenservice med henblik på en afklaring af ansøgerens familiemæssige forhold samt eventuelt fornyet stillingtagen til udsendelsesspørgsmålet. Efter Udlændingenservices afslag blev sagen i nævnet behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk roma fra Djakovica i Kosovo. Ansøgeren havde på grund af psykiske problemer ikke været i stand til at afgive forklaring i forbindelse med hans og samleverens seneste asylansøgning i Danmark. Ansøgerens samlever havde henvist til, at ansøgeren og hans familie var efterlyst i Kosovo, fordi ansøgerens broder havde udført militærtjeneste under krigen i Kosovo, og at hun under sit og ansøgerens ophold i Østrig havde hørt, at ansøgerens fader var blevet dræbt. Ansøgerens samlever havde videre henvist til, at hun og ansøgeren ikke kunne tage ophold i Kosovo, idet de ville risikere repressalier fra albanerne på grund deres blandede ægteskab. Ansøgerens advokat havde endvidere henvist til, at UNHCR i sine anbefalinger af juni 2008 havde anbefalet, at etniske romaer fra Kosovo meddeles konventionsstatus. Endelig havde ansøgeren henvist til, at ansøgeren var meget syg og derfor ikke kunne vende tilbage til Kosovo. Ansøgerens samlever havde i forbindelse med den seneste asylsag forklaret, at hun ikke havde nye oplysninger til sin og samleverens asylsager og havde henvist til sine forklaringer i forbindelse med de tidligere asylansøgninger, idet hun dog til Dansk Flygtningehjælp havde forklaret, at hendes og samleverens forklaringer om opholdet i Serbien og Kosovo efter Flygtningenævnets beslutning i efteråret 2003 ikke var korrekte, idet de i den pågældende periode havde opholdt sig i Tyskland. Ansøgeren og samleveren havde således ikke opholdt sig i Serbien eller Kosovo siden 2001. Flygtningenævnet bemærkede indledningsvist, at ansøgeren alene var vurderet asylretligt i forhold til Kosovo, hvor han var statsborger. Flygtningenævnet havde endvidere efter an-

søgerens samlevers seneste forklaring lagt til grund, at ansøgeren ikke var officielt gift med samleveren. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens samlevers seneste forklaring om, at ansøgeren og hans familie skulle være eftersøgt som følge af ansøgerens broders militærtjeneste under krigen, til grund. Flygtningenævnet havde herved lagt vægt på, at forklaringen herom forekom usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Det bemærkedes i den forbindelse, at hverken ansøgeren eller samleveren i forbindelse med de tidligere asylansøgninger havde forklaret, at ansøgeren skulle være efterlyst i Kosovo som følge af ansøgerens broders tjeneste i den daværende jugoslaviske hær, og at ansøgerens samlever ikke var fremkommet med en rimelig forklaring på, hvorfor hun eller ansøgeren ikke havde oplyst herom tidligere. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgerens fader var blevet dræbt, fandt Flygtningenævnet det ikke sandsynliggjort, at drabet skulle være led i en forfølgelse rettet mod ansøgeren og hans familie. Det bemærkedes i den forbindelse, at ansøgerens samlever ikke havde oplyst nærmere om omstændighederne omkring drabet, herunder om, hvem der havde begået drabet, og om hvor og hvornår drabet skulle have fundet sted. Flygtningenævnet fandt det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo på nuværende tidspunkt skulle være i konkret og individuel forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at de generelle forhold for romaer i Kosovo var af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det fremgik af de seneste baggrundsoplysninger, herunder British Home Offices Operational Guidance Note, Kosovo, udgivet den 22. juli 2008, pkt. 3.11 (Bilag 5 i Flygtningenævnets baggrundsmateriale vedrørende Kosovo), at selvom etniske romaer fortsat blev udsat for chikane og diskrimination, var den generelle sikkerhedssituation for romaer forbedret betydeligt i de senere år, blandt andet på grund af myndighedernes indsats. Flygtningenævnet fandt på den baggrund, at ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i tilfælde af eventuelle repressalier, og nævnet fandt ikke holdepunkter for at antage, at ansøgeren ikke ville kunne opnå en sådan beskyttelse. Samlet fandt Flygtningenævnet således ikke, at det var sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af sin etnicitet eller på grund af sit forhold til samleveren, der også er etnisk roma. Endelig fandt Flygtningenævnet ikke, at oplysningerne om ansøgerens helbredsmæssige forhold kunne føre til, at han skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkedes i den forbindelse, at Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i sommeren 2008 havde meddelt ansøgeren, hans samlever og parrets børn humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Der fastsattes ingen udrejsefrist, idet ansøgeren havde opholdstilladelse på andet grundlag. Såfremt ansøgerens opholdstilladelse på andet grundlag ikke

blev forlænget eller blev inddraget eller bortfaldt, og han herefter ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til Kosovo, jf. udlændingelovens § 32 a. Ansøgerens samlever samt parrets tre børn var samtidig med ansøgerens afgørelse blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 af Flygtningenævnet. Nævnet havde samtidig bestemt, at de pågældende, såfremt deres opholdstilladelse på andet grundlag ikke blev forlænget, blev inddraget eller bortfaldt, kunne udsendes tvangsmæssigt til Serbien, jf. udlændingelovens § 32 a. Det var en forudsætning for tvangsmæssig udsendelse af ansøgeren og hans samlever samt tre børn til henholdsvis Kosovo og Serbien, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse havde været etableret mulighed for, at samleverne kunne indrejse i et af disse lande, hvortil begge samleverne havde opnået eller kunne opnå opholdstilladelse, og at de ikke havde ønsket at benytte sig af denne mulighed. Kosovo/2009/6

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig ivoriansk statsborger. Indrejst i 2006 på visum. Ansøgt om asyl i foråret 2007. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk baule fra Elfenbenskysten, hvor hun havde boet indtil sin udrejse i begyndelsen af 2006. Ansøgeren havde som sit væsentligste asylmotiv anført, at hun ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten frygtede at blive arresteret i lufthavnen, idet der var udstedt en arrestordre mod hende, samt at hun havde været tilbageholdt og udsat for tortur, hvorunder hun var blevet udspurgt om sin kærestes forhold. Hun havde tillige anført, at hendes familie ville dræbe hende for at have svigtet sin søster, ligesom hun frygtede de ivorianske myndigheder. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde havde kunnet redegøre for de forklarede aktiviteter, ligesom hun til stadighed havde forklaret udbyggende omkring sit asylmotiv. Det bemærkedes herved, at det fremgik af asylregistreringsrapporten fra foråret 2007 og af en e-post fra efteråret 2007 fra ansøgeren til Udlændingesservice, at ansøgeren var udrejst fra Elfenbenskysten med henblik på at arbejde på en nærmere angiven arbejdsplads i Danmark, mens hun ved samtalen med Dansk Flygtningehjælp i sommeren 2008 havde forklaret, at hun havde fået hjælp af sin søster til at indrejse i Danmark på et diplomatas efter at have været udsat for tortur. Det fremgik endvidere af e-posten, at ansøgeren havde fået slået to tænder ud af sin bedstemoder, og at hun senere med venners hjælp havde fået en protese, mens hun ved samtalen med Udlændingesservice i foråret 2008 havde forklaret, at det var hendes tante, der slog hendes tænder ud. Hun havde imidlertid ved samtalen med Dansk Flygtningehjælp i sommeren 2008 forklaret, at en stor del

af hendes tænder var blevet slået ud under den ovenfor nævnte tortur. Det fremgik desuden af Udlændingesservices samtalerreferat fra foråret 2008, at ansøgeren ikke havde udført politiske aktiviteter, mens hun ved samtalen med Dansk Flygtningehjælp i sommeren 2008 havde forklaret, at hun ikke selv havde været politisk aktiv, men at hun havde hjulpet sin fader med at afholde politiske møder og andre politiske arrangementer, idet hun havde fungeret som en slags værtinde. Det fremgik imidlertid af advokatens brev fra sommeren 2008, at ansøgeren havde forklaret, at hun selv havde været medlem af PDC. Hun havde tillige ved samtalen med Udlændingesservice i sommeren 2008 forklaret, at hun havde hjulpet til med praktiske gøremål, når medlemmer af PDC var kommet på besøg, ligesom hun efter faderens ønske havde deltaget i demonstrationer for dette parti. Hertil kom, at hun havde forklaret divergerende om sin søsters politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at ansøgeren først ved samtalen med Dansk Flygtningehjælp i sommeren 2008 havde forklaret, at hun havde været tilbageholdt af myndighederne, og herunder var blevet udsat for overgreb i form af blandt andet voldtægt, ligesom hun først sent i asylsagsbehandlingen havde forklaret nogle – for hende helt centrale – dele af sit asylmotiv, såsom hendes faders og kærestes politiske aktiviteter. Det af ansøgeren anførte om, at hun havde været bange for at fortælle om sine oplevelser til de danske udlændingemyndigheder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt i øvrigt, at oplysningen om, at søsteren skulle have foranlediget, at der var blevet udstedt en arrestordre mod ansøgeren, fremstod udokumenteret og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet fandt på baggrund af det ovenfor anførte ikke grundlag for at iværksætte en torturundersøgelse. Flygtningenævnet fandt således ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund og fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten ville være i en sådan risiko herfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Såfremt ansøgeren mente at være i risiko for overgreb fra familiens side, måtte hun henvises til at tage ophold et andet sted i Elfenbenskysten eller søge myndighedernes beskyttelse, idet der var tale om en privatretlig konflikt. Elfenbenskysten/2009/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo. Indrejst i 2008 på visum med henblik på at besøge sin herboende ægtefælle, der ligesom ansøgeren er statsborger i Kosovo. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, og § 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk albaner fra Kosovo. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer og havde ikke i øvrigt været politisk aktiv. Han havde ikke haft konflikter med myndighederne i Kosovo. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kosovo frygtede at blive dræbt af to personer, som i januar

2008 opsøgte ham ved universitetet i Pristina og truede ham på livet på grund af hans svigerfamilies forhold. Han havde tidligere følt sig overvåget muligvis af de samme personer. Uanset om ansøgerens forklaring kunne lægges til grund, fandt nævnet ikke, at han opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at ansøgeren ikke havde kunnet oplyse nærmere om identiteten af de mænd, som truede ham, og at hans oplysninger om, at de pågældende var indflydelsesrige personer, der tilhører en gruppe, som tidligere havde truet hans svigerfamilie, alene byggede på ansøgerens formodninger. Nævnet bemærkede endvidere, at ansøgerens ægtefælle efter det oplyste havde opholdt sig i Kosovo i 2005 og 2007, uden at hun havde været udsat for trusler eller fysiske overgreb. Nævnet fandt på den baggrund, at truslerne måtte anses for et enkeltstående kriminelt forhold, og at ansøgeren måtte henvises til at anmelde forholdet til myndighederne, hvilket han ikke havde gjort. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet henviste til, at det fremgik af nævnets baggrundsoplysninger, senest U.S. State Departement: Country Reports on Human Rights Practises – Kosovo 2008, side 5, at der er etableret en politistyrke Kosovo Police Service (KPS), som hører under regeringen og EU's mission i Kosovo (EULEX), ligesom der er etableret et uafhængigt klageorgan Police Inspektorate (PIK), som behandler klager over politiet. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Oplysningerne om ansøgerens familiemæssige forhold i Danmark kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at det faldt uden for nævnets kompetence at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Kosovo/2009/2

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Kosovo. Indrejst i 2008. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. For så vidt angik ansøgerens ægtefælles forklaring om, at han var blevet tilbageholdt og mishandlet i foråret 1999 samt senere deporteret til Albanien, bemærkede Flygtningenævnet, at dette ikke kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at tilbageholdelsen lå langt tilbage i tid, samt at ansøgerens ægtefælle umiddelbart efter krigens ophør havde kunnet vende tilbage til Kosovo, hvor han efterfølgende havde opholdt sig frem til sin udrejse uden at have oplevet tilsvarende overgreb eller konflikter. Hertil kom, at forholdene i Kosovo havde ændret sig væsentligt siden ansøgerens tilbageholdelse, ligesom Kosovo nu havde opnået selvstændighed. Endelig havde ansøgeren og hendes ægte-

fælle ikke på noget tidspunkt siden krigens ophør haft problemer med myndighederne i Kosovo. Det forhold, at ansøgerens ægtefælle havde hjulpet UCK med at holde vagt samt at skaffe mad og økonomiske midler, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens ægtefælle fremstod helt uprofileret, at hans indsats for UCK var af ringe omfang, og at UCK ikke længere var i et modsætningsforhold til magthaverne i Kosovo. Flygtningenævnet fandt endvidere ikke, at den påståede chikane, som serbere havde udsat ansøgeren og hendes ægtefælle for, var af en tilstrækkelig alvorlig karakter eller af en sådan intensitet, at det kunne begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren og hendes ægtefælle var blevet chikaneret af ikke nærmere identificerede serbere i hjemlandet, fandt nævnet ikke, at dette forhold kunne anses for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede endvidere i den forbindelse, at der var tale om kriminelle handlinger begået af enkeltpersoner, som ikke kunne antages at være påskønnet eller tolereret af myndighederne. Det bemærkedes herved, at ansøgeren og hendes ægtefælle efter de foreliggende oplysninger ikke havde anmeldt chikanen – men blot overfaldet på ansøgerens farbroder – til de stedlige eller internationale myndigheder, som efter Kosovos erklæring om selvstændighed fortsat var til stede i landet. Oplysningen om, at ansøgeren var blevet udsat for overgreb og voldtægt under krigen i Kosovo, fremstod udokumenteret og var udelukkende fremkommet under samtalen med Dansk Flygtningehjælp. Uanset om oplysningen lagdes til grund, fandt nævnet, at dette ligeledes lå langt tilbage i tid, var uden forbindelse til de nuværende magthavere i Kosovo, ligesom ansøgeren havde kunnet opholde sig i sin landsby siden krigens ophør uden at lide overlast. Det bemærkedes herved, at oplysningen om, at ansøgeren var blevet anråbt i en skov nær landsbyen af en serbisk mand, der havde taget fat i hende, ikke kunne føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærkede tillige, at oplysningerne om ansøgerens og hendes ægtefælles helbredsmæssige tilstand og økonomiske situation ikke var asylrelevante, ligesom ansøgerens ægtefælles konflikt med sin tidligere svigerfamilie måtte betragtes som en privatretlig konflikt, som han – såfremt den stadig verserede – måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at ansøgeren og hendes ægtefælle var asylbegrundende forfulgt ved deres udrejse af Kosovo eller risikerede en sådan forfølgelse ved en tilbagevenden til Kosovo, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren og hendes ægtefælle ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold for etniske albanere i Kosovo kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Ansøgeren og hendes ægtefælle opfyldte herefter ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Kosovo/2009/5

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelser Kosovo/2009/1 og Statsløspal/2009/12.

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henviser en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler på sager, der blev henvist til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2009** opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (**B-status**) til en kvindelig ansøger samt to børn fra Pakistan. Indrejst i 2006. Ansøgeren havde henvist til, at hun i 2006 havde opnået familiesammenføring med sin nu afdøde ægtefælle i Danmark. En uge efter ansøgeren og børnene var indrejst i Danmark, var ægtefællen afgået ved døden. Den afdøde ægtefælles særbørn havde overtaget familiens hus i Pakistan. Efter ansøgerens ægtefælle var død, havde den afdøde ægtefælles særbørn truet ansøgeren med, at de vil få ansøgeren dræbt, hvis hun vendte tilbage til Pakistan for at gøre krav på sin arv efter ægtefællen. Endvidere havde ansøgeren henvist til, at hun ikke ville kunne søge myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra ægtefælless familie. Endelig havde ansøgeren henvist til, at hendes egen familie havde slået hånden af hende. Under Flygtningenævnets behandling af sagen nedlagde Udlændingesservice påstand om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** meddelte i overensstemmelse med Udlændingesservices påstand ansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Pakistan/2009/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Rus/2009/7 samt den i afsnit 5.8.2.1 nævnte afgørelse Uganda/2009/2.

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingesservice fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede

afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 2.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets Sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden

af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

3.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingesservice. Nævnets formand, eller den formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingesservice, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 3.3.3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der kan vedrøre personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og

eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets tre medlemmer, en repræsentant for Udlændingesservice, en tolk og en sekretær fra nævnssekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 3.1.6.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingesservice under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingesservice, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingesservice får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingesservice mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingesservice forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den truffe beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingesservice.

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-10. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, samt sager, der efter den 1. juli 2002 af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2. Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere i beretningens afsnit 3.13.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager, beskikkes der en advokat for ansøgeren, og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingesservice giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingesservice. Disse består blandt andet af rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens

indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, et familieoplysningskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af den eller de samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingesservice. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

3.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingesservice har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 3.1.5 og 3.1.6.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke fandt, at ansøgeren med sin forklaring havde sandsynliggjort, at han risikerede forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller overgreb som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hendes fader havde været kommandant for Hezb-e Wahdat og derpå for Taliban. Efter amerikanernes invasion af landet i 2001 blev ansøgerens familie dræbt af en raket. Ansøgeren havde herefter boet hos én af faderens venner frem til udrejsen. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens fader havde været kommandant først for Hezb-e Wahdat og derpå for Taliban, idet han havde overgivet sig til Taliban. Det måtte endvidere lægges til grund, at raketangrebet, hvorunder faderen og den øvrige familie var blevet dræbt, havde sammenhæng med faderens aktiviteter som kommandant. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at angrebet var kommet enten fra Taliban eller Hezb-e Wahdat. Det måtte lægges til grund, at ansøgeren herefter havde taget ophold hos faderens ven i landsbyen, hvor hun havde opholdt sig i et til halvandet år. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren i den periode var blevet efterstræbt, idet oplysning herom først var fremkommet under nævnsmødet, og der således var tale om en udbygning af ansøgerens forklaring. De generelle forhold i Afghanistan, herunder for enlige kvinder, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde vægt på, at ansøgeren kun havde været en ung pige, da faderen var blevet dræbt, at hun under opholdet i landsbyen igennem en længere periode ikke var blevet udsat for problemer, at hun var udrejst, alene fordi faderens ven, som hun havde opholdt sig hos, selv havde fået problemer, og at hun i øvrigt fremstod som helt uprofileret. Herefter fandt flertallet af Flygtningenævnets medlemmer ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Afg/2009/3

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at det

svækkede tilliden til ansøgerens forklaring, at ansøgeren såvel til forskellige politirapporter, i asylansøgningsskemaet, samt som meget udførligt ifølge samtalerferatet med Udlændingesservice havde forklaret om anholdelse, domfældelse til fængsel i 12 år og afsoning i omkring 8 år samt flugt fra fængslet i Iran, for derefter til den beskikkede advokat ifølge dennes indlæg og som bekræftet i nævnsmødet at have oplyst, at hele forklaringen herom var konstrueret. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens urigtige forklaring indebar, at ansøgeren i øvrigt måtte forklare særligt overbevisende og sandsynligt om de øvrige omstændigheder, før ansøgerens efterfølgende forklaring om sit asylmotiv kunne lægges til grund. Det var ubestridt, at ansøgeren ikke havde været medlem af politiske eller religiøse grupperinger i Afghanistan og ikke havde haft konflikter med sådanne grupper eller med de afghanske myndigheder grundet egne forhold. Ansøgerens asylmotiv angik alene den forfølgelse fra Hizb-e-Islami, som udsprang af broderens forhold. Det fremgik blandt andet af broderens asylsag, at broderen i samtalerferatet med Udlændingestyrelsen havde oplyst, at han var blevet medlem af Hizb-e-Islami på foranledning af moderens fætter, da faderen var blevet dræbt. Broderen var blevet militært uddannet og var efterfølgende blevet bodyguard for et højtstående medlem af Hizb-e-Islami. Broderen havde blandt andet oplyst, at der havde været andre bodyguards end ham, idet det højtstående medlem havde haft en gruppe på 60 personer, som havde stået for hans beskyttelse. Det højtstående medlem var ikke blevet angrebet, mens broderen havde været bodyguard, og broderen havde ikke blandet sig i krigen som sådan. Det fremgik videre, at broderen havde været sammen med det højtstående medlems gruppe blandt andet i forbindelse med en træfning ved et ministerium, hvorunder broderen havde skudt mod angriberne, indtil han var blevet fanget. Broderen havde oplyst, at han havde været eftersøgt af Hizb-e-Islami, der havde henvendt sig til hans venner og slægtninge og spurgt efter ham og havde beskyldt broderen for at røbe alt om partiet til Taleban, mens broderen havde været frihedsberøvet af Taleban. Det var lykkedes broderen at undslippe ved bestikkelse og tage til Peshawar. Om ansøgeren havde broderen oplyst, at han ikke vidste noget om ansøgeren, men han havde hørt, at ansøgeren vist nok var blevet såret af en mine, og at broderen havde formodet, at ansøgeren var blevet dræbt af sine kvæstelser. Henset til det anførte om nævnets vurdering af ansøgerens oplysninger fandt nævnet, at det fremstod som tvivlsomt, om ansøgeren i 2001 i Peshawar efter broderens udrejse var blevet pågrebet og tilbageholdt i en uge af personer fra Hizb-e-Islami. Det fremstod for nævnet som usandsynligt, at de personer, der efter en uge havde ledsaget ansøgeren tilbage til ansøgerens families hus i Peshawar, skulle have ladet ansøgeren gå alene ind i huset og dermed have muliggjort hans flugt over hustagene, når ansøgeren forud havde givet forskellige oplysninger om, hvorvidt broderen havde befundet sig i huset eller ej, ligesom de personer, som havde pågrebet ansøgeren, ifølge ansøgerens oplysninger selv havde tilkendegivet, at de havde vidst, at broderen ikke for nyligt var gået ind eller ud af familiens hus. Selv hvis det blev lagt til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt af personer fra Hizb-e-

Islami i en uge i 2001, **fandt et flertal af nævnets medlemmer**, at det fremstod ubestyrket, om ansøgeren herefter fortsat havde opholdt sig i Iran på den måde, som han senest havde forklaret, eller om han fortsat havde ophold i Peshawar eller eventuelt i Afghanistan. Nævnet bemærkede, at ansøgeren ifølge sin forklaring i 2008 havde kunnet hente et meget betydeligt pengebeløb hos en forretningsdrivende i Peshawar, hvor beløbet efter ansøgerens forklaring havde været deponeret siden 2001. Efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger fandt nævnet derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan på daværende tidspunkt kunne anses for at ville være i risiko for en sådan efterstræbelse fra Hizb-e-Islamis side grundet broderens forhold, og som myndighederne ikke kunne beskytte ansøgeren imod, at ansøgeren risikerede forfølgelse eller umenneskelige overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2. Afg/2009/54

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.5.6 nævnte afgørelse Irak/2009/1

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring som usandsynlig og konstrueret til lejligheden, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren påberåbte sig som asylmotiv, at han frygtede en islamisk gruppe, som han var blevet opsøgt og forsøgt hvervet af i sin hjemby. På et tidspunkt havde medlemmer af gruppen taget ansøgeren med hen til et hus, hvor de havde holdt en kvinde fanget. Gruppen havde planlagt at slå kvinden ihjel. Det var lykkedes ansøgeren at befri kvinden og flygte sammen med hende til en nærliggende politistation. Efter flugten fra gruppen havde ansøgeren overnattet en enkelt nat hjemme, inden han forlod hjemmet. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede at blive dræbt af en islamisk gruppe, fordi ansøgeren havde reddet en kvinde fra at blive slået ihjel af gruppen. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen fremstod som konstrueret og opdigtet til lejligheden. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren hverken til asylregistreringsrapporten eller i sit asylansøgningsskema havde forklaret herom, idet forklaringen først var fremkommet under samtalen med Udlændingesservice. Flygtningenævnet fandt det usandsynligt, at ansøgeren som nyt medlem af gruppen ubemærket skulle have været i stand til at befri den pågældende kvinde og usejligt have forladt huset, at ansøgeren ikke på politistationen var blevet afhørt om, hvorfor han havde befundet sig sammen med en

islamistisk gruppe i et hus, hvor en kvinde skulle slås ihjel, og at ansøgeren, hvis han havde fundet sit liv i fare efter flugten havde turdet overnatte i sit eget hjem, hvor han tidligere var blevet afhentet af medlemmer af gruppen. Flygtningenævnet bemærkede desuden, at ansøgerens broder efter det oplyste havde boet i familiens hjem omkring et halvt år efter ansøgerens udrejse uden at være blevet opsøgt af medlemmer af den islamiske gruppe. Ansøgerens forklaring om sin tilknytning til gruppen var endvidere divergerende og til dels udbygget. De generelle forhold kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Irak/2009/17

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Georgien. Ansøgeren havde i 30 år været bosat i Rusland. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som sit asylmotiv havde henvist til, at hun havde fået afgørende problemer med personer med forbindelse til FSB (Den Russiske Sikkerhedstjeneste red.), efter at hun havde indgivet anmeldelse til FSB om ureglementeret behandling af krigsfanger på det militærhospital, hvor hun havde arbejdet som sygeplejerske. Flygtningenævnet kunne ikke lægge denne forklaring til grund, idet den fandtes konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet fandt det påfaldende, at en person med ansøgerens baggrund skulle vælge at gå direkte til sikkerhedstjenesten i et så åbenbart følsomt anliggende, og lagde afgørende vægt på, at ansøgeren efter at være ankommet til Sverige i slutningen af foråret 2008 først søgte om asyl, da hun i Danmark blev anholdt i forbindelse med et butikstyveri i sommeren 2008. Det fandtes påfaldende, at ansøgeren ikke ved førstgivne lejlighed havde søgt asyl, hvis hun havde været udsat for et særdeles voldeligt overfald fra personer, der angiveligt havde nøje kendskab til hendes personlige forhold og anmeldelse til FSB. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren kunne vende tilbage til Rusland, uden at hun ville udsætte sig for risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren burde vurderes i forhold til Georgien, hvor ansøgeren er født og opvokset og har haft tilknytning til i hvert fald frem til 2000. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at ansøgeren havde været tilknyttet et russisk militærhospital og havde været bosat udenfor Georgien i cirka 30 år, gav grundlag for en antagelse om, at hun ved en tilbagevenden til Georgien ville udsætte sig for risiko for forfølgelse efter § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren havde haft en mangeårig tilknytning til Georgien, at hun havde haft civil ansættelse som sygeplejerske, og at hun var ud- og indrejst af Georgien frem til 2000 i forbindelse med familiebesøg, uden at hun havde haft problemer med de georgiske myndigheder. Den omstændighed, at der tidligere havde været et væbnet opgør mellem Rusland og Georgien, og at ansøgeren er fra den armensktalende del af Georgien, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Ansøgeren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens

§ 33, stk. 1 og 2. Såfremt hun ikke udrejste frivilligt, kunne hun udsendes tvangsmæssigt til Georgien eller Rusland, jf. udlændingelovens § 32 a. Georgien/2009/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser Marokko/2009/4 og Iran/2009/17.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til, at han frygtede familien til en pige, som han havde haft et bekendtskabsforhold til i Irak. Pigens familie var angiveligt islamister. Pigens broder havde opdaget ansøgerens forhold til pigen, da broderen havde truffet ansøgeren og pigen i en offentlig park, hvorefter de var kommet op at slås. Pigen var senere blevet slået ihjel på grund af forholdet til ansøgeren, hvilket var blevet omtalt i en irakisk avis. Endvidere havde ansøgeren henvist til, at pigens familie havde opsøgt og ledt efter ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der var indrejst som uledsaget mindreårig, som asylmotiv havde henvist til frygt for overgreb fra familien til en pige, som han uden familiens samtykke skulle have haft et bekendtskab med. Flygtningenævnet tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Nævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgerens asylmotiv til grund. Nævnet bemærkede således, at ansøgeren i nævnsmødet havde forklaret divergerende om episoden, hvorunder han og pigen skulle have mødt pigens broder, i henseende til hvordan han var blevet bekendt med, at det var broderen, de havde mødt, ligesom det ikke forekom sandsynligt, at de skulle have gået med hinanden i hånden i en offentlig park velvidende, at pigens familie ville modsætte sig bekendtskabet. Uanset om ansøgeren måtte have været i slagsmål med pigens broder som forklaret, fandt nævnet det imidlertid heller ikke sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i risiko for yderligere henvendelser fra familien og slet ikke i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren havde forklaret divergerende, dels om de angivelige konsekvenser, bekendtskabet skulle have haft for pigen, og dels om sit kendskab til den avisomtale pigens skæbne skulle have haft. Der var ligeledes divergenser vedrørende antallet af henvendelser på ansøgerens bopæl, også selvom der bortsås fra den henvendelse, som ansøgeren havde forklaret, at han først havde fået kendskab til efter samtalen med Udlændingesservice. Den omstændighed at den første afhøring ved politiet var foregået ved telefontolkning kunne ikke ændre herved, idet divergensen om pigens skæbne vedrørte specifikke oplysninger, som ikke efter nævnets opfattelse kunne være fremkommet som følge af misforståelser. Irak/2009/10

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde erkendt, at hans oplysninger til asylregistreringsrapport i efteråret 2007 om udreisetidspunkt af Libanon og rejserute var urigtig. Ansøgeren havde til asylansøgningsskema i sommeren 2008 blandt andet oplyst om ophold i seks lande efter udrejsen, herunder et år i Grækenland, alt i løbet af en periode på cirka fire år, men havde ved nævnsmødet forklaret at han var usikker på tidspunkter og perioder. Ansøgeren havde til samtalereferatet senere i sommeren 2008 oplyst, at han var udrejst i efteråret 2006 af Libanon. Han havde ved nævnsmødet forklaret, at han var sikker på, at han var indrejst i Grækenland i efteråret 2006. Ansøgeren, der havde bekræftet, at han var født i 1985, havde ifølge samtalereferatet blandt andet forklaret, at han havde været med i Fatah-bevægelsen i fem år. Han havde ikke deltaget i kampe for Fatah. Han havde nogle måneder været vagt i PLFP, general command, og havde herefter arbejdet for Hizbollah i et år og tre måneder. Han havde ikke været involveret i kamphandlinger, ej heller for PLFP – GC eller Hizbollah. Ifølge advokatindlægget i begyndelsen af 2009 havde ansøgeren som noget nyt blandt andet oplyst, at han i en navngiven lejr havde været involveret i en skudepisode mod den fundamentalistiske gruppe Jund Allah, at han havde fundet ud af, at Fatah havde villet betale PLFP – GC for at få ham udleveret, at han havde været medlem af Hizbollah i cirka ti måneder, at han havde forladt Libanon i sommeren 2006, og at ansøgeren havde været involveret i deciderede kamphandlinger mod en islamisk Fatah-gruppe. I nævnsmødet havde ansøgeren blandt andet oplyst, at han ved adskillige lejligheder var blevet beskudt på de forskellige bopæle, dels i Tripoli, dels flere forskellige steder i Beirut og i Bekaa-dalen, da ansøgeren, efter at have forladt Hizbollah, hvor han alene havde været i få måneder, havde taget ophold for at skjule sig for Fatahs spioner. Efter at have forladt Hizbollah, havde han arbejdet cirka halvandet år inden udrejsen. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det ansøgeren at meddele de oplysninger, som er nødvendige for bedømmelse af hans asylansøgning. Nævnet fandt, at ansøgerens forklaringer havde været divergerende på væsentlige punkter både om perioder og aktiviteter og både i forhold til samtalen med Udlændingesservice, i forhold til oplysningerne til den beskikkede advokat og i forhold til det forklarede på nævnsmødet. Ansøgeren fandtes ikke at have givet en rimelig forklaring på divergenserne, og hans forklaring fandtes derfor usammenhængende og udbygget. Efter en vurdering af ansøgerens forklaringer fandt nævnet derfor, at ansøgerens forklaring om ansøgerens asylmotiv ikke kunne lægges til grund. Nævnet lagde som Udlændingesservice alene til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, at han i en periode havde været medlem af Fatah, at han, da han forlod Fatah, havde solgt sit gevær og noget ammunition, fordi han ikke havde fået løn, og at han herefter havde kunnet opholde sig i Libanon i længere tid uden at være efterstræbt. Nævnet fandt derfor, at ansøgeren kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon, der måtte anses for ansøgerens første asyl-

land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og hvor ansøgeren fortsat havde nær familie. Statsløspal/2009/11

Nævnet **stadfæstede** i **august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra en landsby i nærheden af Behsut i Wardak-provinsen. Ansøgeren havde ikke gået i skole og er analfabet. Til Rigspolitiet og Udlændingesservice havde ansøgeren forklaret, at hans fader var blevet dræbt i 2007 i forbindelse med, at kuchierne, som er en nomadestamme, der blev støttet, herunder med våben, af Taleban, havde angrebet hans landsby, ligesom han selv var blevet såret under angrebet. Herefter var han flygtet. Dagen efter angrebet havde han mødt en gammel mand, som havde givet ham husly. Cirka en måned efter angrebet var ansøgeren alene vendt tilbage til landsbyen, hvor han havde fundet sin moder grædende. Moderen havde fortalt ham, at faderen var blevet dræbt, og at han skulle flygte. Ansøgeren var herefter flygtet til Ghazni-provinsen. Under en samtale hos den beskikkede advokat og under nævnsmødet havde ansøgeren forklaret, at to kuchier dagen før angrebet på landsbyen havde opsøgt ham og faderen, mens de stod på familiens jord. Kuchierne havde krævet, at deres kvæg fik lov til at græsse på ansøgerens families jord. Der var opstået et slagsmål, hvorunder ansøgeren havde slået en af kuchierne i hovedet med en spade, således at den pågældende formentlig var afgået ved døden. Om aftenen den følgende dag havde kuchierne angrebet landsbyen som hævn på episoden på ansøgerens families jord. Faderen var blevet dræbt, og ansøgeren var blevet såret, men det var lykkedes ham at flygte. Cirka halvanden måned efter angrebet på landsbyen var han vendt tilbage til landsbyen sammen med den gamle mand. Han var forklædt som den gamle mands ægtefælle. Ansøgeren og den gamle mand havde mødt ansøgerens moder hos naboen. Naboen og moderen havde fortalt ansøgeren, at faderen var blevet dræbt, og at han var nødt til at flygte. Naboen havde videre sagt, at han efterfølgende ville hjælpe ansøgerens moder og lillebroder ud af landet. Ansøgeren var straks herefter flygtet. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren på væsentlige punkter havde udbygget sit asylmotiv og havde forklaret divergerende. Ansøgeren havde således først under samtalen med sin advokat forklaret om en lang række konkrete forhold, hvorefter hans familie efter en konkret konflikt med kuchierne var særlig efterstræbt, herunder var der forklaret udbyggende om slagsmålet med to kuchier på familiens jord og om omstændighederne i forbindelse med hans tilbagevenden til landsbyen. Ansøgeren havde ikke på troværdig måde kunnet redegøre for, hvorfor han ikke tidligere under asylsagen var fremkommet med disse oplysninger. Det bemærkedes, at flere af oplysningerne, som der var forklaret udbyggende og divergerende om, ikke havde den af ansøgeren påberåbte sammenhæng med en mulig mordsigtelse mod ham. Flygtningenævnet kunne herefter alene lægge til grund, at ansøgeren, hans familie og de øvrige familier i landsbyen havde været involveret i en konflikt med kuchierne omkring adkomst til landsbyens jord, hvorunder ansøgerens

fader var blevet dræbt, og ansøgeren var blevet såret. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at ansøgeren havde været således i søgelyset under konflikten, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelt vanskelige forhold for hazaraer fandtes ikke at kunne føre til et andet resultat. Afg/2009/55

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til samtalereferatet navnlig havde gjort gældende, at han frygtede blodhævn fra nogle familier tilhørende en navngiven klan i anledning af, at ansøgerens rigtige fader, der havde været taxachauffør, havde været impliceret i en trafikulykke, hvorunder medlemmer af de nævnte familier var blevet dræbt, idet taxaen var stødt ind i en lastbil. Faderen havde ikke haft tilladelse til taxakørsel. Faderen var også blevet dræbt ved bilulykken. Moderen og dennes nye mand var i anledning af sagen blevet truet flere gange: Første gang i retten under erstatningssagens behandling, før ansøgerens moder var blevet gift, anden gang i stedfaderens butik og tredje gang på stedfaderens bopæl. Ansøgeren havde alene hørt om truslerne gennem sin moder og stedfader. Begivenhederne havde fundet sted, da ansøgeren havde været 13 til 14 år gammel. Ansøgeren var udrejst til Iran kort tid efter de seneste trusler. I sit asylansøgningsskema og til registreringsrapporten havde ansøgeren herom forklaret, at hans udrejse navnlig skyldtes, at han af sin stedfader var blevet beordret til at udføre skopudserarbejde, og at han var blevet slået af sin stedfader, så hans næse var brækket, og at han derefter havde besluttet at udrejse af Irak. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgerens moder og stedfader havde været udsat for trusler som følge af den omtalte trafikulykke. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at der ved vurderingen af ansøgerens troværdighed måtte tages betydeligt hensyn til, at ansøgeren først havde fundet anledning til at omtale de nævnte trusler under samtalen med Udlændingesservice. Ansøgeren havde herom forklaret, at han havde været bange for det danske politi, og at han først i Sandholmlejren ved samtale med andre asylansøgere var blevet gjort bekendt med, at han skulle oplyse alt, hvad der kunne støtte hans asylansøgning. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at ansøgeren, selvom han havde været bange for politiet, kunne have anført de nævnte trusler i sit asylansøgningsskema. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder at måtte lægge til grund for sagen, at den væsentligste grund til ansøgerens udrejse som 14-årig havde været de voldelige overgreb fra stedfaderen. Flygtningenævnet fandt derfor ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at de verbale trusler fremsat over for moderen og stedfaderen havde været bestemmende for ansøgerens udrejse. Herefter fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel risiko for konventionsforfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller at

blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/75

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde ved indrejsen og overfor Udlændingesservice som asylmotiv påberåbt sig, at han var blevet slået af sin stedfader. Han havde også oplyst, at familien havde været hjemme, da han forlod hjemmet. Under Flygtningenævnets behandling af sagen, påberåbte ansøgeren som asylmotiv, at han frygtede sin stedfader, fordi ansøgeren havde tabt sin 3-4 måneder gamle lillesøster. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens nye forklaring til den beskikkede advokat og for nævnet til grund. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke gav nogen rimelig grund til ikke tidligere at have afgivet den forklaring, som han nu påberåbte sig, og at ansøgeren i sin oprindelige forklaring havde afgivet en endog meget detaljeret forklaring om omstændighederne ved flugten fra hjemmet – en forklaring, som nu helt blev fraveget, idet ansøgeren efter den nye forklaring havde været alene, da han havde forladt hjemmet. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens konflikt med sin stedfader måtte anses for en privatretlig konflikt, og at denne ikke kunne anses for at være på et sådant niveau og af en sådan intensitet, at det måtte anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/30

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelser vedrørende en mandlig statsborger og hans mindreårige broder fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgerne er etniske tadjikker og shia-muslimer. Den yngre broder havde henvist til sin ældre broders forhold. Den ældste broder havde angivet som asylmotiv, at han i 2005 havde deltaget i et slagsmål mellem shia-muslimer og sunni-muslimer i en moske og i denne forbindelse havde pådraget sig et brud på armen. Han havde ligeledes oplyst, at familiemedlemmer af andre shia-muslimer, der havde deltaget i slagsmålet, efterfølgende var blevet dræbt eller kidnappet af sunni-muslimer. Han forklarede endvidere, at han havde været udsat for en bortførelse i 2008, men var blevet løsladt efter 3 døgn mod betaling af en løsesum. Ansøgerens fader var før deres udrejse blevet opsøgt af politiet, der havde truet med at slå den ældste søn ihjel, såfremt der ikke blev betalt bestikkelse. Ansøgerne havde under nævnets behandling af sagen fremlagt en kopi af en avisartikel dateret efteråret 2009 fra en afghansk avis med billede af begge ansøgere, hvor læserne af avisen blev bedt om at ringe til et privat telefonnummer, såfremt de så ansøgerne. Endelig henviste ansøgerne til, at de havde fattet interesse for kristendommen og havde kontakt til en kristen menighed i København. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge den ældste broders forklaring om de forhold, som han påberåbte sig at have været udsat for i Afghanistan, til grund. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren havde forklaret divergerende om en central del af asylmotivet. Til Udlændingesservice havde

han forklaret, at han under bortførelsen havde været bundet på hænderne, indtil bortførerne kom tilbage og løsede de reb, han havde været bundet med. Til nævnet forklarede han, at grunden til, at han ikke havde ringet til sin fader, da han var kommet ind i stalden, var, dels at han ikke havde villet gøre sin fader urolig, dels at han selv havde været i chok, og at han ikke havde ringet til f.eks. hans ven, idet han ikke havde haft hans telefonnummer. Nævnet fandt, at ansøgeren måtte kunne forklare konsistent om et så afgørende punkt, hvis hændelsesforløbet var selvoplevet. Flygtningenævnet lagde videre vægt på, at den ældste broder på forskellige punkter har udbygget sin forklaring, således forklarede han under nævnsmødet, at deres fader var blevet opsøgt af politi, der ville pågribe den ældste broder, medmindre faderen betalte en større bestikkelse. Disse oplysninger, som den ældste broder havde været i besiddelse af inden mødet med advokaten, var først fremkommet under nævnsmødet. Endvidere fremlagde ansøgeren under nævnsmødet kopi af en avisannonce, hvoraf fremgår, at begge ansøgere eftersørgtes af private. Nævnet kunne efter en samlet vurdering af ansøgernes forklaring ikke anse det for sandsynliggjort, at personer, der efterstræbte ansøgerne, skulle stå bag annoncen. Uanset om den ældste broder havde deltaget i et slagsmål i 2005 i moskeen, fandt Flygtningenævnet ikke grundlag for at antage, at de forhold, som ansøgerne efterfølgende havde påberåbt sig, havde fundet sted eller havde haft nogen sammenhæng hermed. Nævnet lagde ved bevisbedømmelsen tillige vægt på det samlede tidsforløb i sagen. Nævnet fandt således, at den ældste broders forklaring bar præg af, at han forklarede, således som han fandt nødvendigt for at opnå asyl i Danmark – på samme måde som han i nævnet erkendte, at havde afgivet urigtige oplysninger til en læge i Danmark med henblik på, at han kunne opnå behandling af sin arm. For så vidt angår ansøgernes asylmotiv – at de her i landet interesserede sig for kristendommen og havde til hensigt at konvertere, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne anses for at indebære en sådan risiko for ansøgerne, at de af den grund var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet fandt således i det hele ikke betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, for opfyldt. Afg/2009/43

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.2 nævnte afgørelser Kosovo/2009/6 og Elfenbenskysten/2009/2 samt den nedenfor under hensyntagen til ansøgers personlige forhold nævnte afgørelse Afg/2009/31.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende oplysninger eller upræcise forklaringer, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2009** opholdtilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Armenien efter at have genoptaget behandlingen af sagen. Indrejst i 2006. I efteråret 2006 meddelte Udlændingetjenesten ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter

udlændingelovens § 7. I foråret 2007 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. Flygtningenævnet besluttede i slutningen af 2008 at genoptage behandlingen af sagen og hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, idet der var kommet nye oplysninger i sagen vedrørende ansøgerens identitet. I sommeren 2009 meddelte Udlændingesservice igen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun, hendes søster og broder havde været aktive for en militant politisk organisation, og at hendes broder var blevet indsprøjtet med gift i to omgange af den armenske hær, som havde opfattet ham som terrorist. Ansøgerens søster var blevet dræbt i forbindelse med en kamphandling for organisationen. Oplysningerne om broderen havde ansøgeren fået af en veninde, hun havde kontakt med i Armenien. Ansøgeren havde også henvist til, at hun i foråret 2006 var blevet pågrebet af tre mænd, som havde tilbageholdt hende og udsat hende for vold og seksuelle overgreb, inden de havde sluppet hende fri. Ansøgeren havde under sagens behandling fremlagt billeddokumentation blandt andet vedrørende de 3 søskendes aktiviteter for organisationen samt billeder af broderen på hospitalet efter hans forgiftning. **Flygtningenævnet** fandt ved ansøgerens forklaring, som var understøttet af fotos, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren, hendes broder og hendes nu afdøde søster i en årrække havde haft tilknytning til en militant politisk organisation. Flygtningenævnet accepterede ansøgerens forklaring om, at hun havde undladt at give oplysninger om sin tilknytning til organisationen ved den første asylbehandling af frygt for at blive opfattet som terrorist. Det måtte endvidere lægges til grund, at ansøgerens broder var kommet tilbage til Armenien, hvor han havde været i forbindelse med ansøgerens veninde. Flygtningenævnet kunne ikke afvise, at ansøgerens broder havde været i kontakt med de armenske myndigheder, således som ansøgerens veninde havde forklaret. Ansøgeren havde under hele sagen på troværdig vis forklaret om den konkrete episode, hvorunder hun var blevet udsat for tilbageholdelse med seksuelle overgreb, som havde ført til, at hun umiddelbart efter var udrejst af Armenien. Flygtningenævnet måtte lægge til grund, at overgrebet kunne have sammenhæng med ansøgerens tilknytning til den militante politiske organisation og meddelte herefter ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Arme/2009/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Iran/2009/16 samt den nedenfor i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Irak/2009/105.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2008. Flygtningenævnet udtalte, at ansøgeren er

etnisk kurder og stammer fra provinsen Konya i Tyrkiet. Han havde aldrig været politisk aktiv, og han havde ingen aktuelle konflikter med de tyrkiske myndigheder. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede at blive dræbt af familiemedlemmer til en pige, som han havde haft et seksuelt forhold til. Dette var årsagen til, at han havde søgt asyl i Danmark i 2002. Han var udrejst samme år frivilligt til Tyrkiet, inden asylsagsbehandlingen var blevet afsluttet. Ansøgeren havde opholdt sig og havde arbejdet i de følgende år forskellige steder i Tyrkiet, indtil han i 2007 i Izmir var blevet udsat for et skudattentat fra to af pigens brødre. Sagen var blevet efterforsket af politiet, og en af brødrene var ifølge ansøgeren blevet idømt seks års fængselsstraf for attentatet. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren på visse punkter havde forklaret udbyggende om de nærmere omstændigheder om skudattentatet, men nævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at forkaste forklaringen herom. Flygtningenævnet fandt, at det påberåbte asylmotiv ikke kunne begrunde asyl. Nævnet fandt, at der var tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren kunne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at politiet havde efterforsket skudattentatet, og at en af attentatmændene ifølge ansøgeren var blevet idømt en langvarig fængselsstraf. Det indgik i nævnets samlede vurdering, at ansøgeren i 2002 var udrejst af Danmark, inden asylansøgningen var blevet færdigbehandlet, og at han først havde søgt asyl i Danmark på ny mere end et halvt år efter indrejsen i forbindelse med en straffesag vedrørende ansøgeren. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Tyrkiet/2009/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.2.4 nævnte afgørelse Iran/2009/11.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2007. Udlændingenservices havde i slutningen af 2007 meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i åbenbart grundløs-proceduren. I begyndelsen af 2009 genoptog Udlændingenservice sagen og meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse i foråret 2009 samt indbragte sagen for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til asylregistreringsrapporten fra foråret 2007 havde forklaret, at han var sudanesiske statsborger. Ansøgeren havde forklaret nærmere om sine sudanesiske forældre og søskende og om sin ægtefælle, der var blevet kidnappet i 2003 i landsbyen af regeringstropper. Ansøgeren havde ikke set ægtefællen siden. Overensstemmende hermed havde ansøgeren i asylansøgningsskema fra foråret 2007, som ansøgeren havde udfyldt på engelsk, oplyst at han var fra Sudan.

Han havde henvist til sin deltagelse i Local Defence Force i 2005 til 2006 og til konflikter i Sudan. Den foretagne sprogtest fra foråret 2007 indeholdt en nærmere begrundet vurdering af, at det var usandsynligt, at ansøgeren kom fra Sudan, men at det var højst sandsynligt, at ansøgeren havde sin sproglige baggrund i det sydlige område omkring Kampala i Uganda. Til samtalereferat fra slutningen af 2007 med Udlændingesservice havde ansøgeren forklaret om sin opvækst i Sudan og Uganda. Han havde oplyst, at hans fader kom fra Uganda, som også var ansøgerens statsborgerskab. Ansøgeren havde forklaret om en skudepisode som medlem af Local Defence Force, hvor ansøgeren var kommet i konflikt med lederen af LDF og var blevet tilbageholdt, men var flygtet. Ansøgeren havde oplyst, at hans samleverske i 2001 var blevet kidnappet af rebeller, mens han ikke selv havde været hjemme. Han havde ikke hørt fra hende siden. I 2002 var rebellerne – fra Joseph Kony's Lord Resistance Army (LRA) – kommet til ansøgerens landsby. Nogle var blevet kidnappet, men ansøgeren var undsluppet. I slutningen af 2007 havde ansøgeren som ugandisk statsborger fået afslag på opholdstilladelse efter § 7 efter åbenbart grundløs-proceduren. I et brev fra begyndelsen af 2008 havde ansøgeren oplyst om sin og sin yngre broders tvungne deltagelse i LRA fra begyndelsen af 2001. Ansøgeren havde oplyst, at han var undsluppet i sommeren 2002. Ifølge brev fra foråret 2008 fra Dansk Flygtningehjælp havde ansøgeren oplyst, at han havde været cirka seks til syv måneder i LRA. Til Dansk Flygtningehjælp havde ansøgeren i samtale i begyndelsen af 2009 oplyst, at LRA havde angrebet hans landsby og bortført hans gravide ægtefælle i 2001, og at han ved den lejlighed selv var blevet tvunget ind i LRA. Ifølge samtalereferat med Udlændingesservice fra foråret 2009 havde ansøgeren oplyst, at han er ugandisk statsborger. Hans fader kom fra Yumbe. Yumbe lå efter ansøgerens forklaring i nævnsmødet nær grænsen til Sudan i det nordlige Uganda. Ansøgeren havde gået i skole i Yumbe. Ansøgeren var blevet kidnappet i Yumbe i 2001 og havde herefter været i LRA i halvandet år. Han havde deltaget i plyndringer og havde slået andre efter ordre. Ansøgeren havde i nævnsmødet oplyst blandt andet, at hans ægtefælle var blevet kidnappet tre gange. Første gang var i 2001, hvor ansøgeren ikke var blevet kidnappet samtidig. Ægtefællen havde været borte nogle måneder, men var herefter kommet tilbage, hvorefter de i en periode havde boet sammen igen. Ansøgeren var blevet kidnappet i 2001, men var flygtet i 2002 til Yei i Sudan nær grænsen til Uganda. Ansøgeren havde talt med sin ægtefælle mellem hendes anden og tredje kidnapning, men havde ikke kunnet tidsfæste dette nærmere. Ansøgeren havde fastholdt, at hans ophold i LRA havde været et år og flere måneder. Selv når der hensås til, at ansøgeren muligt havde været udsat for begivenheder, som havde påført ham betydelig frygt, fandt nævnet, at ansøgerens forklaring fremstod usikker og divergerende, herunder om ægtefællens kidnapninger og omstændighederne for kidnapningen af ansøgeren og varigheden af hans tvungne ophold i LRA. Nævnet tillagde den sene fremkomst af oplysningerne om ansøgerens ophold i LRA betydning og fandt, at den sene fremkomst af oplysningerne indebar, at ansøgeren i særlig grad herefter måtte forklare sammen-

hængende, umiddelbart og overbevisende. Nævnet havde imidlertid fundet, at ansøgeren ikke havde givet en sådan besvarelse. Efter en samlet vurdering af ansøgerens oplysninger fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke havde givet de oplysninger, som efter udlændingelovens § 40 kræves til vurderingen af, om ansøgeren har krav på asyl, og at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv ikke kunne lægges til grund. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Nævnet havde vurderet ansøgeren i forhold til Uganda. Ansøgeren havde ikke i øvrigt oplyst om konflikter i Uganda, og nævnet fandt, at ansøgeren kunne udsendes til Uganda. Nævnet fandt derfor ikke, at der var grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice med henblik på vurdering af ansøgerens asylmotiv i forhold til Sudan som mere subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Uganda/2009/4

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde ved indrejsen oplyst at være mindreårig. Det havde af personundersøgelseserklæring fra slutningen af 2008 udfærdiget af Retsmedicinsk Institut fremgået, at ansøgeren på grundlag af den foretagne aldersvurdering måtte antages at være mellem 19 og 22 år gammel. Udlændingesservice havde herefter i foråret 2009 truffet afgørelse om, at ansøgeren var 20 år gammel, hvilket var stadfæstet af Integrationsministeriet i sommeren 2009. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra en landsby i Ghazni provinsen, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at ansøgeren ikke havde haft problemer med myndighederne. Efter en samlet vurdering af ansøgerens fremtræden sammenholdt med resultatet af personundersøgelseserklæringen var det ubetænkeligt at lægge til grund, at ansøgeren havde en sådan modenhed, at han var egnet til at gennemgå en almindelig asylsagsbehandling. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren under nævnsmødet havde fremstået som en person, der var i stand til at formulere sig og tydeligt gengive, hvad han havde oplevet. Flygtningenævnet fandt efter det foreliggende, at selv om ansøgeren havde angivet at have begrænsede skrivekundskaber, havde han dog været i stand til at formulere sig nogenlunde sammenhængende i asylskemaet. Ansøgeren havde forklaret divergerende om sit asylmotiv. I forbindelse med asylregistreringen og navnlig i asylskemaet havde ansøgeren forholdsvist detaljeret oplyst om de generelt vanskelige forhold for etniske hazaraer i hjembyen. Til samtalereferatet havde ansøgeren som asylmotiv anført, at han sammen med sin farbroder havde været involveret i en jordkonflikt med en rig pashtunsk familie, hvorunder et medlem af den pashtunske familie var blevet dræbt af farbroderen, og at ansøgeren frygtede hævn fra den pashtunske familie. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt Flygtningenævnet at måtte forkaste det påberåbte asylmotiv vedrørende konflikten med den pashtunske familie. Der lagdes herved vægt på, at ansøgeren på intet tidspunkt forud for samtalereferatet havde nævnt noget om dette for-

hold, selv om det klart fremtrådte som det alvorligste og måtte antages at have gjort tydeligt indtryk på ansøgeren, hvorfor det havde været naturligt at fremføre det allerede ved den første kontakt med de danske myndigheder. Det nævnte skulle ses på baggrund af, at ansøgeren som ovenfor anført havde redegjort forholdsvis detaljeret for de generelt vanskelige forhold for etniske hazaraer. Hertil kom, at ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet havde været i stand til at underbygge det nu påberåbte asylmotiv på troværdig vis. Idet de generelt vanskelige forhold for etniske hazaraer i hjemlandet ikke i sig selv kunne begrunde asyl, kunne det herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Afg/2009/31

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kurder, sunni-muslim og fra Sulaimaniya. Han havde ikke været hverken politisk eller religiøs aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede sin tidligere svigerfamilie, sin storebroder og personer, som han og storebroderen havde lånt penge af. Ansøgeren, der havde fået sparsom skolegang, virkede under mødet i Flygtningenævnet træt og nervøs, ligesom han til tider afgav en noget usammenhængende besvarelse. Det var endvidere kendetegnende, at han huskede nogle enkelte fiksdatoer – for eksempel datoen for sit bryllup, datoen for flugten til Iran og datoen for sin skilsmisse. Ansøgeren oplyste, at han ikke havde taget medicin eller andet, der kunne påvirke psyken, forud for mødet i Flygtningenævnet. Han oplyste endvidere, at han flere gange i Danmark havde forsøgt selvmord, og at han i den forbindelse havde haft samtaler hos professionelle behandlere. Han oplyste endvidere, at han kun havde sovet lidt natten forud for mødet i Flygtningenævnet, idet han dagen inden havde haft en uoverensstemmelse med sin sproglærer. Som det fremgik af referaterne af de to samtaler, der havde været afholdt i Udlændingesservice, havde ansøgeren trods pauser med videre afgivet divergerende og usammenhængende forklaringer på en række centrale punkter vedrørende asylmotivet. Dette var også tilfældet ved mødet i Flygtningenævnet. Hertil kom, at ansøgeren i Flygtningenævnet yderligere udbyggede sit asylmotiv, idet han nu også frygtede for sit liv, idet han mente, at de kreditorer, som han og storebroderen havde, kunne finde på at slå ham ihjel, hvis han ikke betalte gælden. Flygtningenævnet fandt, at det var forsvarligt at gennemføre sagen, selvom ansøgeren virkede påfaldende. Det er ansøgeren, der skal sandsynliggøre sit asylmotiv. Selvom der blev taget hensyn til, at ansøgeren muligt var træt eller lignende under mødet, kunne Flygtningenævnet tiltræde afgørelsen fra Udlændingesservice, hvorefter ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Irak ville være i en asylrelevant risiko for forfølgelse. Ligesom Udlændingesservice lagde Flygtningenævnet i den forbindelse vægt på,

at ansøgeren på en række punkter havde forklaret forskelligt og usammenhængende. Hertil kom, at han også på en række punkter havde udbygget sin forklaring, herunder senest i Flygtningenævnet, hvor ansøgeren nu også frygtede for sit liv på grund af kreditorer. Selvom der ved de forskellige samtaler i Udlændingeservice og i Flygtningenævnet var en vis sammenhængende kerne, herunder for eksempel at ansøgeren havde haft uoverensstemmelser med sin tidligere svigerfamilie, var det Flygtningenævnets vurdering, at disse uoverensstemmelser under alle omstændigheder ikke var af en sådan karakter og havde en sådan intensitet, at det kunne begrunde asyl. Irak/2009/79

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin asylansøgning havde gjort gældende, at hans broder, som havde været bodyguard for en kandidat til Parlamentet, var blevet dræbt i 2005 sammen med den pågældende parlamentskandidat, under et angreb som var iværksat af parlamentskandidatens politiske modstander. Ansøgerens anden broder havde herefter fungeret som bodyguard for parlamentskandidatens broder. Denne person havde foranstaltet et hævnattentatforsøg på sin broders politiske modstanders medarbejder/kommandant, som imidlertid havde overlevet. Ansøgerens broder havde forladt forældrenes bopæl kort efter dette hævnattentatforsøg, idet han var rejst til Iran. Ansøgeren selv var nogle timer senere, sammen med sin fader, blevet frihedsberøvet af syv til otte personer, som angiveligt var sympatisører med parlamentskandidatens politiske modstander. Ansøgeren og faderen var blevet bragt til et hus, hvor ansøgeren i kælderen var blevet udsat for fysiske overgreb. Det var lykkedes ansøgeren at flygte gennem et lille vindue, efter cirka to dages ophold i kælderen. Faderen, som kun havde et ben, var forblevet i kælderen. Ansøgeren var udrejst cirka en uge til 14 dage efter og havde angiveligt opholdt sig i Iran sammen med sin broder i to et halvt år. Herefter var de taget til Tyrkiet for at komme til Grækenland. På en illegal sejltur mellem Tyrkiet og Grækenland var båden kænret, og ud af 25 personer var cirka 14 personer forsvundet, herunder broderen. De øvrige 11 personer, herunder ansøgeren var blevet opbragt af de tyrkiske havnemyndigheder. Ansøgeren var blevet bedt om at forlade Tyrkiet. Ansøgeren var nået til Grækenland efter endnu en illegal sejltur, hvorfra han var rejst til Danmark, via Italien. Ansøgeren havde til advokatindlægget og under nævnsbehandlingen fremlagt et brev, hvoraf det fremgik, at ansøgerens forældre sammen med ansøgerens søstre og den afdøde broders to børn var taget til Pakistan kort tid efter attentatet på parlamentskandidaten og hævnattentatet på dennes politiske modstanders medarbejder/kommandant. I foråret 2009 var faderen rejst tilbage til Afghanistan for at sælge familiens hus, men han var blevet dræbt. Ansøgeren havde under nævnsbehandlingen oplyst, at han ikke havde yderligere oplysninger om dette drab. Ved en eventuel tilbagevenden frygtede ansøgeren asylbegrundende overgreb fra parlamentskandidatens politiske modstander eller dennes håndlangere eller familiemedlemmer til de personer, der var blevet dræbt ved

hævnattentatforsøget, som følge af disses antagelser om, at han selv havde deltaget i hævnattentatforsøget. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at der i hvert fald tidsmæssigt var en lang række divergenser i ansøgerens forklaringer, sammenholdt med de øvrige oplysninger i sagen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid, navnlig under hensyn til ansøgerens baggrund og delvise analfabetisme, og efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han umiddelbart efter attentatforsøget på parlamentskandidatens politiske modstanders medarbejder/ kommandant, var blevet mistænkt for meddelagtighed, og at ansøgeren som følge heraf var flygtet fra hjemlandet. Efter de foreliggende baggrundsplysninger fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer det herefter sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland ville være i reel risiko for overgreb, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, fra de stedlige magthavere, og at han ikke ville have mulighed for at søge de afghanske myndigheders beskyttelse herimod. Afg/2009/35

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Irak/2009/76 samt den i afsnit 5.8.2.4 nævnte afgørelse Iran/2009/11.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivel, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **marts 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til, at han i hjemlandet – mens han havde arbejdet som fårehyrde – var blevet rekrutteret af en for ansøgeren ukendt mand til en træningslejr for unge drenge og unge mænd, og blandt andet var blevet trænet i at fungere som selvmordsbomber. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygtede ansøgeren, at han ville blive hvervet igen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tadjik fra Faryab-provinsen, at han ikke havde været politisk aktiv, og at han ikke havde haft problemer med myndighederne. Uanset at ansøgeren på nogle punkter havde forklaret upræcist om det påberåbte asylmotiv, kunne **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring, herunder hans fremtræden for Flygtningenævnet, ikke tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at ansøgeren var blevet lokket til at tage med af en mand, at ansøgeren herefter var blevet anbragt i en kælder, hvor der havde været cirka 40-50 drenge og unge mænd, at manden og andre havde trænet dem som selvmordsbombere, at ansøgeren havde opholdt sig i cirka seks måneder i kælderen, at det var lykkedes for ansøgeren at flygte i forbindelse med en flytning af drengene, at ansøgeren var kommet tilbage til sin arbejdsgiver som hyrde, og at han havde stjålet og solgt syv af arbejdsgiverens får i forbindelse med udrejsen. Flygtningenævnets flertal fandt på denne baggrund, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ville være i en reel risiko for dødsstraf eller for at

blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Afg/2009/10

Nævnet meddelte i **juli 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kenya. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk luo og kristen af trosretning. Det fremgår af sagen, at ansøgeren havde været lokal koordinator for oppositionspartiet, Orange Democratic Movement (ODM), som blandt andet havde undervist borgere, herunder særligt kvinder, i deres rettigheder. Ansøgeren havde været en velkendt person i lokalområdet og havde inden valget i 2007 været tilbageholdt af politiet adskillige gange. Valget i 2007 blev vundet af oppositionen, hvilket regeringen ikke havde anerkendt. I starten af 2008 blev ansøgeren arresteret af politiet, idet myndighederne havde været vidende om, at hun havde arbejdet for oppositionspartiet. Under tilbageholdelsen var hun blevet udsat for vold, misbrugt og truet på livet. Ansøgeren var blevet befriet af et medlem fra sin kirke, som havde været ansat ved kriminalpolitiet. Han havde smuglet hende ud og kørt hende hen til et partimedlem fra OMD, hvor hun havde modtaget lægehjælp. Herefter havde ansøgeren anskaffet sig et pas samt et visum og var udrejst til Danmark. Efter udrejsen havde ansøgeren fundet ud af, at hendes veninde, som ikke havde været medlem af OMD, var blevet dræbt af politiet, idet de havde forvekslet veninden med ansøgeren. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtalte, at der havde været nogle divergenser imellem ansøgerens forklaring for nævnet og forklaringen til Udlændingeservice. Ansøgeren havde imidlertid i sit asylskema på de væsentlige punkter detaljeret beskrevet sit asylmotiv, og hun forklarede under nævnsmødet i overensstemmelse med oplysningerne i skemaet. Flygtningenævnets flertal kunne derfor lægge forklaringen om asylmotivet til grund. Efter denne forklaring, der stemte med baggrundsoplysningerne om situationen i Kenya efter valget i 2007, fandt Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Kenya/2009/1

Flygtningenævnet meddelte i **juli 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren om sit asylgrundlag havde forklaret, at han stammede fra en by i det østlige D.R. Congo. Han havde fra 2005 til 2006 arbejdet for forskellige NGO'er, herunder en congolesisk NGO. Han havde ladet sig infiltrere i krigs- og konfliktområder og fotograferet og interviewet personer, som havde været udsat for overgreb fra congolesiske regeringsstyrker eller andre grupper, med henblik på at ville videregive materialet til menneskerettighedsorganisationer. Han havde været tilbageholdt fire dage i slutningen af 2007, men var blevet løsladt mod bestikkelse. I starten af 2008 var hans bolig blevet ransaget, hvor hans moder var blevet voldtaget og dræbt, mens hans ægtefælle og to adoptivbørn var blevet bortført, men løsladt få dage senere. Ansøgeren var udrejst efter denne hændelse. Regeringssoldater havde ifølge ansøgerens fader ransaget faderens bopæl to gange i slutningen af 2008. Ansøgeren forklarede, at han stod opført på efterretningstjenestens

dødsliste og havde fremlagt en eftersøgningsordre. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at han havde deltaget i et fredsprojekt i Rwanda, og han havde i den forbindelse medvirket i et filmklip, der var vist på internettet. Ansøgeren havde endvidere som asylmotiv påberåbt sig, at den af Udlændingesservice anvendte tolk på introduktionskursen var konsul for D.R. Congo, og at han – uden viden herom – havde videregivet fortløbende oplysninger til denne. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring om de påberåbte forhold i det væsentligste var konsistent. Forklaringen gav dog på en række punkter anledning til troværdighedsproblemer. Flygtningenævnet havde blandt andet på denne baggrund besluttet at iværksætte en ægthedsvurdering af nogle nærmere angivne dokumenter for at få belyst nogle af de tvivlsspørgsmål, som ansøgerens forklaring havde givet anledning til. Det blev imidlertid oplyst, at det på det tidspunkt ikke ville være muligt – eller i hvert fald kun i særdeles fragmenterede versioner – at ægthedsvurdere dokumenter fra D.R. Congo vedrørende personer med beskyttelsesbehov. Flygtningenævnet besluttede at afgøre sagen på det foreliggende grundlag og fandt efter omstændighederne, at tvivlen skulle komme ansøgeren til gode. Nævnet lagde herefter i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund og fandt derfor, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Con/2009/2

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der var indrejst som uledsaget mindreårig, er etnisk hazare fra Ghazni-provinsen i Afghanistan, og at han som asylmotiv havde henvist til frygt for at blive dræbt som følge af sin nu afdøde faders forhold. Flygtningenævnet tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren havde forklaret konsistent under sagen, og Flygtningenævnet fandt derfor at kunne lægge hans forklaring til grund. Det kunne således lægges til grund, at ansøgeren var flygtet til Iran sammen med sin familie, da ansøgeren havde været cirka to år gammel, at familien var vendt tilbage, da ansøgeren havde været cirka 14 år gammel, at fire mænd derefter var brudt ind i huset, havde slået faderen og truet ham og familien på livet, at ansøgerens storebroder var blevet fundet knivdræbt fire til fem måneder senere, og at faderen derefter var blevet dræbt af skud, da han havde befundet sig i familiens forhave. Indledningsvis bemærkedes, at den omstændighed, at ansøgeren ikke havde kunnet forklare nærmere om faderens forhold, herunder hvem han måtte have haft et modsætningsforhold til, ikke, henset til ansøgerens alder, fandtes at kunne komme ansøgeren til skade. Flygtningenævnet bemærkede derefter, at det vel fremgik af baggrundsmaterialet, at sikkerhedssituationen i Ghazni-provinsen var meget usikker, og at det derfor ikke kunne udelukkes, at de begivenheder, familien var blevet udsat for, skyldes almindelig kriminalitet. Under hensyn til, at der var tale om tre alvorlige begi-

venheder og den tidsmæssige sammenhæng mellem disse begivenheder og familiens tilbagevenden fra Iran, fandt nævnet imidlertid, at det var tilstrækkeligt sandsynliggjort, at begivenhederne havde været målrettet mod familien, og at også ansøgeren ville være i risiko for tilsvarende overgreb, hvis han vendte tilbage til Afghanistan. Afg/2009/45

Der kan herudover henvises til de i henholdsvis afsnit 3.1.2.2 og 7.5.8 nævnte afgørelser Rwanda/2009/2 og Irak/2009/74, hvor nævnet ikke fandt at kunne afvise, at afvigelser og divergenser i ansøgerens forklaringer blandt andet kunne skyldes tolkningen.

Endelig kan der henvises til den i afsnit 3.1.3.2 nævnte afgørelse Burma/2009/1, den i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelse Irak/2009/89 og den i afsnit 7.5.9 nævnte afgørelse Irak/2009/19

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet en afgørelse fra Udlændingesservice om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 har besluttet at genoptage sagen og i den forbindelse har fundet, at ansøgerens asylmotiv var sandsynliggjort ved de senere fremkomne oplysninger, kan henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/3.

3.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændinge og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt vidneførsel, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tunesien. Indrejst i 2009. I Tunesien havde ansøgeren modtaget trusselsbreve og var blevet tilbageholdt af politiet. Under hans ægtefælles sidste besøg i Tunesien havde hun ikke fået lov til at udrejse med deres fælles søn, før ansøgeren havde givet tilladelse til dette. Under Flygtningenævnets behandling af sagen aflagde ansøgerens ægtefælle vidneforklaring, idet hun under sit besøg i Tunesien havde oplevet flere af de episoder, som ansøgeren påberåbte sig som asylbegrundende. **Flygtning-**

genævnet udtalte, at Flygtningenævnet i overensstemmelse med ansøgerens forklaring lagde til grund, at ansøgeren omkring midten af 2006 var blevet overfaldet af ukendte gerningsmænd, og at han nogen tid efter havde modtaget to breve, der af ansøgeren blev opfattet som trusselsbreve. Flygtningenævnet bemærkede, at der var tale om begivenheder, der lå tilbage i tiden. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke senere var blevet opsøgt af de personer, der havde stået bag vold henholdsvis trusselsbreve. Ansøgerens forklaring om, at han var efterstræbt, fordi han var gift med en dansk kvinde, og fordi Danmark var ansvarlig for profet-tegningerne, byggede på ansøgerens formodninger og var ikke nærmere underbygget. Der var heller ikke i sagens oplysninger grundlag for at antage, at ansøgeren skulle have haft et afgørende modsætningsforhold til sin familie, således som han oplyste under nævnsmødet. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren var blevet tilbageholdt tre gange inden for cirka det sidste halvandet år før udrejsen. Første gang var han blevet tilbageholdt på en politistation i kortere tid, hvorunder han var blevet afhørt og slået, men løsladt mod bestikkelse. Han var den anden gang blevet tilbageholdt i forbindelse med et checkpoint og blevet løsladt efter at have forevist sine papirer. Han var blevet løsladt fra den tredje tilbageholdelse efter indgriben fra politichefen, der var en bekendt af familien. Flygtningenævnet fandt efter en samlet vurdering af det ovenfor anførte, at de påberåbte forhold ikke var af en sådan karakter og intensitet, at de kunne sidestilles med forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller medføre, at ansøgeren havde krav på beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Episoden i forbindelse med ægtefællens seneste udrejse af Tunesien var ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingetjenerens afgørelse. Tunesien/2009/2

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingetjenerens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2008. Flere medlemmer af ansøgerens ægtefælles familie var blevet slået ihjel, hvilket ifølge ansøgeren skyldtes ansøgerens og ægtefællens ægteskab. Ansøgeren havde som asylmotiv angivet, at han frygtede forfølgelse fra sin ægtefælles tidligere ægtefælles familie, hvorfor ægtefællen blev tilladt at vidne om sin tidligere ægtefælles overgreb mod hende og hendes familie. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at han ved en tilbagevendt til Pakistan frygtede at blive dræbt af personer, som havde dræbt flere af ansøgerens slægtninge. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at ægtefællens tidligere ægtefælle, der opholdt sig i Danmark, og som tidligere havde været en højt profileret militærperson i Afghanistan, stod bag disse drab, og at de havde sammenhæng med ansøgerens ægteskab. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgerens ægtefælles alvorlige problemer med sin tidligere ægtefælle kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 for ansøgeren. Uanset om det var blevet lagt til grund, at flere af ansøgerens ægtefælles nære familiemedlemmer var blevet dræbt, fandt Flygtningenævnet ikke, at det var sandsynliggjort, at drabene havde sammenhæng med ansøgerens ægteskab. Flygtning-

genævnet havde herved blandt andet lagt vægt på, at to af drabene var sket forud for ansøgerens indrejse i Danmark, hvor meget få personer efter det oplyste havde kendt til ansøgerens ægteskab. Det første drab var endvidere sket ni måneder efter indgåelsen af ægteskabet. Flygtningenævnet fandt ikke, at det fremlagte trusselsbrev fra slutningen af 2008 i sig selv havde en sådan karakter, at det gav grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forhold, som han ikke kunne søge myndighedernes beskyttelse mod. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren ikke havde haft konflikter med de pakistanske myndigheder. Ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde endvidere oplyst, at deres ægteskab i starten af 2009 var blevet opløst efter sharia-lovgivningen, og at parterne ikke efterfølgende havde boet sammen. Ansøgeren havde efter det oplyste ikke herefter været udsat for trusler. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Pakistan/2009/3

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren havde anført som asylmotiv, at hendes ægtefælle via politiakademiet havde påtaget sig tolkeopgaver for de britiske styrker i Irak, og at hun som følge heraf havde modtaget trusselsbreve, hvorfor ægtefællen var blevet tilladt at vidne om sine tolkeopgaver samt de modtagne trusler. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning. Ansøgeren havde ikke været medlem af politiske partier eller organisationer, og hun havde aldrig været politisk aktiv. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren og hendes ægtefælle, der er dansk statsborger, og som havde afgivet forklaring som vidne, var fremkommet med divergerende oplysninger, blandt andet om ægtefællens tolkejob og om de modtagne trusler. Flygtningenævnet fandt, at disse divergenser til dels kunne forklares med, at ægtefællen havde holdt oplysninger om sin færden og arbejde skjult for ansøgeren. Flygtningenævnet ville herefter ikke afvise, at ansøgerens ægtefælle i begyndelsen af 2009 havde fået tilbudt et tolkejob på politiakademiet, hvor irakiske politielever var blevet trænet af briterne. Ansøgerens ægtefælle havde forklaret, at dette tilbud havde bevirket, at han allerede samme aften og senere havde modtaget trusselsbreve, hvorefter han skulle have afholdt sig fra at påtage sig tolkejobbet og samarbejdede med afsenderne af trusselsbrevene. Ægtefællen havde derfor ikke påbegyndt tolkejobbet, og han havde lukket sin forretning og var udrejst til Danmark. Ansøgeren havde forklaret, at familien kort efter ægtefællens udrejse havde modtaget yderligere to trusselsbreve vedrørende ægtefællen, men at der ikke var sket yderligere i perioden frem til, at hun var udrejst via Bagdad nogle måneder senere. Flygtningenævnet fandt på den baggrund, at der ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af ægtefællens forhold ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for overgreb omfattet af

udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold i Irak, herunder den vanskelige sikkerhedssituation, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse. Irak/2009/105

Som eksempel på sager, hvor nævnet har udsat behandlingen med henblik på en afklaring af det ønskede vidnes tilknytning til ansøgerens asylmotiv, kan nævnes:

Nævnet **udsatte i november 2009** afgørelsen af en sag vedrørende en kvindelig russisk statsborger fra Tjetjenien. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde angiveligt været udsat for tortur og overgreb i Tjetjenien, idet hun ikke ville afsløre sin eftersøgte faders opholdssted til de russiske myndigheder. Under Flygtningenævnets behandling af sagen havde ansøgeren fremsat ønske om at afhøre et vidne, som angiveligt havde været ansøgerens faders overordnede. **Flygtningenævnet** besluttede efter votering at udsætte sagen på, at Udlændingesservice afhørte vidnet om, hvilket kendskab han havde til ansøgerens fader. Udlændingesservice burde i denne forbindelse søge at indhente samtykke fra vidnet til, at akterne i hans sag tilgik nærværende sag. Derefter kunne sagen efter fornøden kontradiktion afgøres ved skriftlig votering, medmindre nævnsmedlemmerne måtte finde det påkrævet at afhøre vidnet mundtligt. Tjetjenien/2009/1

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempel den i formandskabets 17. beretning (2008) side 94 nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

3.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet således også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 3.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskeret-

tighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet, har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgiverens autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporterne var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskillige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

3.4.3.1 Flygtingenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på Internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og kon-

krete indsigt vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til Internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra Internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingeservices Dokumentations- og Projektkontor. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UNHCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet, EU-arbejdsgruppen EURASIL (European Union Network for asylum practitioners) og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Det tilgængelige baggrundsmateriale omfatter aktuelt og relevant materiale, der vedrører forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en oversigt med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde

tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres relevant baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Det fremgår således af Flygtningenævnets resultatkontrakt for 2009 med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration blandt andet, at nævnet tre gange årligt skal offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside. For så vidt angår Irak og Afghanistan skal der ske opdatering yderligere tre gange pr. land.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde findes at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er meget få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingetjeneste og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er modtaget nyt baggrundsmateriale, som de mødende parter ikke kan antages at være i besiddelse af. Hvis der foreligger nyt ikke-udsendt materiale, udsendes dette materiale tre dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingesservices Dokumentations- og Projektkontor om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingesservices Dokumentations- og Projektkontor kopi af generelle høringer, som Udlændingesservice foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingesservices høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets sekretariat tre dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingesservice, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flytningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flytningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

Der kan henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Rus/2009/7, den i afsnit 3.1.5 nævnte afgørelse Uganda/2009/3 samt den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/3.

3.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Flytningenævnet sender i vid udstrækning disse dokumenter til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flytningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flytningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

I juni 1996 afgav en tværministeriel arbejdsgruppe en rapport, der, foruden en analyse af, hvorledes ægthedsvurderinger hidtil var blevet udført, består af en række konklusioner og anbefalinger vedrørende retningslinierne for ægthedsvurderinger. Rapporten

indeholder tillige oplysninger om Udenrigsministeriets retningslinier for udvælgelse af kilder.

Endvidere blev der på baggrund af rapporten etableret et samarbejdsforum om ægthedsvurderinger, hvor Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingesservice og Rigspolitechefen efter behov drøfter spørgsmål i relation til de rekvirerende myndigheders anmodninger om og Udenrigsministeriets udførelse af ægthedsvurderinger.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har fået foretaget ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, kan henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Li-byen/2009/1.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

Som eksempler på, at nævnet ikke har fundet anledning til at iværksætte en ægthedsvurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til, at han frygtede familien til en kvinde, som han havde haft et seksuelt forhold til. Ansøgeren havde indledt forholdet, fordi han ville hævne sig på kvindens familie, idet familien havde bortført ansøgerens søster, hvorefter søsteren var blevet bortgiftet til en af familiens mandlige medlemmer. Kvinden, der var fra en meget magtfuld familie i Nordirak, var blevet dræbt, da familien havde opdaget forholdet. Kvinden havde fået myndighederne til at udstede en arrestordre på ansøgeren. Endvidere havde kvindens familie opsøgt ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til frygt for overgreb fra en magtfuld familie som følge af, at han skulle have haft et seksuelt forhold til en kvinde med tilknytning til familien. Nævnet kunne ikke lægge ansøgerens asylmotiv til grund. Ansøgeren havde således forklaret indbyrdes divergerende om forløbet ved alle afhøringer både med hensyn til de angivelige hændelser og udrejsetidspunktet. Nævnet bemærkede, at der ikke fandtes anledning til at udsætte sagen på ægthedsvurdering af den først for nævnet fremlagte arrestordre, idet en sådan vurdering henset til ansøgerens manglende troværdighed ikke sås at kunne tilføre sagen relevante oplysninger. Irak/2009/11

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde været medlem af en organisation ved navn Southern Cameroun National Congress (SCNC). **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren havde angivet, at han risikerede forfølgelse i sit hjemland som følge af, at han som medlem af SCNC havde deltaget i forskellige aktiviteter, herunder været talsmand for en afdeling af ungdomsorganisationen, SCYL, samt deltaget i et møde i efteråret 2008, hvor han skulle have været medlem af et panel. Ansøgeren havde forud for nævnsbehandlingen alene henvist til, at hans formodning om, at han var eftersøgt, byggede på forlydender fra familiemedlemmer og andre medlemmer af SCNC, herunder at familiemedlemmer angiveligt var blevet eftersøgt. Under nævnsbehandlingen havde ansøgeren fremlagt en række dokumenter, herunder en efterlysning udstedt af politiet i hjembyen i efteråret 2008 samt kopier af avissider fra avisen "Headlines" fra efteråret 2008, samt erklæringer udstedt af et højtstående medlem i SCNC. Nævnet bemærkede, at der var påfaldende, at disse dokumenter først var fremkommet i forbindelse med nævnsbehandlingen, uanset at ansøgeren, siden han var kommet til Danmark, havde haft kontakt til familiemedlemmer i Cameroun. Ansøgeren havde ikke forud for nævnsbehandlingen omtalt, at der skulle foreligge en eftersøgningsordre, som var blevet udleveret til hans lillebroder. Nævnet bemærkede endvidere, at avisartiklen, hvori det omtaltes, at ansøgeren var efterlyst, fremtrådte som konstrueret efter såvel indhold som form. En væsentlig del af indholdet var fuldstændig identisk med en fremlagt erklæring udstedt af SCNC om ansøgeren såvel i ordlyd som i typografi med hensyn til fremhævelse af navne, hvorved artiklen adskilte sig fra de øvrige artikler på de fremlagte kopier af avissider. Efter det anførte fandtes det ubetænkeligt at anse avisartiklen som konstrueret til lejligheden. Efter det oplyste om fremkomsten af den fremlagte efterlysningsordre fandt nævnet ikke at kunne tillægge den betydning. Herefter fandt nævnet ikke anledning til at tage den beskikkede advokats begæring om udsættelse af sagen på ægthedsvurdering til følge. Uanset om det herefter kunne lægges til grund, at ansøgeren havde været tilknyttet SCNC, fandtes han ikke på troværdig vis at have sandsynliggjort, at han som følge heraf var kommet i myndighedernes søgelys. Nævnet fandt efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det forhold, at ansøgeren måtte have haft tilknytning til SCNC, ikke i sig selv medførte, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk.1, eller for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Cameroun/2009/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.5 nævnte afgørelse Iran/2009/14.

3.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningesnævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentets ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiets Kriminaltekniske Afdeling om at foretage en teknisk

vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Afdeling om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Afdelings behov for sammenligningsmateriale i form af lignende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Som et eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren oplyste ved indrejsen i 2008, at han var født i 1990, men blev ifølge en personundersøgelseserklæring fra Retsmedicinsk Institut vurderet som værende født i 1989 og således 18 år ved sin indrejse. Ansøgeren havde i forbindelse med sagens behandling fremlagt identitetspapirer, som på baggrund af en kriminalteknisk erklæring fra Rigspolitiet blev vurderet som falske. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han frygtede at blive dræbt af familien til sin afdøde kæreste, idet kæresten havde begået selvmord på grund af, at hendes familie ikke ville lade hende gifte sig med ansøgeren. Ansøgeren blev i 2008 straffet med fængsel i et år for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21. Endvidere blev ansøgeren udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder, sunni-muslim og fra det nordlige Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde havde kunnet redegøre for sit asylmotiv. Forklaringen om, at ansøgeren som en ganske ung mand af fattig familie vedholdende havde friet tre gange inden for et år til en kvinde af rig familie, fandtes i sig selv påfaldende. Hertil kom at ansøgeren havde forklaret divergerende om omstændighederne i forbindelse med de angivelige frierier, herunder hvem der havde friet for ansøgeren og intervallerne mellem frierierne, ligesom der var forklaret divergerende om, på hvilket tidspunkt ansøgeren skulle være blevet udsat for trusler fra pigens familie, og om ansøgerens telefonsamtaler i forbindelse med kærestens angivelige dødsfald. Det svækkede endvidere ansøgerens troværdighed, at han havde givet urigtige oplysninger om sin fødselsdato og havde anvendt falsk identitet. Ansøgeren havde herefter ikke sandsynliggjort, at han ved udrejsen havde været forfulgt, eller at han ved en tilbagevenden udsatte sig for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/25

3.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsrådet udarbejder Flygtningenævnets sekretariat et resumé af ansøgerens forklaringer under sagens behandling. Dette resumé indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således en vurdering af, om nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender.

3.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændingelovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitel 2 og 3 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 12, stk. 1, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I disse tilfælde vil betingelserne i offentlighedslovens § 4, stk. 3, hvorefter en begæring om aktindsigt skal angive de dokumenter eller den sag, som den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med, ofte ikke være opfyldt. Nævnet vil i forbindelse med denne type anmodninger vurdere, om der kunne være grundlag for at imødekomme en anmodning ud fra princippet om meroffentlighed, jf. offentlighedslovens § 4, stk.1, 2. pkt. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, med mindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

3.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Se som eksempel på afgørelser vedrørende udsendelsesbeslutninger, jf. udlændingelovens § 32 a:

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Jordan. Indrejst i 2002. Flygtningenævnet havde i 2003 stadfæstet en afgørelse fra Udlændingesservice, hvorefter den pågældende under en anden identitet og som statsløs palæstinenser fra Vestbredden var meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren var i 2005 blevet meddelt opholdstilladelse som udsendelseshindret, jf. den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 4. I 2008 ændrede Rigspolitiet ansøgeren nationalitet, idet Rigspolitiet i forbindelse med udsendelsesbestræbelserne var kommet i besiddelse af oplysninger om, at ansøgeren rettelig var jordansk statsborger. **Flygtningenævnet** udtalte, at i Flygtningenævnets afgørelse fra

2003 var det efter ansøgerens forklaring blevet lagt til grund, at han under sin dengang påberåbte identitet var statsløs palæstinenser fra Vestbredden. Nævnet havde fundet, at der ikke var grundlag for at give ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og havde bestemt, at ansøgeren, såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne udsendes tvangsmæssigt til Vestbredden. Rigspolitichefen havde i forbindelse med spørgsmålet om udsendelse af ansøgeren efterforsket ansøgerens identitet og herunder rettet henvendelse til de jordanske myndigheder. Rigspolitichefen havde i den forbindelse tilsendt de jordanske myndigheder oplysninger om ansøgeren, herunder foto og fingeraftryk. Under henvisning til oplysninger modtaget fra de danske myndigheder havde de jordanske myndigheder i en erklæring fra foråret 2008 anset ansøgerens foto optaget i Danmark for overensstemmende med den person, til hvem de jordanske myndigheder havde udstedt pas i 2002, og oplyst ansøgerens navn og nationale identifikationsnummer under denne identitet. De jordanske myndigheder havde sendt udskrift af en familiebog for den nævnte persons familie. Det fremgik heraf blandt andet, at personen med det oplyste nationalitetsnummer og ved det angivne navn var født på en nærmere angiven dato i sommeren 1984 og således, bortset fra fødselsåret, til dels havde samme fødselsdata som dem, ansøgeren havde opgivet til sagen. Det fremgik endvidere af udskriften af familiebogen, at den nævnte persons fader samt tre brødre havde navne svarende til de navne, som ansøgeren havde angivet i sin asylsag. Det fremgik endvidere af politirapport fra foråret 2008, at det telefonisk via den danske ambassade i Amman var blevet oplyst, at de jordanske myndigheder var helt sikre på, at ansøgeren var identisk med den jordanske statsborger med det angivne navn, den angivne fødselsdato og det anførte jordanske id-nummer, og at id-nummeret var en bekræftelse på, at de jordanske myndigheder ville udstede hjemrejsedokument til ansøgerens indrejse i Jordan. Når dette sammenholdtes med, at nævnet fandt det påfaldende, at ansøgeren havde oplyst, at han efter udrejsen i sommeren 2002 uagtet mange forsøg herpå, herunder via Røde Kors, ikke havde kunnet få nogen form for kontakt til eller viden om sine forældre og søskende, der efter ansøgerens oplysninger ved ansøgerens udrejse havde boet i Jenin på Vestbredden, fandt nævnet det godtgjort, at ansøgeren ikke havde den identitet, som han påberåbte sig. Nævnet fandt, at de foreliggende oplysninger fra Jordan måtte anses for så sikre, at det ikke krævedes, at der tilvejebragtes yderligere oplysninger, herunder i form af DNA-prøver eller lignende, som ansøgeren havde tilkendegivet at være indstillet på at medvirke til. Nævnet havde herved henset til, at det ved eventuelle yderligere undersøgelser måtte anses for uvist, om de personer i Jordan, som i givet skulle medvirke, var indstillet på at medvirke i en sådan sammenhæng. Nævnet fandt heller ikke, at det var påkrævet at iværksætte en aldersundersøgelse af ansøgeren, der efter sine egne oplysninger var mere end 20 år gammel. Det var derfor sammenfattende nævnets vurdering, at den genoptagelse af sagen, som var sket ved nævnets afgørelse i sommeren 2008, måtte føre til ændring af den tidligere fastsatte bestemmelse om, at tvangsmæssig udsendelse i givet fald skulle gennemføres til Vestbredden. Ansøgeren

havde for nævnet nedlagt påstand om, at han søgte om asyl efter udlændingelovens § 7, idet han fastholdt sin oprindeligt angivne identitet og henviste til de forhold, som herskede på Vestbredden, herunder i Jenin, som følge af konflikten med israelske myndigheder og forskellige grupperinger i Jenin. Det fulgte af det anførte, at nævnet, der havde afvist ansøgerens oprindelse som statsløs palæstinenser fra Vestbredden, ikke fandt grundlag for opholdstilladelse efter § 7. Det fremgik af Udlændingesservices afgørelse fra slutningen af 2008, at Udlændingesservice havde fundet, at ansøgeren ikke risikerede forfølgelse i sit hjemland, og at denne vurdering var sket på baggrund af ansøgerens identitet som statsborger fra Jordan, født på en angiven dato i sommeren 1984. Ansøgeren havde i nævnsrådet tilkendegivet, at han ikke søgte om asyl under henvisning til Jordan. Nævnet havde anset dette som et frafald af indbringelse af denne del af Udlændingesservices afgørelse for nævnet. Nævnet stadfæstede herefter Udlændingesservices afgørelse om, at ansøgeren, der måtte anses for jordansk statsborger og ikke havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, kunne udsendes til Jordan, idet der ikke forelå grunde, som indebar, at udsendelse ikke kunne ske, jf. herved udlændingelovens § 31. Jordan/2009/1

I visse tilfælde vurderer Flygtningenævnet ansøgeren i forhold til både det land, som han er statsborger i, og et andet land, som ansøgeren på grund af længerevarende ophold eller af familiemæssige årsager har en særlig tilknytning til, og hvor han må antages på ny at kunne tage ophold, uanset han ikke er meddelt statsborgerskab i det pågældende land. Såfremt nævnet vurderer, at der ikke foreligger udsendeshindringer hverken i forhold til det ene eller det andet land, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt enten til det ene eller til det andet land.

Som et eksempel fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mali. Indrejst i 2006. Ansøgeren var født i Somalia af somaliske forældre, som døde, da ansøgeren var ti år gammel. Han blev herefter adopteret og flyttede til Senegal med sin stedfader, som oprindeligt var fra Mali men var opvokset i Senegal. Ansøgeren opholdt sig ca. otte år i Senegal, hvorefter han flyttede til Mali. Ansøgeren forklarede for nævnet, at han i Senegal var eftersøgt af myndighederne på grund af økonomiske forhold og derfor risikerede at blive fængslet. Han forklarede desuden, at han havde problemer med de maliske myndigheder, fordi han havde haft et forhold til en gift kvinde, hvilket var forbudt. Hans kæreste var blevet gravid. Kærestens familie havde udsat ham for vold. **Flygtningenævnet** udtalte, at efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens

§ 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Det måtte tillægges vægt, at ansøgeren på en række punkter havde forklaret upræcist og divergerende blandt andet om det påberåbte asylmotiv, om hvem der havde overfaldet ham i forbindelse med, at kæresten var blevet gravid, om kæresten havde været gift og om sine konflikter med myndighederne i Senegal og Mali. Endvidere måtte det tillægges vægt, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet havde forklaret forholdsvist detaljeret om sit asylmotiv, hvorefter der ikke var blevet oplyst om problemer med myndighederne, og at ansøgeren, der fremstod som en person med uddannelse, først havde ansøgt om asyl efter ni måneders ophold i Danmark, hvilket var sket i forbindelse med en anholdelse af ansøgeren. Flytningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde havde kunnet redegøre for det påberåbte asylmotiv. Efter det foreliggende fandtes ansøgeren at burde vurderes både i forhold til Senegal og Mali. Der lagdes herved vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i en længere årrække i Senegal, og at han efter egne oplysninger havde fået udstedt et senegalesisk pas. Endvidere lagdes der vægt på, at ansøgeren havde oplyst, at hans stedfader kommer fra Mali, og at ansøgeren havde fået udstedt et studie id-kort, som ifølge ansøgeren ville kunne danne grundlag for udstedelse af et malisk pas. Der var ikke efter det oplyste grundlag for at vurdere ansøgeren i forhold i Somalia. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til enten Senegal eller Mali ville risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom det heller ikke kunne antages, at han ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Ansøgeren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til Senegal eller Mali, jf. udlændingelovens § 32 a. Mali/2009/1

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Tunesien. Indrejst i 2008. Ansøgeren var mindreårig på indrejsetidspunktet. Ansøgeren er etnisk araber, født og opvokset i en flygtningelejr i Syrien. Ansøgerens moder var palæstinenser og faderen var tunesisk statsborger. Ansøgeren påberåbte sig som asylmotiv, at hun aldrig havde været i Tunesien, hvor hun var uden netværk. Hun kunne ikke vende tilbage til Syrien, idet hun ikke havde noget at vende tilbage til eller nogen lovlig opholdstilladelse. **Flytningenævnet** udtalte, at ansøgeren er tunesisk statsborger og indehaver af et tunesisk pas. Ansøgeren, der aldrig havde været i Tunesien, oplyste ikke om asylrelevante forhold i Tunesien. Den omstændighed, at ansøgeren måtte være uden netværk i Tunesien, kunne ikke føre til meddelelse af asyl. Ansøgeren var født og opvokset i Syrien, hvor hun havde gået i skole og senest havde indgået ægteskab. Ansøgeren havde ikke sandsynliggjort, at hun havde haft konflikter i Syrien, hverken med myndighederne eller med andre. Efter de foreliggende oplysninger om de retlige forhold i Syrien ville ansøgeren som araber i det væsentlige blive stillet som en syrisk statsborger, jf. Citizenship Law No. 276, 1969. På

denne baggrund tiltrådte Flygtningenævnet, at ansøgeren ville kunne indrejse i såvel Tunesien som Syrien, uden at ansøgeren udsatte sig for risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. For så vidt angik ansøgerens nyfødte barn, forelå der ikke noget selvstændigt asylmotiv. Der fastsattes ingen udrejsefrist, idet Udlændingesservices repræsentant under nævnsmødet tilkendegav, at Udlændingesservice ex officio ville tage stilling til, om ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Endvidere ville Udlændingesservice efter det oplyste tage stilling til, om barnet havde et selvstændigt opholdsgrundlag. Såfremt ansøgeren samt et barn ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejste frivilligt, kunne de udsendes tvangsmæssigt til Tunesien eller Syrien, jf. udlændingelovens § 32 a. Tunesien/2009/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3.2 nævnte afgørelse Aser/2009/1 og den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Georgien/2009/1.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, om første asylland, henvises til afsnit 5.4.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til ”hjemlandet”.

Se som eksempler herpå:

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tunesien efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2005. I 2008 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet besluttede i sommeren 2008 at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, da det fremgik af en rapport udfærdiget af Rigspolitiet, at ansøgeren ikke var algerisk statsborger, som hidtil lagt til grund. Udlændingesservice meddelte i slutningen af 2008 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingeloven § 7. Ansøgeren var udeblevet fra nævnsmødet uden lovligt forfald efter at være blevet indkaldt lovligt. Flygtningenævnet besluttede herefter at gennemføre sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren under behandlingen af sagen efter genoptagelsen havde fastholdt, at han var hjemmehørende i Algeriet. Flygtningenævnet bemærkede, at der ikke var fremkommet

nye oplysninger under genoptagelsessagen, som gav grundlag for at ændre den vurdering, som nævnet foretog under den oprindelige behandling af sagen, jf. Flygtninge-nævnets afgørelse fra foråret 2008. Flygtninge-nævnet fandt således, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Algeriet ville være i risiko for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Af sagen fremgik, at de tunesiske myndigheder havde oplyst, at ansøgeren af den tunesiske ambassade i et andet europæisk var blevet identificeret som hjemmehørende i Tunesien. Flygtninge-nævnet vurderede på den baggrund også ansøgeren i forhold til Tunesien. Ansøgeren havde ikke oplyst om omstændigheder, som gav grundlag for at antage, at ansøgeren havde haft asylretlige konflikter med de tunesiske myndigheder eller andre grupper i Tunesien. Flygtninge-nævnet fandt således, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tunesien ville være i risiko for en forfølgelse, der var omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, eller blive udsat for forhold, der var omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Ansøgeren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a. Tunesien/2009/3

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en statsborger fra Liberia. Indrejst i 1991. I 1993 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 2, nu udlændingelovens § 9 b, stk. 1. Landsretten stadfæstede i 2006 en byretsdom, hvorefter ansøgeren blev idømt seks måneders fængsel og udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk.1, våbenlovens § 4, stk. 1, og bekendtgørelse nr. 66 af 26. januar 2000 om våben og ammunition § 14, stk.1, nr. 5. I 2007 meddelte Flygtninge-nævnet ansøgeren afslag på genoptagelse af sagen. Ansøgeren blev forsøgt udsendt til Liberia, men i begyndelsen af 2007 nægtet indrejse af de lokale myndigheder grundet uklarhed om ansøgerens statsborgerskab. Rigspolitiet anmodede i sommeren 2007 Flygtninge-nævnet om at ændre udsendelsesbeslutningen, således at det bestemtes, at ansøgeren såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne udsendes tvangsmæssigt til Cameroun, alternativt hjemlandet. Ansøgerens advokat anmodede ligeledes i sommeren 2007 Flygtninge-nævnet om at genoptage sagen under henvisning til usikkerheden om ansøgerens statsborgerskab. Flygtninge-nævnet besluttede i 2007 at genoptage sagen og hjemviste sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingesservice. I begyndelsen af 2009 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse. **Flygtninge-nævnet** udtalte, at det påhviler en asylansøger efter udlændingelovens § 40, stk. 1, at meddele de fornødne oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om der kan gives opholdstilladelse efter udlændingeloven, herunder dennes § 7. Ved Flygtninge-nævnets beslutning i 1993 havde nævnet meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren var efterfølgende i 1993 blevet meddelt op-

holdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 9, stk. 2, nr. 2. Ansøgeren var udvist med indrejseforbud i fem år ved landsrettens dom i 2006. Ansøgeren havde ikke på sammenhængende og troværdig måde kunnet redegøre for sin identitet og sit asylmotiv. Det fremgik af sagens oplysninger, at ansøgeren var blevet afvist af de liberianske immigrationsmyndigheder, som ikke havde anset ham for liberiansk statsborger på trods af, at han havde haft Laissez-Passer fra den liberianske generalkonsul i Danmark. Flygtningenævnet bemærkede i denne forbindelse, at det fremgik af politirapport fra begyndelsen af 2007, at ansøgeren til de liberianske immigrationsmyndigheder angiveligt havde oplyst, at han ikke var statsborger i Liberia, og at han til de ledsagende politibetjente havde oplyst, at han kom fra Bahamas. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort af ansøgeren på ovennævnte baggrund, at han ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse ved tilbagevenden til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 7. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved udsendelse til hjemlandet ville være i reel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Ansøgeren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a. Liberia/2009/1

Det er Rigspolitiet, der herefter forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er det ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.7.1. Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingetjenestens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Fristen fastsættes i henhold til udlændingelovens § 33, stk. 2, til straks.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet efter udlændingelovens § 30, stk. 2, vil være forpligtet til at indlede bestræbelser på, at udlændingen udrejser, umiddelbart efter, at det er forkyndt for udlændingen, at denne er meddelt endelig afslag på asyl og skal udrejse straks. Det betyder, at politiet umiddelbart herefter kan påbegynde iværksættelsen af de praktiske forberedelser, der er nødvendige for udrejsen af landet. Det forudsættes i den forbindelse, at der – som tilfældet er i dag – udvises konduite med hensyn til udlændingens mulighed for at forberede sig på udrejsen. Der vil i den forbindelse bl.a. skulle tages hensyn til, om udlændingen lider af en akut sygdom eller er højgravid, eller om udlændingen har født inden for en kort periode forud for afgørelsen.”

Der fastsættes dog ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingesservice eller Integrationsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingesservice anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingesservice af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

Det er en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at den anden udlændingemyndighed har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at myndigheden har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingesservice under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingesservices repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingesservices repræsentant tilkendegiver, at Udlændingesservice i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingesservice ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingesservice om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingesservice således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, sidste pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Nævnet har tillige anvendt reglen i sager om bortfald. I disse sager fastsættes udrejsefristen tilsvarende til en måned fra nævnets beslutning.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingenservices afgørelse efter § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udgangspunktet i udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

3.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

I sager, hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31. Om refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 6.2.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indrejsen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller

kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes.

Som et eksempel på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan henvises til den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Kosovo/2009/6.

3.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændingenservice får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Som eksempel på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1996. Ansøgeren havde haft opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I 2008 var han af landsretten i en ankesag blevet idømt fængsel i 8 måneder for overtrædelse af straffeloven § 288, stk. 1, nr. 1 og § 276, jf. § 287, stk.1. Han var samtidig blevet udvist af Danmark med indrejseforbud i 5 år, jf. udlændingeloven § 49, stk. 1, jf. § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, jf. § 32, stk. 1. Efterfølgende havde ansøgeren søgt asyl, idet han ikke ønskede at blive udsendt til Somalia. Ansøgeren var udeblevet fra nævnsmødet uden lovligt forfald efter at være blevet indkaldt lovligt. Flygtningenævnet havde herefter besluttet at gennemføre sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren endeligt havde forladt Somalia i 1996 efter at have været udsat for forskellige overgreb i forbindelse med borgerkrigen. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med myndighederne, personer eller klaner i Somalia. Han tilhører en af hovedklanerne i Somalia. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ikke ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Somalia i henhold til udlændingeloven § 7, stk. 1. Ansøgeren fandtes heller ikke at ville være i en reel risiko for at blive udsat for de forhold, der er nævnt i udlændingeloven § 7, stk. 2. De generelle vanskelige forhold i Somalia kunne heller ikke i sig selv begrunde asyl. Som/2009/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse Tunesien/2009/3

3.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiets Udlændingeafdeling og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingesservice.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingesservice med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingesservices afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingesservice.

Såfremt ansøgeren udrejsjer, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingesservice er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald.

Se som et eksempel på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos en uledsaget mindreårig asylansøger den i afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelse Afg/2009/52.

Som eksempler på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingesservices afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, eller hvor der er rejst spørgsmål om Udlændingesservices stillingtagen til foreliggende oplysninger, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i august 2009** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren er sunni-muslim. Ansøgeren havde oplyst, at han efter det tidligere styres fald havde været forfulgt af en shia-muslimsk milit, idet han er ud af en sunni-muslimsk klan og havde boet i et sunni-muslimsk område. Ansøgeren havde videre oplyst, at han havde arbejdet som bestyrer i et transportfirma, som havde ligget i et shia-muslimsk område og hvis ejer kom fra et sunni-muslimsk område. I 2007 var han blevet bortført af en bevæbnet gruppe og tortureret, idet bortførerne havde oplysninger om, at han er sunni-muslim og havde arbejdet i firmaet, som de angiveligt havde ønsket at overtage, ligesom de ønskede oplysninger om, hvor firmaets ejer befandt sig. Ansøgeren var blevet løsladt mod betaling, men var efterfølgende blevet opsøgt i firmaet af bortførerne og afkrævet betaling. Ansøgerens svoger var i 2007 blevet dræbt i nærheden af ansøgerens hjem, da han havde lånt ansøgerens bil. Ansøgeren følte sig truet, eftersom han er sunni-muslim samt tilhænger af Sadam Hussein. Ansøgerens nuværende ægtefælle var kommet til Danmark igennem FN. Den beskikkede advokat nedlagde under sagens behandling i nævnet påstand om, at ansøgeren skulle tildeles konsekvensstatus på baggrund af ægtefællens opholdstilladelse. Udlændingesservice oplyste, at ægtefællen var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1. Der var enighed om, at sagen hjemvist til Udlændingesservice til fornyet behandling af asylansøgningen, således at ægtefællens sagsakter kunne indgå i behandlingen af sagen. **Flygtningenævnet** hjemviste herefter sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice. Irak/2009/110

Nævnet kan endvidere beslutte at hjemvise sagen som følge af ændrede oplysninger om ansøgerens nationalitet. Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i januar 2009** en sag vedrørende en mandlig statsborger fra Gaza. Indrejst i 2007. Ansøgeren var i foråret 2008 blevet idømt 30 dages fængsel for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. stk. 3, samt udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år. Ansøgeren havde ifølge asylregistreringsrapporten forklaret, at han var født og opvokset i Gaza. Ifølge politirapporter fra foråret og sommeren 2008 fremgik det af de foretagne sprogtester, at ansøgeren ikke var fra Gaza, men at det var sandsynligt, at ansøgeren havde sin sproglige baggrund i Libyen, samt at

hans realiakendskab til Gaza bedømtes som dårligt. Forud for mødet i Flygtningenævnet havde Udlændingesservice oplyst, at ansøgeren havde været til afhøring hos politiet. Det fremgik af afhøringsrapporten, at ansøgeren havde fastholdt at være fra Gaza, men at det var politiets opfattelse, at ansøgeren muligt i stedet kom fra Tunesien. Ansøgeren havde i den forbindelse givet samtykke til en ny sprogtest. Efter drøftelse med ansøgerens advokat og repræsentanter for Udlændingesservice traf **Flygtningenævnet** efter votering afgørelse om, at sagen blev hjemvist til Udlændingesservice blandt andet med henblik på en fornyet undersøgelse og vurdering af ansøgerens oprindelsesland. Flygtningenævnet havde ved afgørelsen heraf blandt andet lagt vægt på den foreliggende sprog- og landetest, hvorefter det var sandsynligt, at ansøgeren sprogligt havde baggrund i Libyen, samt at hans realiakendskab til byen Gaza blev vurderet som dårligt. Det fremgik endvidere af politirapport og forklaring afgivet i retten i forbindelse med straffesagen mod ansøgeren, at han i det ene tilfælde havde oplyst, at hans moder kom fra Tunesien, og at han i det andet tilfælde havde oplyst, at han kom fra Libanon. Statsløspal/2009/13

Som et eksempel på sager, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen på grund af ændrede forhold i hjemlandet, kan henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 3.7.3.

3.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingesservice og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig votering, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingesservices eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Hvis ansøgeren ikke har afgivet forklaring under det første nævnsmøde, eller hvis de fremkomne oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren atter skal have lejlighed til at afgive forklaring, berammes sagen til et nyt nævnsmøde. Der vil i disse tilfælde normalt være tale om et nyt nævn med en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt behandlede sagen.

3.10 Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

3.10.1 Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på baggrund af indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 3.9.4.

Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor et eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 3.13.1.

3.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes

3.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-beskikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde.

Den nuværende § 53, stk. 12, i udlændingeloven blev indført ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til udlændingelovens § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 12 kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt nævn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt nævn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt nævn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

3.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes, bliver jævnlige aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrædt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-beskikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 12, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

3.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

3.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtninge-nævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtninge-nævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkunderskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtninge-nævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkunderskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Flygtninge-nævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtninge-nævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtninge-nævnets sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtninge-nævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtninge-nævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtninge-nævnets Sekretariat. Flygtninge-nævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtninge-nævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtninge-nævnet fik medhold, henvises til Flygtninge-nævnets formandskabs 16. beretning 2007, afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtninge-nævnets sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må

anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fl.n.dk.

3.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 3.1.6, og sager, hvor Udlændingsservice, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

3.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingsservices indkvarteringssystem. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 fastsætter udrejsefristen til straks. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning medmindre, ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesansøgning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 9 og 10, og forretningsordenens § 47, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingetjenesten.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 47, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 3.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 5-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil af retssikkerhedsmæssige grunde blive henvist til mundtlig behandling på et nyt nævnmøde af et nyt nævn bestående af en formand og to medlemmer, jf. lov nr. 365 af 6. juni 2002.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 12, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 3.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets beslutningsgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som indeholder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det oven for anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstil-

stand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmodning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antagelig gør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet i alt 254 sager vedrørende 340 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stilling til, om sagen skal genoptages. I 167 sager, som vedrørte 234 personer, meddelte nævnet afslag på genoptagelse. 37 sager omfattende 53 personer blev genoptaget.

I kapitel 8.7 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager. For en omtale af nævnets behandling af genoptagelsesansøgninger i sager vedrørende irakiske statsborgere henvises til afsnit 7.4.

3.13.2 Domstolsprøvelse

3.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i kapitel 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003. 2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

3.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff.

I 2004 og 2005 blev der ved landsretterne anlagt et større antal sager mod Flygtningenævnet af sagsøgere, der alle var repræsenteret ved den samme advokat.

Sagerne blev afvist af landsretterne med henvisning til udlændingelovens § 56, stk. 8. Landsretternes afgørelser blev indbragt for Højesteret, der den 24. marts 2006 (UfR 2006.1831) afsagde dom i den første sag. Der henvises herom til 15. beretning, 2006, side 13-14.

Ved domme afsagt den 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180) har Højesteret afsagt domme i de sidste sager i sagskomplekset. Højesteret har i samtlige sager stadfæstet landsrettens afgørelser om afvisning. Højesteret fandt ikke, at der i disse sager forelå omstændigheder, der gav anledning til at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8. For en nærmere omtale af sagerne henvises til formandskabets 13. beretning (2004), side 73, 14. beretning (2005), side 19 f. 15. beretning (2006), side 13 f. samt 16. beretning (2007), side 84.

Højesteret har ikke afsagt domme i sager anlagt mod Flygtningenævnet i 2009.

Byretterne og Østre Landsret har i 2009 i enkelte sager truffet afgørelser i sager anlagt mod Flygtningenævnet. I samtlige sager er søgsmålene blevet afvist med henvisning til endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har den 13. oktober 2009 truffet afgørelse i en sag indbragt for domstolen af en iransk statsborger, der blandt andet gjorde gældende, at en afgørelse, truffet af Højesteret den 12. januar 2007 om afvisning af et erstatningssøgsmål, anlagt af klageren mod Flygtningenævnet, udgjorde en krænkelse af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Sagen er omtalt i afsnit 4.1.1 og i formandskabets 16. beretning (2007), side 83-84.

3.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

Dansk Flygtningehjælp anmodede i juni 2008 Ombudsmanden om at indlede en egen-drift-undersøgelse af Flygtningenævnets generelle forståelse af udlændingelovens § 7, således som den kommer til udtryk i Flygtningenævnets praksis i asylsager vedrørende irakiske statsborgere fra den centrale og sydlige del af Irak. Ombudsmanden har i januar 2010 afvist at iværksætte en sådan undersøgelse.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2009. Senest optagne land er Montenegro. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægger sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller en gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2009 modtog domstolen omkring 60.000 klager. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis præsidenten for det kompetente Kammer i Domstolen eller Kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om “give notice” eller “communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten som udgangspunkt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig menneskerettighedskonventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I 2009 afviste den Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol at realitetsbehandle en klage vedrørende en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Sagen er nærmere omtalt nedenfor under afsnit 4.1.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol traf ikke i øvrigt afgørelser i 2009 vedrørende sager, der havde været behandlet i Flygtningenævnet.

Der verserer for tiden fem danske sager for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende afgørelser truffet af Flygtningenævnet. I alle fem sager har Domstolen anvendt regel 39 i Domstolens procesreglement.

4.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim mea-

ures), som Domstolen vurderer, bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undertagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade, hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv. (se Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet, præmisserne 108 og 125, og Aoulmi mod Frankrig, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, Sultani mod Frankrig, dom af 20. december 2007, Bensaid mod UK, dom af 6. maj 2001, H.L.R. mod Frankrig, dom af 29. april 1997, og Cruz Varas og andre mod Sverige, dom af 20. marts 1991. I de to sidstnævnte

domme var foreløbige foranstaltninger tilkendegivet af Den Europæiske Menneskerettighedskommission forud for tillægsprotokol nr. 11's ikrafttræden.

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen NA. mod UK (se præmisserne 21 – 22). Sagen er nærmere omtalt i afsnittene 3.1.2.1, 3.1.3.1 og 3.1.7.

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke, som påstået af klageren, var sket et brud på konventionens artikel 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i afsnit 3.1.2.1 og 3.1.3.1 samt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

4.1.2 Sager mod Danmark afgjort af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 2009

I beretningsperioden har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol behandlet en sag mod Danmark, hvori der er klaget over Flygtningenævnets afgørelse. Domstolen har afvist at realitetsbehandle klagen.

Sagen vedrører en iransk statsborger, der i 1997 som mindreårig indrejste i Danmark sammen med sin moder og søster. Kort tid efter indrejsen søgte klagerens moder asyl. Klageren og hans søster var som mindreårige omfattet af moderens sag. I 1998 meddelte Udlændingesservice klageren, hans moder og søster afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet Udlændingesservice ikke kunne lægge klagerens moders forklaring om asylmotivet til grund. I januar 1999 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. I forbindelse med nævnsmødet afgav klageren forklaring og forklarede, at han havde været tilbageholdt i 10 dage i forbindelse med en demonstration i 1995 og at han under tilbageholdelsen havde været udsat for tortur. Klageren blev udsendt til Iran i foråret 1999 efter at være blevet meddelt afslag på genoptagelse.

I foråret 2003 genindrejste klageren i Danmark. Han forklarede i den forbindelse, at han efter sin tilbagevenden var blevet anholdt og tilbageholdt i næsten to år, hvorunder han var blevet udsat for tortur. Lægelige oplysninger bekræftede klagerens forklaring om at have været udsat for overgreb.

Udlændingesservice meddelte i september 2003 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I december 2004 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet udtalte blandt andet, at klageren ikke kunne anses for forfulgt, da han sammen med sin moder og søster udrejste af Iran i juli 1997. Flygtningenævnet fandt imidlertid efter de foreliggende lægelige erklæringer i overensstemmelse med klagerens forklaring at måtte lægge til grund, at klageren kort efter tilbagekomsten til Iran blev anholdt af de iranske myndigheder, tilbageholdt igennem længere tid – han havde selv forklaret knapt to år – og herunder undergivet længerevarende og grov tortur, hvorunder han blandt andet blev udspurgt om sine politiske aktiviteter, om han var medlem af politiske organisationer, og om han havde søgt asyl i Danmark. Nævnet fandt herefter, at nævnet ved bevisbedømmelsen af klagerens forklaring at måtte tage højde for hans psykiske tilstand, herunder at det ikke kunne kræves, at han fuldstændigt kunne redegøre for tidsforløbet i sagen. Flygtningenævnet lagde således klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt herefter, at klageren, selv om han ikke havde udført politiske aktiviteter, bortset fra deltagelsen i en demonstration i 1995, måtte antages ved en eventuel fornyet tilbagevenden til Iran at være i en betydelig risiko for på ny at blive tilbageholdt og udspurgt om sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet lagde herved vægt på klagerens tidligere forhold, samt at han senest var udrejst illegalt af Iran efter at have tilsidesat sin meldepligt og forbud mod at forlade Teheran. Flygtningenævnet fandt således, at klageren nærrede en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af, at de iranske myndigheder ved en eventuel tilbagevenden urigtigt anså ham for i videre omfang at have politiske aktiviteter vendt mod styret.

I april 2005 anlagde klageren erstatningssag mod Flygtningenævnet ved domstolene.

Den 12. januar 2007 afsagde Højesteret dom i sagen. Ved en enstemmig afgørelse tog Højesteret Flygtningenævnets afvisningspåstand til følge.

Højesteret anførte i sin begrundelse for dommen, at de omstændigheder, som klageren havde påberåbt sig til støtte for, at Flygtningenævnet havde handlet ansvarspådragende og som følge heraf skulle betale erstatning, forudsatte en stillingtagen til nævnets afgørelser fra januar 1999 og april 1999.

Højesteret udtalte, at domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser efter udlændingelovens § 56, stk. 8, også under en sådan sag er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Højesteret anførte videre, at nævnet i sin begrundelse for at meddele afslag på asyl havde taget stilling til det, som klageren og hans moder angav som hovedmotiv for asylansøgningen. Højesteret udtalte desuden, at de indsigelser, klageren havde rejst vedrørende nævnets afgørelser, måtte anses for i realiteten blot at være ud-

tryk for uenighed i nævnets bevisbedømmelse og samlede vurdering af, om de faktiske omstændigheder kunne begrunde asyl.

I marts 2007 indbragte klagerens advokat sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Klagerens advokat gjorde i den forbindelse gældende, at Flygtningenævnets beslutning i januar 1999 og nævnets afslag på genoptagelse i april 1999 udgjorde en krænkelse af artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, ligesom advokaten gjorde gældende, at afvisningen af klagerens erstatningssøgsmål udgjorde en krænkelse af menneskerettighedskonventionens artikel 6 og 13.

Ved afgørelse af 13. oktober 2009 besluttede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol at afvise klagen.

For så vidt angår spørgsmålet, om der forelå en krænkelse af EMRK artikel 3 bemærkede Domstolen, at klagerens asylmotiv var hans angivelige anholdelse og den tortur, som han havde været udsat for som følge af sin deltagelse i demonstrationen i marts 1995. I øvrigt havde han ikke oplyst at have deltaget i andre politiske aktiviteter, ligesom han ikke havde oplyst om nogen konkrete problemer med de iranske myndigheder i perioden fra hans løsladelse i marts eller april 1995 frem til hans indrejse i Danmark i juli 1997, hvilket også var i overensstemmelse med hans moders forklaring til de danske udlændingemyndigheder i juli 1997, hvorefter hendes hus blev ransaget cirka en måned efter demonstrationen, men at de iranske myndigheder ikke i øvrigt havde kontaktet familien. I øvrigt havde moderen fået udstedt et gyldigt pas og visum gyldigt i 90 dage og havde ingen problemer med myndighederne i Iran, da hun og hendes to børn, herunder klageren, udrejste.

På baggrund af de ovennævnte oplysninger fandt domstolen, at klageren og hans moder på tidspunktet for nævnets afgørelse ikke havde sandsynliggjort, at der var vægtige og konkrete grunde til at antage, at han ved en udsendelse til Iran ville blive udsat for en reel risiko for at blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Domstolen bemærkede videre, at der på tidspunktet for nævnets afgørelser ikke var nogle specielle omstændigheder ved klagerens sag, som kunne eller burde have gjort det muligt for nævnet at forudse, at klageren ville blive udsat for overgreb ved en tilbagevenden. Domstolen fandt derfor klagen åbenbart grundløs, jf. artikel 35 i konventionen.

For så vidt angår klagen vedrørende en eventuel krænkelse af EMRK artikel 6 var domstolen enig med Højesterets analyse i præmisserne for Højesterets afgørelse af 12. januar 2007, hvorefter klagerens erstatningssøgsmål i realiteten var udtryk for en uenighed med Flygtningenævnets afgørelser, og under disse omstændigheder fandt

domstolen, at selv om formålet med klagerens erstatningssøgsmål også var at opnå en pengemæssig erstatning, kunne søgsmålet ikke adskilles fra procedurer vedrørende beslutninger om indrejse, ophold og udsendelse af udlændinge, hvorfor der ikke var tale om et civilt søgsmål omfattet af artikel 6.

Domstolen fandt som følge heraf ikke grund til at tage selvstændig stilling til spørgsmålet om krænkelse af artikel 13.

4.2 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: "Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere ("refoulerer") eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur".

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 108, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet har fulgt, hvis der er anmodet herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2009 er der ikke afgjort sager af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Der verserer for tiden tre sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.3 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, Rule 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet har fulgt, hvis der er anmodet herom.

I 2009 er der ikke afgjort sager af FN's Menneskerettighedskomiteé, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I foråret 2010 har Menneskerettighedskomiteéen afbrudt behandlingen af en sag mod Danmark, idet Flygtningenævnet i november 2009 havde besluttet at meddele den pågældende opholdstilladelse på baggrund af nye oplysninger om risikoen for forfølgelse i hjemlandet. Der kan henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2009/33.

Der verserer herefter en sag ved FN's Menneskerettighedskomiteé, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jfr. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Flygtningenævnet har i 2009 ikke behandlet sager, hvor nævnet skulle tage stilling til, hvorvidt forholdene i et land var ændret således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede.

Flygtningenævnet har i 2005 taget stilling til, om betingelserne for nægtelse af forlængelse/inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, var til stede for så vidt angår afghanske statsborgere som følge af de ændrede forhold i Afghanistan på daværende tidspunkt. For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling af disse sager kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106 ff.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, er blevet ændret i 1995 og 2002. Ved lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev § 19, stk. 1, ændret således, at det af lovteksten fremgår, at bestemmelsen også omfatter opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Ændringen i 1995 fandt alene anvendelse på udlændinge, der havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse den 1. maj 1995 eller senere.

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev ordlyden af § 19, stk. 1, nr. 1, på ny ændret. Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det herved præciseres, at tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med konventions- eller beskyttelsesstatus, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, skal kunne inddrages, hvis forholdene, der har begrundet opholdstilladel-

sen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse. Lovændringen finder alene anvendelse i tilfælde, hvor udlændingen har indgivet ansøgning om asyl efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2002.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, så er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, hvor den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Endvidere fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse for inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en eventuel forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtningens frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse. Det andet led i bestemmelserne indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på ”statutflygtninge”. Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

I UNHCR’s “Discussion Note on the Application of the “ceased circumstances” Cessation Clauses in the 1951 Convention” fra den 20. maj 1991 blev det slået fast, at anvendelsen af ophørsgrundene skal foregå restriktivt, idet der er behov for at give flygtninge sikkerhed for, at deres status ikke vil være genstand for en konstant bevågenhed i tilfælde af midlertidige forandringer i hjemlandet, som ikke er af en fundamental karakter. De asylbegrundende omstændigheder vil normalt være ophørt, når der har fundet fundamentale forandringer sted, som kan siges at fjerne årsagen til flygtningens frygt for forfølgelse og tilvejebringe en garanti for, at vedkommende vil være i sikkerhed ved en tilbagevenden til hjemlandet. UNHCR anbefaler, at enhver beslutning om at tage flygtningestatusen op til fornyet overvejelse, som er baseret på, at de asylbegrundende omstændigheder er ophørt, kun bør træffes efter en omhyggelig og udtømmende undersøgelse af forandringens dybtgående og varige karakter, hvilket normalt vil kræve, at en periode på 12-18 måneder passerer, efter at forandringen har fundet sted, og inden en afgørelse om inddragelse træffes.

I 1992 understregede UNHCR’s Executive Committee i sin Conclusion No. 69 vedrørende ophør af flygtningestatus, at staterne ved anvendelsen af ophørsgrunden om de asylbegrundende omstændigheders ophør grundigt skal undersøge den fundamentale karakter af forandringerne i hjemlandet, herunder den generelle menneskerettigheds-situation såvel som den særlige grund til frygt for forfølgelse, for at sikre sig på en objektiv og verificerbar måde, at situationen, der medførte flygtningestatus, er ophørt. Komitéen understreger endvidere, at som et vigtigt element i vurderingen af, om foran-

dringerne er af en fundamental, stabil og varig karakter, bør information fra f.eks. specialiserede organer, inklusiv i særdeleshed UNHCR, inddrages.

UNHCR's Standing Committee gentager i "Note on the Cessation Clauses" fra 1997, at ophørsgrundene bør fortolkes restriktivt og tilføjer, at en for tidlig og utilstrækkelig begrundet anvendelse af ophørsgrundene vil kunne få meget alvorlige konsekvenser, da flygtninge, der må blive i asyllandet, kan være tvunget til at gøre dette illegalt eller kan blive truet med refoulement. UNHCR anbefaler derfor, at staterne, ved afgørelsen om at benytte ophørsgrundene, bør tage højde for konsekvenserne af en ophævelse af flygtningestatusen. Vanskeligheder, der kan være en følge af anvendelsen af ophørsgrundene, bør overvejes ved både afgørelsen og timingen af ophøret. Særligt bør staterne undgå en situation, hvor den tidligere flygtning forbliver i asyllandet illegalt eller uden en egentlig retlig status. Det kræves derfor, at forandringen i hjemlandet skal være fundamental, varig og effektiv. Fundamentale forandringer anses kun for effektive, hvis de fjerner grundlaget for frygten for forfølgelse. Ophørsgrunden vil f.eks. ikke kunne anvendes, hvis de omstændigheder, der førte til flugten, har ændret sig for kun at blive erstattet af andre omstændigheder, som også giver anledning til en velbegrundet frygt. UNHCR anbefaler generelt, at al udvikling, som fremstår som bevis på betydelige og dybtgående forandringer, gives tid til at konsolidere sig, før en beslutning om ophør træffes. Det anbefales, at 12-18 måneder anses som en minimums tidsperiode. Ved anvendelsen af ophørsgrunden skal staten endvidere vurdere den generelle menneskeret-tighedssituation i hjemlandet, og heri bør indgå en vid række af menneskerettigheder. Internationale menneskerettighedsinstrumenter bør optræde som en retningslinje ved bedømmelsen af sådanne forbedringer.

Det fremgår yderligere af UNHCR's Summary Conclusions fra møde om ophør af flygtningestatus afholdt i maj 2001 som en del af "Global Consultations", at kriterierne for inddragelse bør anvendes med forsigtighed og med fuldstændigt kendskab til situationen i hjemlandet såvel som i asyllandet. Som vejledende princip bør der ved ophør af flygtningestatus tilvejebringes en varig løsning. Ophør bør ikke føre til, at folk befinder sig i et værtsland med en uafklaret status. Ophør af flygtningestatus bør dog heller ikke nødvendigvis føre til, at en person returneres til sit hjemland.

UNHCR har i "Guidelines on International Protection No. 3: Cessation of Refugee Status under Article 1 C(5) and 1 C(6) of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (the "Ceased Circumstances" Clauses)" af 10. februar 2003 udarbejdet retningslinier for anvendelsen af ophørsgrundene i flygtningekonventionen. Heraf fremgår blandt andet, at alle faktorer skal inddrages ved vurderingen af, om der er tale om en fundamental forandring. Landet skal have tid til at konsolidere sig, således at forandringen kan karakteriseres som varig. Dette kræver længere tid, såfremt ændringen i

landet er sket på baggrund af f.eks. et voldeligt skift af regime. Endvidere skal det vurderes, om det i hjemlandet er muligt for den pågældende at opnå beskyttelse, samt om beskyttelsen kan siges at være effektiv. Ved vurderingen heraf skal der tages hensyn til, om der er en fungerende regering og administrative strukturer, hvilket blandt andet vil give sig udtryk i et fungerende retssystem. Endvidere skal den generelle menneskeret-tighedssituation i landet vurderes, herunder landets demokratiske udvikling og om der har været afholdt frie og uafhængige valg.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt.

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning (2004), side 94 ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet be-gået i udlandet henvises til kapitel 6.5.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsube-grænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 7, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Der er ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, efter Flygtningenævnets praksis ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændrin-ger i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig.

Som eksempler på sager, hvori nævnet har fundet, at inddragelse af opholdstilladelsen måtte anses for særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, uanset at det måtte lægges til grund, at opholdstilladelsen var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, henvises til Flygtningenævnets 16. beretning (2007), side 100 ff.

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 2, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 2, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medført af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 3.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylsland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asylslandsbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 3, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, der trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Ansøgning efter § 17 a, stk. 2, kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingesservices afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 13 bortfaldssager. Nævnet stadfæstede Udlændingesservices afgørelse i 12 af sagerne, mens nævnet i en sag omgjorde Udlændingesservices afgørelse.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

5.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Flygtningenævnet har i 2009 truffet en enkelt afgørelse, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig.

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1998 som mindreårig. Udlændingesservice meddelte i efteråret 1998 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. I 1999 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (F-status). I 2009 besluttede Udlændingesservice at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Klagerens opholdstilladelse var senest blevet forlænget i 2001. Flygtningenævnet behandlede sagen på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 5. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at klageren ikke trivedes i Danmark, og at han selv og forældremyndighedsindehaveren i denne anledning havde besluttet, at klageren skulle udrejse. Han havde derpå bosat sig dels i sit hjemland og dels i Syrien. Under en del af opholdet havde han været sammen med sin farmoder og støttet denne i forbindelse med en livstruende sygdom. Det fremgik, at klageren først i slutningen af 2008 havde rettet henvendelse til de danske myndigheder med henblik på igen at tage bopæl i Danmark.

Flygtningenævnet tiltrådte Udlændingeneservices beslutning om, at klagerens opholdstilladelse ved det beskrevne var bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17. Flygtningenævnet fandt ikke, at der fandtes sådanne forhold, at opholdstilladelsen undtagelsesvist ikke skulle anses for bortfaldet. Irak/2009/109

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 17. beretning (2008).

5.3.2 Klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren har taget frivilligt ophold i hjemlandet, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingeneservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren i 1984 fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I marts 2000 underskrev han en erklæring om frivillig repatriering samt frivilligt frafald af opholdstilladelse. Han var udrejst til Tyrkiet i juni 2000 efter at have opsagt sit lejemål og foræret sine ejendele i Danmark til venner og bekendte. Klageren og hans ægtefælle samt deres to børn havde herefter fået bopæl i Tyrkiet. Klageren havde i et brev til Udlændingeneservice i 2006 oplyst, at han havde haft ophold i Danmark fra januar til april 2004, tre uger i februar 2005 og to dage i september 2005. Siden september 2005 havde klageren boet i Tyrkiet. Under nævnsbehandlingen forklarede han herom, at hans ægtefælle allerede i forbindelse med familiesammenføringen i 1988 havde ønsket at vende tilbage til Tyrkiet. Han havde derfor rejst med ægtefællen og børnene tilbage til Tyrkiet i 2000. Han havde i de sidste år boet i Istanbul, hvor han havde ernæret sig som typograf. Ægtefællen og børnene boede fortsat på hendes forældres adresse i Fatsa i Tyrkiet. Samtlige medlemmer af Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at klageren allerede i 2000 havde opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt taget bopæl i hjemlandet Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 3. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærkede endvidere vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det skulle bestemmes, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 2, at klageren ikke havde nogen stærk tilknytning til Danmark, efter at han havde opgivet sin bopæl i Danmark. Klagerens ægtefælle og to børn boede fortsat i Tyrkiet, og klageren havde beskæftigelse i Tyrkiet. Flertallet fandt herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. De foreliggende oplysninger om klagerens mulige kontroverser med de tyrkiske myndigheder i anledning af artikler, som klageren havde offentliggjort, kunne ikke føre til noget andet resultat. Det samme gjaldt den omstændighed, at klageren forud for sin bopælsopgivelse i 2000 havde opholdt sig i Danmark i 16 år. Tyrkiet/2009/1

Nævnet **stadsfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. I 1998 indrejste klageren første gang i Danmark og blev samme år meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), af Udlændingesservice. I 2002 blev klageren af Udlændingesservice meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I 2006 rejste klageren og hans ægtefælle på rekognosceringsrejse til Irak i henhold til lov om repatriering § 6. Senere i 2006 vendte klagerens ægtefælle tilbage til Danmark. Klageren blev i Irak, da han havde været ude for en ulykke, der forhindrede, at han kunne vende tilbage til Danmark. I 2008 vendte klageren tilbage til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren for nævnet havde gjort gældende, at det var uberettiget, at hans opholdstilladelse var blevet inddraget, idet den manglende tilbagerejse indenfor den i § 17, stk. 1, nævnte frist skyldtes stjålet fremmedpas, og ikke at han frivilligt havde taget ophold i Irak. Nævnet lagde til grund, at klageren var udrejst i juni 2006 og var returneret primo juli 2008. Nævnet fandt ikke grundlag for at tilsidesætte klagerens forklaring om, at han i juli eller august 2006 var blevet udsat for et færdselsuheld, hvorunder hans fremmedpas var blevet stjålet, at han i forbindelse med færdselsuheldet havde været hospitalsindlagt til ultimo september 2006, og at ægtefællen i august 2006 havde oplyst om dette til Københavns Kommune. Nævnet fandt imidlertid, at klageren ved at forblive i Irak i yderligere omtrent 20 måneder uden at henvende sig til de danske myndigheder vedrørende sine hjemrejseproblemer havde udvist en sådan passivitet, at der ikke var grundlag for ikke at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Da klageren ikke havde haft problemer med myndighederne eller andre under sit ophold i hjemlandet, forelå der ikke sådanne omstændigheder, at udlændingelovens § 31 ville være til hinder for udsendelse. Irak/2009/44

Nævnet **stadsfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Klageren var indrejst i Danmark i 1999 og var i 2001 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2 (F-status). I 2004 var klageren udrejst til Irak sammen med sin daværende ægtefælle og parrets børn. I efteråret 2008 havde klageren indgivet ansøgning om tilbagerejsetilladelse til Danmark ved den danske ambassade i Damaskus. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klageren sammen med sin daværende ægtefælle og to børn var udrejst af Danmark i 2004 til Irak. Efter cirka et år havde ægtefællen forladt familien og var vendt tilbage til Danmark. Klageren havde herefter taget ophold hos en slægtning i Bagdad. På et senere tidspunkt var klageren udrejst til Syrien, hvor hun havde fået opholdstilladelse med gyldighed for et år. I efteråret 2008 havde klageren udfyldt ansøgnings-skema ved den danske ambassade i Damaskus. Nævnet fandt, at klageren under disse omstændigheder havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, og at opgivelsen var sket frivilligt, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, samt at klageren frivilligt har taget ophold i Irak. Opholdet uden for Danmark havde endvidere haft en

varighed, der oversteg 12 måneder. Betingelserne for at anse klagerens opholdstilladelse for bortfaldet var herefter opfyldt. Hverken det forhold, at klageren var blevet forladt af ægtefællen, eller at klagerens søn havde været syg, kunne føre til, at opholdstilladelsen alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Irak/2009/64

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Klageren var indrejst i Danmark i 1997 og var i 1998 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2008 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse ansås for bortfaldet. Ansøgeren var udrejst af Danmark i 2003 og først indrejst igen i 2008. Klageren er etnisk kurder og muslim af trosretning. **Flytningenævnet** bemærkede indledningsvis, at klagerens asylmotiv i følge den oprindelige asylsag havde vedrørt det daværende irakiske styre, som ikke længere var ved magten. Klageren havde ikke haft konflikter i øvrigt, herunder med bestemte grupperinger og kurdiske partier. Ved indrejsen i Danmark i 1997 havde klagerens ægtefælle og børn fortsat boet i hjembyen. Klageren var udrejst af Danmark i 2003 og havde i skema fra 2008 oplyst, at formålet havde været at bringe familien til Danmark. Efter klagerens oplysninger var klageren blevet fængslet i Iran i fire år. Efter løsladelsen i 2007 havde han taget ophold i sit eget hus i hjembyen, hvor han herefter havde boet sammen med sin ægtefælle og deres børn. Det fremgår af skemaet, at klageren i 2007 havde haft arbejde i en periode på omkring to måneder. Flytningenævnet fandt herefter, at klageren fra 2007 måtte anses for at have haft genoptaget sin livsførelse og bopæl i hjemlandet, samt at han herefter måtte anses for i mere end 12 på hinanden følgende måneder at have haft opholdt sig uden for Danmark på frivilligt grundlag. Flytningenævnet kunne ikke lægge til grund, at klageren i omkring to måneder efter indrejsen var blevet tilbageholdt af de irakiske myndigheder, og at han efter knapt bare en uge i sin hjemby var blevet truet på livet af nogle terrorister og derfor havde været nødsaget til at flygte, således som dette var oplyst i den beskikkede advokats indlæg fra 2009. Flytningenævnet lagde vægt på, at der intet havde fremgået herom hverken i skemaet fra 2008 eller i den e-post fra 2009, hvor Udlændingesservices afgørelse var blevet påklaget. Flytningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse fra efteråret 2008, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1 og 3. Flytningenævnet tiltrådte herunder, at der ikke efter udlændingelovens § 17, stk. 2, var truffet bestemmelse om, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Irak/2009/62

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1991 efter at være blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1 (kvoteflygtning). I 1997 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I 2007 meddelte Udlændingesservice, at klagerens opholdstilladelse ansås for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, eftersom kla-

geren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder på frivilligt grundlag. Denne afgørelse blev indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at klageren ikke længere kunne antages at have problemer med de iranske myndigheder. Der lagdes herved vægt på, at klageren, ifølge sin egen forklaring afgivet til den tyrkiske advokat i sommeren 2006, havde indrejst og opholdt sig i Iran uden problemer. Det måtte endvidere tillægges vægt, at klageren ifølge CPR-registret havde været registreret udrejst en angiven dato i begyndelsen af 2003 og registreret forsvundet en angiven dato i slutningen af 2003, at det per en angiven dato i foråret 2003 var konstateret, at klageren ikke havde boet på sin adresse, og at politiet to angivne datoer i sommeren 2003 havde været i telefonisk kontakt med klageren, som trods løfte herom havde undladt at møde hos politiet. Hertil kom, at klageren udover sit konventionspas havde fået udstedt et iransk pas en angiven dato i foråret 2001 med gyldighed til foråret 2006, og at det iranske pas havde været benyttet. Endelig havde klageren indgået nyt ægteskab med en navngiven iransk statsborger, med hvem klageren havde fået et barn, og at klageren ifølge egne oplysninger efter indgåelsen af ægteskabet havde opholdt sig tre gange i Iran uden problemer og boet hos ægtefællen. Herudover havde klageren uden problemer rejst i Tyrkiet og Pakistan. Under disse omstændigheder forkastede Flygtningenævnet klagerens oplysninger om, at han skulle have opholdt sig i Danmark fra begyndelsen af 2003 til begyndelsen af 2005. Klagerens oplysninger var ikke nærmere underbyggede eller på anden måde bestyrket af sagens øvrige oplysninger. Det lagdes herefter til grund, at klageren i hvert fald fra slutningen af 2003 måtte antages at have opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder på frivilligt grundlag. Endvidere måtte det antages, at klageren havde etableret ny familie og frivilligt havde taget ophold i hjemlandet, hvor klageren måtte antages at have opnået den fornødne beskyttelse. Idet hverken den omstændighed, at klageren i Danmark havde en fraskilt ægtefælle og fire børn, hvoraf de tre var voksne, eller de i øvrigt foreliggende oplysninger, kunne antages at udgøre sådanne særlige forhold, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2, var klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, herefter bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, jf. stk. 1. Iran/2009/15

5.3.3 Opnået beskyttelse i et tredjeland

Nævnet har i 2009 truffet afgørelse i enkelte sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor nævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i tredjelandet. Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Klageren indrejste i 1986. I slutningen af 1986 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter den dagældende udlændinge-

lovs § 7, stk. 2. I efteråret 2006 udrejste klageren til Storbritannien, efter at klagerens ægtefælle og børn i foråret 2006 var udrejst til Storbritannien. I sommeren 2008 indrejste klageren på ny i Danmark på grund af, at han kendte Danmark godt og ønskede at modtage lægebehandling. Efter indreisen i Danmark anmodede klageren om separation fra sin ægtefælle, som imidlertid nægtede at underskrive papirerne. I efteråret 2008 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. Ved forkyndelsen af Udlændingesservices afgørelse anmodede klageren om, at afgørelsen blev indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren, der havde haft tidsubegrænset opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var udrejst til Storbritannien i efteråret 2006 og efter de foreliggende oplysninger i sagen først var indrejst på ny i Danmark i sommeren 2008, mere end 1 år og 8 måneder efter udreisen. Opholdstilladelsen var derfor som udgangspunkt bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1. Klageren havde ikke oplyst om omstændigheder, der efter udlændingelovens § 17, stk. 2, kunne begrunde, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. Den omstændighed, at klageren igennem mange år havde opholdt sig i Danmark på grundlag af en tidsubegrænset opholdstilladelse, kunne således ikke begrunde dispensation. Det fremgik af oplysninger fra Home Office af slutningen af 2006, at klageren som følge af ægtefællens opholdsret i Storbritannien i medfør af EU-reglerne lovligt kunne opholde sig i Storbritannien. Dette var – uanset klagerens ansøgning om separation var indgivet i Danmark – fortsat gældende. Det måtte derfor lægges til grund, at klageren fortsat nød beskyttelse i Storbritannien, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Sri/2009/2

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst første gang i 1996. Klageren var i 1997 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2002 var klageren udrejst til Storbritannien, hvorfor Udlændingesservice i 2006 havde besluttet, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet. Denne afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i 2007. I 2008 var klageren genindrejst i Danmark. Senere samme år havde klageren søgt om asyl, hvilket Udlændingesservice havde givet afslag på. I foråret 2009 hjemviste Flygtningenævnet sagen til Udlændingesservice, idet nævnet fandt, at det havde været mest nærliggende at tage stilling til udlændingelovens § 17, stk. 2, efter klagerens fornyede indrejse i Danmark, før der blev taget stilling til, om klageren opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I foråret 2009 var klageren blevet idømt to års fængselsstraf for overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 1, bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1, straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1, samt udvist af Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagens oplysninger, at klageren var udrejst af Danmark i efteråret 2002 til Storbritannien sammen med sin moder og fire

yngre søskende. Klageren var på ny indrejst i Danmark i foråret 2008. Flygtningenævnet havde i efteråret 2007 stadfæstet Udlændingenservices afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse skulle anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 1, da klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Det fremgik af denne afgørelse, at klagerens visum var udløbet i efteråret 2004, og at klageren havde fået afslag på forlængelse af sit danske fremmedpas. Flygtningenævnet havde ved denne afgørelse lagt til grund, at klageren, uanset han ikke længere formelt havde gyldig opholdstilladelse i Storbritannien, de facto måtte anses for at have opnået beskyttelse i Storbritannien, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, idet klageren fortsat opholdt sig i Storbritannien. Flygtningenævnet havde ikke fundet, at der havde foreligget omstændigheder, der havde kunnet føre til, at klagerens opholdstilladelse alligevel ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed, at klageren efterfølgende i foråret 2008 var indrejst illegalt i Danmark kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 2. Der var ikke i øvrigt anført omstændigheder, der gav grundlag for at ændre Flygtningenævnets tidligere afgørelse. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingenservices afgørelse fra foråret 2009. Klageren havde som asylmotiv henvist til, at han ikke havde været i Somalia siden 1992, hvor han havde været seks år gammel, og at han som opvokset i Vesten tilhørte en socialt udsat gruppe. Klageren havde videre henvist til, at han risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af den fængselsstraf, som han var idømt, og som måtte antages at komme til de somaliske magthaveres kendskab. Klageren havde endelig henvist til, at han ikke læste og skrev somali og ikke havde nære familiemedlemmer i Somalia. Det fremgik af sagen, at klagerens familie var udrejst af Somalia på grund af de generelle forhold i landet. De generelle forhold i Somalia kunne ikke på nuværende tidspunkt i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at ansøgerens dom i Danmark for kriminelle forhold ville komme til de somaliske magthaveres kendskab. Klageren havde ikke haft konflikter med myndighederne eller private personer i Somalia. Klageren havde ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia risikerede en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at klageren var opvokset i Vesten og ikke læste og skrev somali, eller at klageren ikke havde nære familiemedlemmer i Somalia, kunne ikke føre til et andet resultat. Somalia/2009/3

5.4 Første asylland

Udlændingelovens § 7, stk. 3, omhandler muligheden for at afvise at meddele asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, i de tilfælde, hvor der findes et første asylland for ansøgeren.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, blev ændret ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. Den nye bestemmelse trådte i kraft den 1. juli 2002 og er gældende for ansøgninger om asyl indgivet efter denne dato.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asylland, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asylland.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, er således subsidiær i forhold til § 7, stk. 1 og 2, hvilket i praksis betyder, at vurderingen af, hvorvidt udlændingen har opnået beskyttelse eller har en så nær tilknytning til et andet land, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, bør nægtes, først foretages, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl.

5.4.1 Beskyttelse i et andet land

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, om første asyllandsbegrebet findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asylland er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyllandet har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet.

5.4.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 3, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nær-

mere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks. ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2007. Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim. Ansøgerens familie havde boet i en flygtningelejr i det nordlige Libanon. Grundet optøjer i denne flygtningelejr var ansøgeren og hendes søn i 2007 flyttet til en flygtningelejr i Beirut. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ikke havde familie eller andre, hun kunne opholde sig hos eller som kunne passe på hende i Libanon, idet hele hendes familie var i Danmark, at hun frygtede at dø af sin kræftsygdom i Libanon samt til den generelle situation for statsløse palæstinensere i Libanon. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet var derfor, om Libanon fortsat kunne tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde boet mange år i en flygtningelejr i det nordlige Libanon, hvor hun indtil omkring 2007 afsluttende havde boet sammen

med sin søn. Hun og sønnen havde på dette tidspunkt taget ophold i en flygtningelejr i Beirut, hvor hun havde boet indtil udrejsen til Danmark, der var foregået legalt og med besøgsvisum til ansøgerens herboende familie, herunder hendes to døtre. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv eller tilknyttet bestemte grupperinger. Hun havde ikke haft konflikter grundet egne forhold og heller ikke som følge af hendes ægtefælles eller sønners aktiviteter, herunder en søn, der efter det oplyste var tilknyttet Fatah. Ansøgeren havde heller ikke i øvrigt haft personlige konflikter i Libanon. Ansøgeren havde til samtalen med Udlændingesservice ifølge samtalerferat af fra efteråret 2008 oplyst, at hendes baggrund for ansøgning om asyl var hendes alvorlige helbredsmæssige forhold, hendes sociale situation samt den ustabile situation for statsløse palæstinensere. Ansøgeren havde endvidere for nævnet henvist til ansøgerens herboende nære familie og deres forhold, herunder en datters handicap. Selv om der for ansøgeren havde foreligget en vanskelig social situation som statsløs palæstinenser i flygtningelejrene i Libanon, fandt nævnet ikke, at der for ansøgeren havde været sådanne konkrete forhold, som kunne begrunde, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden skulle kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse. Ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold og sociale situation og den omstændighed, at hun havde mange nære familiemedlemmer i Danmark, mens hun ikke længere havde nær familie i Libanon, førte ikke til en anden vurdering. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingesservices afgørelse. Statsløspal/2009/9

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er statsløs palæstinenser fra Libanon og isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet var derfor, om Libanon fortsat kunne tjene som ansøgerens første asylsøgende land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Ansøgeren var sammen med sin datter udrejst legalt til Danmark med et besøgsvisum udstedt af den Danske Ambassade i Damaskus. Ansøgeren havde to gange tidligere været i Danmark med besøgsvisum for at besøge familie. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv eller tilknyttet bestemte grupperinger, bortset fra at hun i en periode på ti år regnet fra begyndelsen af 1980'erne havde arbejdet inden for et servicefag for Foreningen af Demokratiske Palæstinensere. Hun havde ikke i denne anledning haft konflikt med myndighederne. Hun havde heller ikke i øvrigt haft personlige konflikter i Libanon. Ansøgeren havde oplyst, at hendes baggrund for asylansøgningen var hendes helbredsmæssige forhold og den sociale og økonomisk ustabile situation for statsløse palæstinensere. Uanset det af ansøgeren anførte om forholdene for statsløse palæstinensere i Libanon fandt nævnet ikke, at der for ansøgeren havde været sådanne konkrete forhold, som kunne begrunde, at ansøgeren ikke ved en tilbagevenden skulle kunne opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse. Ansøgerens helbredsmæssige forhold og hendes sociale og økonomiske situation kunne ikke føre til en ændret vurdering. Statsløspal/2009/10

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/12, den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/3 og den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/11.

5.4.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asylland.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling. Som eksempel på en sådan sag henvises til formandskabets 17. beretning (2008), side 149f. (Statsløspal/2008/7), vedrørende en statsløs palæstinenser fra Libanon, der i Flygtningenævnet var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at Libanon kunne tjene som første asylland.

5.5 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frygten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94 – 96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning *sur place*, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at den pågældende nu risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Der kan også forekomme tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

For eksempler på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan der henvises til afgørelserne vedrørende irakiske statsborgere i afsnit 7.5.1.

5.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Hovedområdet for *sur place*-tilfælde er i praksis sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet til hjemlandets myndigheders kendskab samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan imidlertid også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes konvertering, seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 5.10 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske eller religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingetservices afgørelse vedrørende en mandlig marokkansk statsborger fra Vestsahara. Indrejst i 2008. I sommeren 2008 havde ansøgeren deltaget i en festival i Danmark, hvis hensigt var at skabe fokus på forholdene i Vestsahara igennem billeder og foredrag. Ansøgeren mente, at der også havde været repræsentanter fra den marokkanske efterretningstjeneste til stede under festivalen. I efteråret 2008 havde ansøgeren været medarrangør af et arrangement, der blev transmitteret direkte i radioen. Programmet blev afspillet i et i Vestsahara udbredt medie. Ansøgerens navn blev opgivet i programmet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk saharawi fra Vestsahara. Ansøgeren havde under sagen forklaret divergerende og stærkt udbyggende. Flygtningenævnet forkastede derfor ansøgerens forklaring om hans politiske aktiviteter i Vestsahara og flugt fra den marokkansk dominerede del i 2003. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at forklaringen først var fremkommet under samtalen med advokaten, og at den forekom utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren ved udrejsen fra hjemlandet havde været i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved sin deltagelse i to kulturarrangementer i Danmark havde profileret sig i politik på en sådan måde overfor de marokkanske myndigheder, at det kunne antages, at han ved en tilbagevenden ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Marokko/2009/4.

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingetservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1989. I slutningen af 2003 ændrede landsretten byrettens dom, og klageren blev idømt to år og seks måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 215, stk. 1, jf. § 261, stk. 2. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med

indrejseforbud for bestandigt. I slutningen af 2004 stadfæstede Højesteret landsrettens dom, men dog således at straffen blev nedsat til to års fængsel. På et nævnsmøde i efteråret 2008 oplyste klageren, at han under et ophold i Tyskland havde søgt asyl, hvorfor Flygtningenævnet besluttede at udsætte klagerens sag med henblik på indhentelse af klagerens tyske asylakter. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren i sommeren 1990 blev meddelt opholdstilladelse efter den daværende bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto status). De forhold, der oprindeligt begrundede asyl, fandtes ikke længere at være til stede. Der lagdes herved vægt på, at forholdene lå langt tilbage i tid, og at klageren havde været i stand til at rejse tilbage til hjemlandet. Allerede på grund af det sene fremkomsttidspunkt kunne der endvidere ikke lægges nogen vægt på klagerens udbyggede forklaring for Flygtningenævnet i 2008, hvorefter klageren tillige skulle være konverteret til Bahai. Det kunne heller ikke lægges til grund, at klageren skulle være konverteret til kristendommen. Klagerens oplysninger fremstod konstruerede. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på klagerens oplysninger om sin handlemåde ved hans børns fortsatte anbringelse i Iran, herunder den af ham oplyste henvendelse til en farbroder i Iran, og at klageren under en samtale med Udlændingetjeneste i 2005 havde tilkendegivet, at han ville udsendes til Iran. På den nævnte baggrund kunne der heller ikke lægges nogen vægt på det fremlagte brev fra den angivelige farbroder. Hertil kom, at der ikke var holdepunkt for at antage, at myndighederne skulle være bekendt med en konvertering fra klagerens side. Flygtningenævnet kunne heller ikke lægge nogen vægt på klagerens oplysninger om, at klageren under opholdet i Iran i 2000 havde haft et seksuelt forhold til en kvinde fra en naboejendom, som kvindens fader og broder havde opdaget, og at kvinden efterfølgende var blevet henrettet. Allerede på grund af det meget sene fremkomsttidspunkt fandtes oplysningerne at burde forkastes som konstruerede. Klageren havde under sagen forklaret, at han tidligere havde søgt asyl i Tyskland. Det havde imidlertid ikke været muligt at få bekræftet denne oplysning, ligesom de tyske udlændingemyndigheder ikke havde kunnet fremskaffe akter vedrørende klageren. Sammenfattende fremstod klageren ved sin fremtræden og forklaringer for Flygtningenævnet så utroværdig, at Flygtningenævnet i det hele forkastede hans forklaringer om de påberåbte asylmotiver. Som følge af bestemmelsen om udvisning i Højesterets dom fra slutningen af 2004 var klagerens hidtidige opholdstilladelse i Danmark bortfaldet, jf. udlændingelovens § 32. Da der heller ikke efter det i øvrigt oplyste fandtes at foreligge forhold, der efter udlændingelovens § 31, var til hinder for udsendelse til Iran, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingetjenestes afgørelse. Iran/2009/17

Nævnet meddelte i **juni 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Iran. Indrejst i 2000. Udlændingetjeneste meddelte i 2002 ansøgerne og to børn afslag på asyl i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingetjenestes afgørelse i 2003. I 2007 anmodede ansøgerens advokat om genoptagelse

blandt andet med henvisning til den mandlige ansøgers politiske aktiviteter for KDPI og at disse aktiviteter formentlig var kommet til de iranske myndigheders kundskab. Herudover havde familien ved flere lejligheder udtrykt deres holdning til de iranske myndigheder via de danske medier og var således blevet eksponeret i en sådan grad, at det ikke kunne udelukkes, at den mandlige ansøger ville være i risiko for forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet besluttede i 2009 at genoptage sagen på baggrund af sagens karakter. Den mandlige ansøger er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning, og den kvindelige ansøger er etnisk perser og shia-muslim af trosretning. Under den tidligere asylsag havde ansøgerne som asylmotiv angivet den mandlige ansøgers medlemskab af KDPI samt det forhold, at han skulle have kritiseret det iranske styre. **Flygtningenævnet** lagde i overensstemmelse med Flygtningenævnets beslutning i 2003 til grund, at den mandlige ansøger, der er etnisk kurder, i hjemlandet havde meldt sig ind i KDPI i 1979, og at han i 2000 havde været tilbageholdt af de iranske myndigheder i to dage, hvor han var blevet udsat for hårdhændet behandling. Efter indrejsen i 2000 havde ansøgeren været politisk aktiv for KDPI og var på tidspunktet for nævnsrådet medlem af en lokaledelse af KDPI i Danmark. Ansøgeren havde deltaget i en række demonstrationer blandt andet foran den iranske ambassade. Ansøgerne havde flere gange været eksponeret i landsdækkende tv – herunder én gang ved en folketingspolitikers besøg hos ansøgerne i et indkvarteringscenter, hvor den pågældende havde udtalt sig om forholdene for afviste asylansøgere, og den mandlige ansøger havde udtalt sig kritisk om det iranske styre. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Iran/2009/7

Nævnet meddelte i **august 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til to brødre fra Iran. Den ene ansøger var mindreårig. Indrejst i 2008. Sagerne blev sambehandlet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne havde været ikke-praktiserende muslimer i Iran, og at de var flygtet fra Teheran. De havde i Iran efter deres forklaring været aktive for Arbejdernes Kommunistiske Parti, og de havde i den forbindelse henholdsvis uddelt løbesedler samt stået vagt ved uddelingen. Efter deres ankomst til Danmark var ansøgerne konverteret og blevet døbt i den kristne kirke, ligesom de havde deltaget i op til 20 demonstrationer i Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne i begrænset omfang havde udøvet politiske aktiviteter i Iran. Det lagdes endvidere til grund, at den ene ansøgers navngivne forbindelsesmand til det kommunistiske parti var forsvundet, og at de iranske gardister havde ransaget ansøgernes families bopæl, hvor ansøgerne havde boet frem til deres flugt. Det lagdes endvidere til grund, at ansøgerne i Danmark var konverteret, ligesom det lagdes til grund, at de flere gange havde deltaget i demonstrationer, og der var i den forbindelse blandt andet fremlagt et foto fra hjemmesiden hos en kendt dansk avis, hvor ansøgerne var afbilledet som deltagere i en demonstration, hvor den ene bar på et manipuleret foto forestillende den iranske præsident i nazi-uniform. Ud fra en samlet vurdering fandt Flygtningenævnet herefter, at ansøgerne ved deres tilba-

gevenden til Iran ville befinde sig i en asylrelevant risiko for forfølgelse af de iranske myndigheder, dels som følge af deres konvertering til kristendommen, og dels som følge af deres politiske aktiviteter både i Iran og Danmark. Iran/2009/8

Nævnet **stadfæstede** i **december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2009. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at han i 2008 havde været med til at danne en politisk gruppe mod det islamiske regime, som blandt andet havde uddelt løbesedler fremstillet i ansøgerens lejede ejendom. I 2009 var ansøgeren blevet ringet op af en navngiven person fra efterretningstjenesten, som havde fortalt ansøgeren, at tre medlemmer af gruppen var blevet anholdt. Tre dage senere var ansøgeren udrejst af byen. Efter ansøgeren var udrejst, havde han og hans fader modtaget tre tilsigelser fra myndighederne, som havde tilsagt dem til dels at møde for retten og dels at møde på politistationen. Endelig havde ansøgeren henvist til, at han havde deltaget i demonstrationer ved den iranske ambassade i København. **Flygtninge-nævnet** fandt, at ansøgeren på nogle punkter havde afgivet divergerende forklaringer, ligesom hans forklaringer om sit asylmotiv havde fremstået noget usikre og ikke velbegrundede. Ansøgeren havde således ikke kunnet give nogen fyldestgørende forklaring på, at han – efter at han i nogle år havde fungeret som forhandler af illegale varer mellem Iran og Irak – var anstifter af en politisk gruppe på omkring 15 medlemmer, og at han havde lejet en ejendom med henblik på at fremstille løbesedler til uddeling i byen. Flygtningesnævnet fandt det noget påfaldende, at der i lejemålet skulle have befundet sig et bibliotek med bøger, som ansøgeren ikke havde haft nærmere kendskab til, bortset fra to forfatternavne. Ansøgeren havde forklaret divergerende om sin udrejse. Til asylansøgningsskemaet havde han oplyst, at hans moder havde ringet til ham samme dag, som der var sket henvendelser på familiens bopæl, og at han derefter øjeblikkeligt var udrejst til Irak. Ifølge samtalerferatet og under nævnsmødet havde ansøgeren derimod forklaret, at han havde gemt sig tre dage hos morbroderen efter, at en navngiven bekendt havde ringet ham op og fortalt, at tre af gruppens medlemmer var blevet anholdt. Han havde i løbet af de tre dage fået kontakt med en agent, som havde hjulpet ham med udrejsen. Ansøgeren havde under nævnsbehandlingen fremlagt kopier af tre tilsigelser, som angiveligt havde vedrørt indkaldelse dels af ansøgeren og dels af hans fader. Tilsigelserne var efter ansøgerens forklaring tilsendt ham som vedhæftede filer til en e-mail ti til femten dage forud for nævnsmødet. Ansøgeren forklarede, at han havde slettet e-mailen med det samme efter at have udprintet tilsigelserne. Flygtningesnævnet bemærkede hertil, at uanset at i hvert fald to af tilsigelserne var dateret forud for samtalen med Udlændingesservice, havde ansøgeren intet nævnt om tilsigelserne, selvom han efter sine egne oplysninger jævnlige havde talt med sin fader i telefon. Flygtningesnævnet fandt under disse omstændigheder ikke grundlag for at udsætte sagen på, at tilsigelserne forsøgtes ægthedsvurderet. Ansøgeren gjorde gældende, at han havde deltaget i adskillige demonstrationer mod det iranske regime, blandt andet foran den iran-

ske ambassade i København. Flygtningenævnet fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han under disse demonstrationer var blevet profileret på en sådan måde, at hans deltagelse i sig selv var asylbegrundende. Flygtningenævnet fandt det herefter i det hele ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2009/14

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2009/33, de i afsnit 3.1.5 nævnte afgørelser Iran/2009/4 og Iran/2009/9 og den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Iran/2009/2.

5.5.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan der henvises til den i afsnit 5.9 nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2009/18.

5.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altovervejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder,

hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt, vil ansøgeren (den senest indrejste) blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen. Opfylder ansøgeren ikke betingelserne for at få konsekvensstatus, behandles ansøgningen konkret på baggrund af ansøgerens egne forhold som alle andre spontansager.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsten i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om konsekvensstatus har været aktuelt, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Burundi. Indrejst i 2004. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk tutsi og var indrejst her i landet i sommeren 2004 i forbindelse med familiesammenføring med sin ægtefælle, der var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, i 2002. Ansøgeren havde i 2006 ansøgt om fremmedpas. Udlændingemyndighederne havde betragtet denne anmodning som en ansøgning om asyl. **Flygtningenævnet** fandt, at de tidsmæssige betingelser for at kunne opnå konsekvensstatus ikke var til stede. Allerede af den grund var der ikke grundlag for at meddele ansøgeren konsekvensstatus. Hverken hun selv eller hendes familiemedlemmer havde været politisk aktive og havde heller ikke i øvrigt profileret sig. Ansøgeren havde forklaret om et overfald på familien i 2001. Det fremgik, at der i ansøgerens hjemland i 2001 generelt var voldsomme uroligheder. Ansøgeren havde opholdt sig i hjemlandet i flere år efter den pågældende begivenhed og inden udrejsen. Ansøgeren oplyste, at hun ikke i denne periode havde været udsat for overlast. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved sin udrejse var forfulgt. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland, ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren ville være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt ikke grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice med henblik på en nærmere afklaring af ansøgerens drøftelser med hendes hjemkommune vedrørende asyl. Burundi/2009/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.9.3 nævnte afgørelse om hjemvisning Irak/2009/110 samt til den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2009/7.

Der henvises i øvrigt til de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

5.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf – det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur, umenneskelig behandling eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingesservices notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets 14. beretning 2005, side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf henhører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbin-

delse med en eventuel strafafsoning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, henvises til de i Flygtningeævnets formandskabs 17. beretning (2008), afsnit 5.7 nævnte afgørelser.

5.8 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.8.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med opløsning af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden æg-

tefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i beretningsåret endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af førægteskabelige forhold eller ægteskab indgået mod familiens vilje, se afsnittene 5.8.2.2 og 5.8.2.4.

5.8.2 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis

5.8.2.1 Overgreb fra private, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller udenomsægteskabelige forhold

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2007. Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Arbil. Ansøgeren havde ikke haft konflikter med de irakiske myndigheder eller grupperinger i landet. Ansøgeren havde henvist til, at hans familie var udrejst af Irak. Efter hans moders udrejse i 2005 var ansøgeren flyttet på hotel. På hotellet var ansøgeren blevet bekendt med to mænd, der bl.a. besøgte ansøgeren på hans værelse for at se pornofilm. En aften havde de forgrebet sig på ansøgeren og voldtaget ham. Ansøgeren havde ikke anmeldt episoden til myndighederne. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Arbil. Ansøgeren havde som sit asylmotiv angivet, at han ikke kunne vende tilbage til Irak, da han havde lidt et ærestab som følge af, at han var blevet voldtaget af to mænd. Nævnet fandt ikke, at det påberåbte asylmotiv kunne begrunde asyl, og havde herved lagt vægt på, at der var tale om en enkeltstående kriminel handling, der ikke var anmeldt til myndighederne. Det forhold, at ansøgeren havde været i besiddelse af pornofilm, var heller ikke asylbegrundende. Herefter, og da de generelt

vanskelige forhold i Irak ikke i sig selv kunne begrunde asyl, fandtes ansøgeren ikke at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden ville være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/24

Nævnet **stadfæstede i juli 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at han i sin mindre landsby i Kina havde indledt et homoseksuelt forhold, hvilket havde resulteret i chikane fra landsbyens beboere. Som følge af det psykiske pres havde ansøgeren, der af familiemæssige og økonomiske årsager ikke kunne flytte til en kinesisk storby, store problemer i forhold til at gennemføre sin uddannelse samt leve et normalt liv. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund. Homoseksuelle forhold er ikke ulovlige i Kina, og ansøgeren havde intet modsætningsforhold til de kinesiske myndigheder. Ansøgeren havde påberåbt sig, at han havde været udsat for nedværdigende behandling fra lokalbefolkningen som følge af et homoseksuelt forhold. Flygtningenævnet fandt ikke, at de forhold, ansøgeren havde været udsat for, havde et sådant omfang og intensitet, at ansøgeren var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Kina/2009/1

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde i foråret 2008 søgt om asyl i forbindelse med en anholdelse. Sagen var af Udlændingesservice forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-procedure. Nævnet besluttede at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, samt at der inden nævnsmødet gennem Udenrigsministeriet skulle indhentes oplysninger om tvangsomskæring i Uganda. Af høringssvaret fra Udenrigsministeriet fremgik blandt andet, at kvindelig omskæring var forbudt ved lov i Uganda, men fandt sted, dog i stadig mere begrænset omfang. Omskæring blev hovedsageligt praktiseret i områder i det østlige Uganda. Risikogruppen var hovedsagelig unge piger, når de nåede puberteten, dvs. i aldersgruppen 11 – 15 år. Kilderne havde dog ikke kunnet udelukke, at omskæring ville kunne forekomme på en kvinde i tyverne, som havde født børn. Da kvindelig omskæring var forbudt ved lov i Uganda, ville det i princippet være muligt for en enlig kvinde at søge myndighedernes beskyttelse ved reel frygt for at blive udsat for tvangsomskæring. På grund af den generelle mangel på kapacitet og effektivitet fra f.eks. politimyndighedernes side, ville man imidlertid kunne stille spørgsmålstegn ved graden af reel beskyttelse. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylgrundlag havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda risikerede tvangsmæssig omskæring. Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens fader havde rettet henvendelse til hendes moder, da ansøgeren havde været ni år gammel, med henblik på at få ansøgeren omskåret. Ansøgeren havde ikke siden haft kontakt med sin fader, bortset fra at hun en gang

havde mødt ham på gaden i Kampala, hvor de ikke havde talt sammen. Henset til, at der var forløbet mange år, hvor ansøgerens fader eller dennes familie ikke havde rettet henvendelse til ansøgeren, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren – uanset om faderen havde spurgt til hende gennem ansøgerens moder eller moster – kunne antages at være i konkret risiko for at blive udsat for tvangsmæssig omskæring ved en tilbagevenden til Uganda. Flygtningenævnet havde i den forbindelse lagt nogen vægt på, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i cirka fire måneder, og først i forbindelse med en anholdelse havde indgivet ansøgning om asyl. Ansøgeren opfyldte herefter ikke betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Uganda/2009/2

Der kan i øvrigt henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/3 og den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Pakistan/2009/1.

5.8.2.2 Ægteskab

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Marokko. Ansøgeren indrejste i 2007 på besøgsvisum og søgte asyl i 2008. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk berber og muslim, at hun ikke havde været politisk aktiv, at hun ikke havde haft problemer med myndighederne, og at hun var udrejst legalt af hjemlandet. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygtede overgreb fra sine tre farbrødre, som havde truet hende på livet i anledning af ægteskabet med ægtefællen i 2005, idet de havde været imod ægteskabet. Det blev indledningsvist videre lagt til grund, at ansøgeren havde indgået ægteskab med ægtefællen i Syrien i 2005, at hun forinden havde orienteret familien om sine planer herom, at farbrødrene tilfældigt var kommet på familiebesøg hos ansøgerens moder i 2006, hvor ansøgeren, der var gravid, og hendes ægtefælle også havde været til stede, at farbrødrene under dette besøg havde meddelt ansøgeren, at hun skulle lade sig skille fra ægtefællen og overlade sit barn til denne, at ansøgeren ellers ville blive dræbt, hvis hun ikke efterkom anmodningen, og at ansøgeren på stedet havde tilkendegivet, at hun ikke agtede at lade sig skille. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde videre vægt på, at ansøgeren fortsat havde opholdt sig i Marokko frem til slutningen af 2007, inden hun var indrejst på besøgsvisum til Danmark, at hun i den nævnte periode ikke personligt havde været udsat for trusler, at de påberåbte trusler, som efterfølgende skal være blevet fremsat, alene var sket telefonisk over for moderen, og at farbrødrene heller ikke i øvrigt havde udsat moderen for repressalier på grund af ansøgerens forhold. På denne baggrund fandt flertallet ikke, at farbrødrenes trusler havde haft en sådan intensitet og omfang, at det kunne sidestilles med en af udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse, eller at det i øvrigt var asylretligt relevant. Flygtningenævnets flertal kunne derfor ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun ved en tilbagevenden skulle være

i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Marokko/2009/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede sin ægtefælles morbrødre, idet han havde indgået ægteskab med sin ægtefælle uden deres accept, men med ægtefællens farbroders og moders accept. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at morbrødrene havde truet med at slå ansøgeren og hans ægtefælle ihjel, hvis de ikke lod sig skille. I sommeren 2008 blev sagen hjemvist til Udlændingesservice med henblik på partshøring af ansøgeren, idet Udlændingesservice havde partshørt ansøgerens ægtefælle uden at gøre ansøgeren bekendt med de oplysninger, ansøgerens ægtefælle havde videregivet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde afgivet divergerende oplysninger om indgåelsen af ægteskabet og omstændighederne herved. Ansøgeren havde videre afgivet divergerende oplysninger om de trusler fra ægtefællens morbrødre, som han påberåbte sig at have været udsat for. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde fået tilladelse til ægteskabet af ægtefællens moder og farbroder. Uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgerens ægtefælles morbrødre var modstandere af ægteskabet, og i et vist omfang havde fremsat trusler relateret hertil, fandt Flygtningenævnet ikke, at denne privatretlige konflikt havde et sådant omfang, at ansøgeren risikerede overgreb, jf. EMRK art. 3, ved en tilbagevenden til Irak. Flygtningenævnet fandt således ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2. Irak/2009/23

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2002 på turistvisum. I 2008 søgte hun asyl efter at være blevet meddelt afslag på familiesammenføring med sin herboende ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en hjemvenden ville være i risiko for overgreb fra sin familie, fordi hun i 2001 havde giftet sig mod familiens ønske med en ægtefælle, der kom fra en familie, med hvilken ansøgerens familie havde en blodfejde. Ansøgeren havde herunder gjort gældende, at myndighederne ikke ville være i stand til at yde hende effektiv beskyttelse mod sådanne overgreb. Nævnet bemærkede, at det gav anledning til undren, at ansøgeren, der ikke havde haft lovligt ophold i Danmark siden 2004, først påberåbte sig disse forhold i 2008. Nævnet bemærkede endvidere, at der fandtes at være et påfaldende tidsmæssigt sammentræf mellem afslaget på asyl i Udlændingesservice og de fremsendte dokumenter om, at forældrene skulle have gjort ansøgeren arveløs. Uanset om ansøgerens forklaring kunne lægges til grund, fandtes de påberåbte forhold ikke at kunne føre til asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at der var tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren i så fald måtte søge myndighedernes beskyttelse imod, ligesom hun havde mulighed for at tage ophold andetsteds i Tyrkiet. Nævnet bemærkede her-

ved, at ansøgeren i perioden fra 2001 til 2002 og igen i tre-fire uger i 2003 havde kunnet opholde sig i hjemlandet uden problemer. Nævnet bemærkede endvidere, at det i relation til myndighedsbeskyttelse fremgik af baggrundsmaterialet, at straffene for vold indenfor familien var skærpet, og at de tyrkiske myndigheder havde udstedt retningslinjer til de regionale myndigheder med det formål at forbedre forholdene for voldsofre og bekæmpe vold indenfor familien, herunder æresrelateret vold, ligesom der fandtes organisationer, der kunne bistå kvinder i risikogrupper. Tyrkiet/2009/6

Nævnet **meddelte i oktober 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i efteråret 2008. Ansøgeren og hendes moder havde i mange år boet i Iran, men var et par måneder før indrejsen til Danmark flyttet tilbage til faderen i Afghanistan, da de ikke længere kunne få fornyet deres opholdstilladelse som flygtninge i Iran. Efter deres tilbagevenden til Afghanistan var ansøgeren blevet kontaktet af en indflydelsesrig person, der havde ønsket at gifte sig med hende. Ansøgeren og hendes familie havde takket nej hertil ikke mindst, da ansøgeren i 2005 i Iran var blevet viet til en afghansk mand bosat i Danmark. Personen, der ønskede at gifte sig med hende, havde herefter lagt pres på familien og havde truet med at slå dem ihjel, hvis ikke ansøgeren giftede sig med ham. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** lagde ansøgerens forklaring, der var sammenhængende og overbevisende, til grund. Det blev således lagt til grund, at ansøgeren kort tid efter sin tilbagevenden til Afghanistan havde fået et ægteskabstilbud fra en person med stor indflydelse, og at denne person havde truet hendes familie, hvorefter hun var flygtet til Danmark. Flertallet fandt, at ansøgeren derved havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret risiko for at blive udsat for overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at hun ikke kunne søge myndighedernes beskyttelse herimod. Afg/2009/48

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Indien. Indrejst i 2008. Det fremgik af sagen, at ansøgerne i 2007 var blevet gift mod den kvindelige ansøgers forældres vilje. Den kvindelige ansøgers fader var landsbyens overhoved, og havde stor indflydelse, herunder overfor politiet. Forud for ægteskabet havde forældrene truet med at slå ansøgerne ihjel, såfremt de indgik ægteskab. Da forældrene i slutningen af 2007 havde fået oplysninger om, at ansøgerne havde indgået ægteskab, havde de overfaldet og slået den kvindelige ansøger og truet med at slå hende ihjel. Hun undslap familien ved at forsikre dem om, at hun ville indgå ægteskab med den af forældrene udpegede mand. Efter denne episode havde ansøgerne holdt sig skjult for forældrene. Den kvindelige ansøgers forældre havde chikaneret, og truet den mandlige ansøgers familie. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at de frygtede, at den kvindelige ansøgers forældre ville slå dem ihjel. **Flygtningesnævnet** kunne i overensstemmelse med ansøgernes forklaringer lægge til grund, at

ansøgerne havde indgået ægteskab mod den kvindelige ansøgers forældres vilje. Uanset at det ikke kunne afvises, at den kvindelige ansøgers forældre fortsat ville ønske at beskytte familiens ære ved at stræbe ansøgerne efter livet, fandt Flygtningenævnet, at ansøgerne måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse og eventuelt bosætte sig i en anden del af Indien. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgerne kunne bo i Indien fra efteråret 2007 og indtil deres udrejse, og at de var veluddannede, og havde netværk i Indien. Indien/2009/1

Nævnet **meddelte i november 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kirkuk. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen religiøse eller politiske partier, ligesom hun ikke havde udøvet politiske aktiviteter. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun frygtede overgreb fra sin broder, der havde arrangeret et ægteskab mellem hende og en navngiven person mod betaling af 20.000 USD. Da ansøgeren ikke havde ønsket at indgå et sådant ægteskab, var hun igennem en periode blevet udsat for vold og trusler fra broderens side, hvilket ifølge ansøgeren havde kulmineret i, at hun i begyndelsen af 2009 havde forsøgt at begå selvmord. Da truslerne var fortsat efter hendes udskrivning fra hospitalet, var hun en måned senere udrejst med bistand fra en agent, som moderen havde skaffet. Ansøgeren frygtede endvidere trusler og overgreb fra den mand, der var blevet lovet hende som hustru. Ansøgeren havde efter indrejsen indgået ægteskab, og ventede barn i begyndelsen af 2010. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens forklaring på nogle punkter måtte give anledning til tvivl. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt imidlertid ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Disse medlemmer fandt derfor, at ansøgeren i tilstrækkeligt omfang havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/89

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun frygtede en navngiven mand, der havde ønsket at gifte sig med hende. Efter ansøgerens udrejse havde manden henvendt sig til ansøgerens fætter, eftersom han troede, at fætteren havde hjulpet ansøgeren ud af landet. Manden og fætteren var derved kommet i slagsmål. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren, der var indrejst som uledsaget mindreårig, er kurder og stammer fra Dahuk og som asylmotiv havde henvist til frygt for overgreb fra en magtfuld mand, hun havde nægtet at gifte sig med. Flygtningenævnet tilrådede, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren havde forklaret konsistent under sagen, og at hendes forklaring om efterstræbelsen derfor kunne lægges til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** fandt ikke, at den omstændig-

hed, at ansøgerens forældre havde kunnet blive boende i deres hjem uden alvorlige problemer i sig selv udelukkede, at efterstræbelsen af ansøgeren selv havde en sådan intensitet, at hun ved en hjemvenden ville være i risiko for overgreb. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde ved denne bedømmelse vægt på forklaringen om fætterens voldelige uoverensstemmelse med en navngiven person, samt på at der henset til ansøgerens unge alder ikke kunne bortses fra, at forældrene ikke havde givet de fulde oplysninger om deres egne forhold. Irak/2009/106

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2003. Ansøgeren havde som sit asylmotiv oplyst, at hun frygtede at blive slået ihjel, da hun ikke ønskede at blive gift med en høvding, som hendes familie ønskede, at hun skulle indgå ægteskab med. Ansøgeren havde søgt asyl i forbindelse med, at hun havde været ved at blive tvangsudsendt af Danmark. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren på visse punkter havde afgivet divergerende oplysninger, herunder om hvorvidt hendes bedsteforældre var i live eller ej. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren til afhøringsrapporten i sommeren 2009 havde oplyst, at hun ikke mente, at det ville være forbundet med nogen fare for hende at rejse tilbage til Ghana. Hun havde først i sit asylansøgningsskema senere på sommeren i 2009 oplyst, at hun frygtede et tvangsægteskab med den af hende omtalte høvding. Uanset om det måtte kunne lægges til grund for sagen, at den nævnte høvding fortsat ønskede at indgå ægteskab med hende, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette forhold kunne begrunde asyl, idet der grundlæggende var tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren måtte søge myndighedernes hjælp til at løse. Hvis ansøgeren ikke fandt, at hun kunne tage ophold i sin hjemby, måtte hun henvises til at tage ophold et andet sted i Ghana. Flygtningenævnet lagde nogen vægt på, at ansøgeren først havde søgt asyl i forbindelse med, at hun havde været ved at blive tvangsudsendt af Danmark i sommeren 2009. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort af ansøgeren, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for asylbegrundende forfølgelse eller i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Gha/2009/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2009/14, den i afsnit 3.4.4.3 nævnte afgørelse Irak/2009/25, den i afsnit 5.10 nævnte afgørelse Afg/2009/42 og den i afsnit 7.5.9 nævnte afgørelse Irak/2009/19.

5.8.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak samt et barn. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning. Hun er født og opvokset i Bagdad. Hun havde ikke været medlem af nogen politiske partier eller organisationer, ligesom hun ikke havde været politisk aktiv. Hun havde ikke haft konflikter

med myndighederne. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til en konflikt med sin fraskilte ægtefælle, med hvem hun havde indgået ægteskab i 1998. Ægtefællen havde været en velhavende forretningsmand, og ansøgeren havde været hans anden ægtefælle. Efter ægtefællen havde forladt hende i 2003, fik hun i sommeren 2005 ægteskabet registreret ved myndighederne. Ægtefællen havde reageret herpå med vrede og vold mod ansøgeren og hendes lillesøster. Ægtefællen havde ved to senere lejligheder fremsat telefoniske trusler mod ansøgeren. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hun og hendes søster var blevet overfaldet på bopælen i slutningen af 2005 af ukendte gerningsmænd, der imidlertid havde opgivet deres forehavende. Hun havde siden 2005/2006 opholdt sig i Syrien indtil indrejsen i Danmark. **Flygtningenævnet** bemærkede, at ansøgerens asylmotiv havde baggrund i en længerevarende konflikt mellem hende og hendes tidligere ægtefælle, der var kulmineret i 2005. Flygtningenævnet fandt, at de konflikter, der havde været mellem parterne, havde været af privatretlig karakter og ikke havde antaget et asylbegrundende omfang. Om overfaldet i slutningen af 2005 havde ansøgeren forklaret, at hun havde formodet, at de ukendte gerningsmænd var sendt af ægtefællen, men der havde ikke foreligget oplysninger, der havde underbygget denne antagelse. Uanset om det havde måttet forholde sig som antaget af ansøgeren, eller om overfaldsmændene havde været fra en kriminel eller ekstremistisk gruppering, var det imidlertid nævnets vurdering, at dette forhold – også henset til, at gerningsmændene havde opgivet deres forehavende – ikke i sig selv havde været af en sådan intensitet og karakter, at det havde kunnet sidestilles med asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Det forhold, at ansøgeren er fraskilt kvinde med et barn, fandtes ikke i sig selv, at kunne begrunde asyl. Nævnet tillagde det ved vurderingen af ansøgerens forhold betydning, at det måtte lægges til grund, at ansøgeren havde flere familiemedlemmer i Irak, herunder en storesøster, der boede i et sunni-muslimsk domineret område i Bagdad. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold, herunder den vanskelige sikkerhedssituation i Irak, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Irak/2009/71

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. Ansøgeren var i 2003 i Pakistan blevet gift med sin nuværende ægtefælle, der var afghansk statsborger bosiddende i Danmark. Ansøgeren havde efterfølgende fået afslag på familiesammenføring. Ansøgeren havde til sagen oplyst, at hun ikke havde familie i Afghanistan. Hendes forældre og søskende var afghanske statsborgere, men havde opholdstilladelse og var bosiddende i Pakistan. Ansøgerens fader og brødre havde været imod ægteskabet, og ansøgeren var efter vielsen blevet uvenner med sin fader og sine brødre, men ansøgeren havde stadig boet hos sin familie. Ansøgeren frygtede, at hun ved en tilbagevenden til

Afghanistan ville blive slået ihjel af sin familie, da familien ville tro, at hun var blevet skilt fra sin ægtefælle, og således havde krænket familiens ære. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er pashtun, muslim og indtil 2000 – 2002 havde boet i Afghanistan. Ansøgeren havde fra 2000 – 2002 indtil 2008 haft ophold med sine forældre og søskende i en flygtningelejr i Peshawar. Ansøgeren havde ikke været politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at hun ved udsendelse af Danmark ville bringe skam over sin familie, da familien ville opfatte det sådan, at hun var blevet skilt fra sin mand. Hertil kom, at hun ikke som enlig kvinde ville kunne tage ophold i Afghanistan. Flygtningenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren ved en udsendelse af Danmark ville stå i modsætningsforhold til sin familie. Det kunne i den forbindelse blandt andet bemærkes, at ansøgeren i flere år efter, hun var blevet gift med sin mand, der var bosiddende i Danmark, havde boet i Pakistan sammen med sine forældre og søskende, selvom ansøgeren havde oplyst, at især faderen hele tiden havde været imod ægteskabet. Flygtningenævnet fandt endvidere, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at det ville være umuligt at forklare familien, at hun ikke var blevet skilt fra sin mand. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at hendes ægtefælle flere gange havde besøgt ansøgeren, efter de var blevet gift, og imens hun boede i Pakistan. Herefter, og da de generelle forhold i Afghanistan, herunder for enlige kvinder, ikke kunne føre til, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl, jf. udlændingelovens § 7, stadfæstede Flygtningenævnet afgørelsen fra Udlændingeservice. Afg/2009/49

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Irak/2009/51 samt den i afsnit 5.5.4 nævnte afgørelse Irak/2009/4.

5.8.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold

Nævnet **meddelte** i **januar 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2008. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at han ikke havde haft problemer med myndighederne. **Flygtningenævnet** fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, hvorefter ansøgeren havde været kæreste med en pige i fem til seks år. Det blev videre lagt til grund, at ansøgeren forgæves havde friet til pigens familie, at ansøgeren og pigen havde haft et seksuelt forhold på pigens bopæl, at et familiemedlem havde opdaget forholdet, at pigens familie efterfølgende havde ledt efter ansøgeren for at dræbe ham, at de havde henvendt sig på ansøgerens bopæl, og havde der fremsat trusler mod ansøgeren og familien, og at der havde været foretaget forgæves mæglingsbestræbelser mellem familierne. Det blev efter de foreliggende baggrundsoplysninger videre lagt til grund, at myndighederne ikke ville være i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse, og at antallet af æresrelaterede forbrydelser i familieforhold er stigende i det nordlige Irak. Det blev videre bemærket, at der

ikke var grundlag for at antage, at ansøgeren ville kunne tage ophold i en anden del af Irak. Under disse omstændigheder var det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet var i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/7

Nævnet **stadsfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han frygtede at blive dræbt af familien til sin kæreste, idet familien ikke ønskede, at han og kæresten skulle gifte sig. Kærestens familie var velhavende og havde kontakter til PUK. Ansøgeren forklarede til sagen, at han måtte flygte fra sin hjemby Sulaimania, efter at han og kæresten var blevet opdaget af kærestens moder, mens de havde haft samleje. Efterfølgende mæglingforsøg mellem hans og kærestens familie var mislykkedes. Efter cirka et års ophold i et område beliggende ved grænsen til Iran, var ansøgeren udrejst. Ansøgeren fremlagde under sagen en arrestordre, som han oplyste var blevet udstedt af politiet på foranledning af kærestens familie. Ansøgerens kæreste skulle derefter være blevet tvunget til at gifte sig med sin fætter. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren efter nævnets opfattelse havde afgivet en usammenhængende forklaring om sit asylmotiv og på afgørende punkter havde forklaret divergerende. Han havde således forklaret forskelligt om tidspunktet for afslutningen af kæresteforholdet, om karakteren af kæresteforholdet, herunder det seksuelle forhold, og om relationen mellem kæresten og kærestens fætter. Ansøgeren havde forklaret vagt og upræcist om, hvornår han havde friet, og hvornår han skulle være blevet truet af kærestens familie. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at indholdet af nogle af ansøgeren fremlagte kærlighedsbreve tydede på, at forholdet var ophørt tidligere og af en anden grund end af ansøgeren forklaret. Flygtningenævnet måtte herefter tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han som følge af et seksuelt forhold til sin kæreste havde et modsætningsforhold til kærestens familie. Den fremlagte arrestordre kunne på baggrund af ovennævnte ikke føre til en anden vurdering. Irak/2009/26

Nævnet **stadsfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008 på visum med henblik på at besøge sin herboende datter. I forbindelse med Talibans magtovertagelse i Kabul i 1996 var ansøgerens ægtefælle og en af hendes døtre blevet dræbt. Efterfølgende var ansøgeren sammen med sine børn rejst til Pakistan, hvor de havde opholdt sig i tre år. Efter Karzais magtovertagelse var ansøgeren og hendes børn vendt tilbage til Kabul, hvor ansøgeren herefter havde boet sammen med en datter og en søn. Sønnen havde studeret på universitetet i Kabul, hvor han havde mødt en pige, som han havde forelsket sig i. På et tidspunkt havde sønnen bedt ansøgeren om efter afghansk tradition at bede pigens familie om tilladelse til, at han og pigen kunne blive gift. Pigens forældre er pashtuner og sunni-muslimer og stærkt religiøse. Pigens fader var meget indflydelsesrig, og tilhørte

Hezbe Islami. Pigenes forældre havde nægtet at give tilladelse til, at deres datter kunne gifte sig med ansøgerens søn, fordi ansøgerens familie var hazaraer og shia-muslimer. Ansøgeren havde sagt dette til sønnen, som herefter havde fortalt, at pigen var gravid. Sønnen havde herefter sagt til ansøgeren, at han og pigen var nødt til at flygte, fordi deres liv var i fare. Herefter var sønnen og pigen taget af sted, og ansøgeren havde ikke hørt fra dem siden. Få dage senere var ansøgeren blevet opsøgt af pigens fader og farbroder og to andre mænd. De fire mænd havde spurgt ansøgeren efter sønnen og ransaget ansøgerens bopæl. De havde truet med at dræbe ansøgeren, såfremt hun ikke oplyste, hvor sønnen og pigen opholdt sig. Ansøgeren var straks herefter flygtet til Pakistan, hvor hun havde opholdt sig i to et halvt år, inden hun var vendt tilbage til Kabul for at få udstedt et pas. Ansøgeren havde opholdt sig hos datteren i Kabul i cirka 15 dage, og havde fået udstedt et pas. Herefter var hun vendt tilbage til Pakistan, hvorfra hun var udrejst til Danmark. Datteren og hendes ægtefælle var efterfølgende blevet tvunget til at flygte til Iran på grund af ansøgerens søns konflikt. **Flygtningenævnet** lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at hun i 2006 var blevet opsøgt af familiemedlemmer til sønnens kæreste, og at familiemedlemmerne havde fremsat trusler over for ansøgeren med henblik på at få hende til at oplyse sønnens opholdssted. Ansøgeren var straks udrejst til Pakistan, men var kort tid efter vendt tilbage til Kabul for at få udstedt et pas. Hun havde opholdt sig i Kabul i hvert fald i 15 dage. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at datteren, som ansøgeren havde opholdt sig hos, var udrejst tidligere end i 2008. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren i forbindelse med asylregistreringen havde forklaret, at datteren var udrejst ikke lang tid før afhøringen, og at hun under samtalen hos Udlændingesservice udtrykkeligt havde nævnt årstallet 2008. Ansøgeren havde forklaret, at hun under de 15 dages ophold i Kabul ikke var blevet opsøgt af familiemedlemmer til sønnens kæreste, og at datteren ikke på noget tidspunkt var blevet opsøgt af familien til sønnens kæreste. Ansøgeren søgte først om asyl efter at have opholdt sig her i landet i over en måned. På denne baggrund fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i en reel risiko for at blive udsat for overgreb som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren alene havde to søskende og dermed et begrænset netværk i Afghanistan, fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Afg/2009/18

Nævnet **meddelte i oktober 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde, efter at have søgt om skilsmisse, mødt en anden mand, som hun havde haft et seksuelt forhold til. På et tidspunkt var det seksuelle forhold mellem ansøgeren og denne mand blevet optaget på DVD. Efterfølgende var ansøgeren blevet uvenner med manden, hvorefter han havde vist DVD'en til ansøgerens ægtefælle. Ægtefællen havde brugt denne DVD som dokumentation for en klage

til Den Islamiske Revolutions Domstol. Ægtefællen havde endvidere udsat ansøgerens familie for chikane. Ansøgeren havde herefter taget kontakt til en advokat i Teheran, som havde informeret hende om, at hendes forbrydelse havde været meget alvorlig, idet et ulovligt forhold uden for ægteskab ville blive straffet med døden. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren i forbindelse med asylansøgningen og i asylansøgningsskemaet havde oplyst, at hendes asylmotiv var, at hun frygtede straf efter iransk lov som følge af utroskab, at hendes ægtefælle havde udøvet vold, at hun som følge heraf havde søgt om skilsmisse, og at ægtefællen havde kendskab til hendes utroskab. Ansøgeren havde efterfølgende udbygget sin forklaring, og havde i den forbindelse forklaret divergerende. Flygtningenævnet fandt derfor, at dele af denne forklaring ikke kunne lægges til grund. Ansøgeren havde dog fastholdt det oprindelige asylmotiv, ligesom hun havde fremlagt fotografier til dokumentation af ægtefællens voldsudøvelse. Hun havde også i hele forløbet fastholdt, at hendes elsker havde truet med at afsløre hendes utroskab overfor hendes ægtefælle ved hjælp af en filmoptagelse, og at ægtefællen efterfølgende havde henvendt sig til hendes forældre og oplyst om ansøgerens utroskab. Under hensyn hertil og til, at der var kulturelle og personlige forhold, der kunne forklare de nævnte troværdighedsproblemer med hensyn til detaljerne i ansøgerens forklaring, fandt nævnet, at essensen i asylmotivet ikke kunne tilsidesættes. Under hensyn til baggrundsoplysningerne om strafforfølgningen af utroskab i Iran, var ansøgeren herefter omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Iran/2009/11

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk hazara fra Afghanistan, og at hun siden 1990 havde opholdt sig udenfor Afghanistan. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygtede forfølgelse på grund af sin faders problemer, dels med faderens eget tidligere parti Herkat Eslami dels med et sunni-muslimsk parti. Ansøgeren frygtede desuden at blive dræbt af sin ægtefælle eller sin egen familie, fordi hun i Grækenland havde været udsat for voldtægt, der havde resulteret i, at hun havde født et barn. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens faders position som gruppeleder i et shia-muslimsk parti og mulige deraf følgende uoverensstemmelser med såvel sit eget parti som et sunni-muslimsk parti kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 for ansøgeren. Nævnet lagde herved vægt på, at faderens aktiviteter lå langt tilbage i tid, og at såvel ansøgeren som faderen havde forladt Afghanistan omkring 1990. Nævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren som følge af faderens tidligere forhold ved en tilbagevenden til hjemlandet på nuværende tidspunkt ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt ikke, at ansøgerens formodning om ved en tilbagevenden til hjemlandet at være i en asylbegrundende risiko for overgreb fra sin ægtefælle eller familie på grund af hendes seneste barn, der var en følge af voldtægt, var således underbygget, at den kunne begrunde opholdstilladelse

efter udlændingelovens § 7. Nævnet bemærkede herved, at ansøgeren efter det oplyste ikke siden udrejsen fra Tyrkiet i 2007 havde haft kontakt med sin ægtefælle eller sin familie, hvis opholdssted hun ikke var bekendt med. Den omstændighed, at ansøgeren var en enlig kvinde uden netværk i Afghanistan, kunne ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Afg/2009/37

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Bagdad. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden til Irak, at hun og hendes børn ville blive slået ihjel af hendes moders klan eller hendes familie, idet ansøgeren i foråret 2008 havde indgået et uofficielt ægteskab med en herboende afghansk mand med hvem, hun havde fået et barn og ventede endnu et. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om det kunne forekomme påfaldende, at ansøgeren, der er iraker og shia-muslim, kort tid efter sin ankomst til Danmark var flyttet sammen med en afghaner, som hun siden havde fået et barn med, og ventede endnu et barn med, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak, som enlig kvinde med to børn, der var født udenfor ægteskab, og hvor faderen er afghaner, ville være i en reel risiko for overgreb fra familien og det øvrige samfund som følge heraf, hvilket fandtes dokumenteret ved de foreliggende baggrundsoplysninger. Irak/2009/103

Der henvises i øvrigt til de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Irak/2009/10 og Tyrkiet/2009/4, den i afsnit 3.4.4.2 nævnte afgørelse Irak/2009/11, den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Nigeria/2009/3 samt den i afsnit 7.5.9 nævnte afgørelse Irak/2009/99

5.8.2.5 Overgreb fra myndighedernes side

Nævnet **stadfæstede** i **juli 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Senegal. Indrejst i begyndelsen af 2008. Ansøgeren havde som asylmottiv henvist til, at han frygtede forfølgelse fra oprørernes side som følge af sin tilknytning til onklen, der var et fremtrædende medlem af partiet PDS. Han havde endvidere henvist til frygt for forfølgelse som følge af sin seksuelle orientering. Det fremgik af sagen, at onklen afgik ved døden i 2002. Ansøgeren havde anført, at han både før og efter onklens død havde modtaget trusler på livet, senest i 2007. **Flygtningenævnet** fandt, at under hensyn til, at ansøgeren havde opholdt sig i Senegal i fem år efter onklens død, havde ansøgeren ikke sandsynliggjort, at han som følge af sin tilknytning til onklen havde været eller ville blive udsat for en asylbegrundende forfølgelse. Det bemærkedes herved, at de angivne trusler ikke havde haft en sådan intensitet, at de i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Vedrørende ansøgerens seksuelle orientering lagde nævnet til grund, at det i henhold til den senegalesiske lovgivning var strafbart med op til fem års fængsel at begå ”usædelige eller unaturlige handlinger med en per-

son af samme køn”, samt at der fra store dele af befolkningens side udøvedes diskrimination af homoseksuelle. Ansøgeren henviste til, at det efter offentliggørelsen af nogle billeder fra et homoseksuelt bryllup, hvori han havde deltaget, var blevet kendt, at han var homoseksuel. Flygtningenævnet bemærkede, at det var tvivlsomt, om ansøgeren var afbildet, som af ham angivet, på billederne fra brylluppet. Uanset om det imidlertid lagdes til grund, at han havde optrådt på billeder fra homoseksuelle bryllupper, fandtes det imidlertid ikke at kunne lægges til grund, at ansøgeren som følge heraf ville risikere en forfølgelse, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold, der var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lagde herved vægt på oplysninger om, at de anholdelser, der havde fundet sted efter offentliggørelsen af billederne, havde været begrundet i andre forhold end personernes seksuelle orientering, og at der i øvrigt var sket løsladelse efter kort tid. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren i øvrigt havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Senegal risikerede en konkret og individuel forfølgelse alene som følge af sin seksuelle orientering. Sen/2009/1

5.9 Menneskehandel

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel.

Med henblik på at bekæmpe handel med mennesker i Danmark iværksatte regeringen i marts 2007 Handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker 2007 – 2010. Handlingsplanen sætter fokus på både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter samt en øget koordinering af samarbejdet mellem politiet, de sociale myndigheder og involverede organisationer. De af handlingsplanen følgende ændringer af udlændingeloven blev gennemført ved lov nr. 504 af 6. juni 2007. Visse af ændringerne var endvidere nødvendige for, at Danmark den 19. september 2007 kunne ratificere Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel med ikrafttræden pr. 1. februar 2008.

Det fremgår af regeringens handlingsplan, at langt den største del af de mennesker, der bliver handlet til Danmark, er kvinder. Man har dog i de senere år også stødt på enkelte børn, der har været handlet til Danmark.

Det kan være vanskeligt at identificere kvinder og børn, der er menneskehandlet, da de ofte er tilbageholdende med at søge hjælp og støtte fra de danske myndigheder og med at bidrage til en afdækning af deres sag.

Udlændinge, som er ofre for menneskehandel, er omfattet af Udlændingesservices underholdsforpligtelse. Udlændingesservice skal efter udlændingeloven sørge for indkvartering, sundhedsbehandling og underhold og – såfremt der ikke kan opnås opholdstilladelse her i landet – i samarbejde med relevante organisationer og myndigheder i videst mulig omfang sørge for, at alle ofre for menneskehandel får et tilbud om en veltilrettelagt og forsvarlig modtagelse i hjemlandet. Rigspolitiets Udlændingeafdeling forestår udsendelsen af udlændingen fra Danmark i samarbejde med International Organisation for Migration, der skal assistere den del af den forberedte hjemsendelse, der skal foregå i hjemlandet.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingesservice til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingesservice efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 100 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8.

Flygtningenævnet har i 2009 modtaget et stigende antal af sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering. Nævnet har i én sag givet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i Danmark i 2007. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til frygt for de bagmænd, som havde menneskehandlet hende til Europa for at arbejde som prostitueret, samt frygt for en nigeriansk kult, som hendes broder havde et udestående med. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren havde været tvunget til at arbejde som prostitueret i Europa, og at bagmændene fortsat mente, at hun skyldte dem penge. Flygtningenævnet fandt, at ansøgerens konflikter med de bagmænd, som havde sendt hende til Europa, måtte anses for en privatretlig konflikt. Flygtningenævnet fandt, at hun måtte søge beskyttelse mod eventuelle overgreb fra bagmændene hos de nigerianske myndigheder, herunder de organisationer, blandt andet NAPTIP,

som var blevet grundlagt af myndighederne med henblik på at beskytte menneskehandlede personer fra Nigeria, og at disse var i stand til at yde den fornødne beskyttelse. Den subjektive frygt for den nigerianske kult sås ikke i sig selv at udgøre et asylgrundlag. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for at blive udsat for umenneskelig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for asyl eller beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet fandt af de ovennævnte grunde heller ikke gav grundlag for at udsætte sagen med henblik på at indhente yderligere oplysninger. Nigeria/2009/1

Nævnet meddelte i **juni 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst første gang i 2004. I august 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservice afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren blev i 2006 idømt 40 dages fængselsstraf for dokumentfalsk og udvist med indrejseforbud i fem år. Ansøgeren blev i slutningen af 2006 udsendt til et andet europæisk land. Ansøgeren indrejste på ny i Danmark i begyndelsen af 2008 og anmodede om genoptagelse af sin asylsag. I sommeren 2008 udsatte Udlændingesservice ansøgerens udrejsefrist i 30 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14, idet det blev lagt til grund, at hun havde været udsat for menneskehandel. I efteråret 2008 hjemviste Flygtningenævnet ansøgerens sag til Udlændingesservice med henblik på en ny asylretlig vurdering af ansøgerens sag, idet oplysningen om, at ansøgeren havde været udsat for menneskehandel, ikke lå til grund for Flygtningenævnets vurdering af sagen i 2005. Udlændingesservice meddelte i slutningen af 2008 på ny ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** lagde i lighed med afgørelsen fra slutningen af 2008 fra Udlændingesservice ansøgerens forklaring til grund, herunder at ansøgeren havde været offer for menneskehandel. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren til dansk politi havde givet oplysninger om identificerede bagmænd, og at dette havde ført til, at dansk politi havde indledt efterforskning. ..., bestyrkede ansøgerens oplysning om, at den organiserede kriminalitet, som ansøgeren havde været udsat for, også havde forbindelse til Danmark. Nævnet fandt det derfor sandsynligt, at de nævnte bagmænd havde kendskab til, at ansøgeren var ophørt med at arbejde som prostitueret, og at hun havde kontaktet de danske myndigheder og givet oplysninger om bagmændene. Nævnet tillagde det herved betydning, at ansøgerens "historie", ..., havde været genstand for betydelig medieomtale. ... Ved vurderingen af den risiko, som ansøgeren blev stillet over for ved en tilbagevenden til Nigeria, fandt nævnet, at ansøgeren på den ovennævnte baggrund fremstod som særlig udsat. Nævnet tillagde det videre betydning, at de brændemærker, der var påført ansøgeren, ville identificere hende over for den kriminelle organisation, der var til stede i Nigeria, såfremt de opnåede kontakt til ansøgeren. Nævnet tillagde det vægt, at ansøgerens familie i lokalområdet i Nigeria på grund af ansøgerens forhold var blevet opsøgt, udsat for vold og havde måttet forlade

lokalområdet og søge til et nyt område ..., hvor de fortsat levede i skjul. Det var endvidere oplyst for nævnet, at ansøgerens hjemmeboende søster var forsvundet, uden at der dog forelå nærmere oplysninger herom. Selvom det efter oplysningerne i Udlændingesservices fact finding rapport af april 2009 vedrørende navnlig organisationen NAPTIP i Nigeria (baggrundsmateriale nr. 166) måtte lægges til grund, at organisationen udførte et betydeligt hjælpearbejde for kvinder, der efter at have været ofre for menneskehandel på ny tog ophold i Nigeria, fandt nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens ovennævnte forhold, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria, hvor hun skulle indrejse sammen med ..., var i risiko for identifikation og overgreb af umenneskelig og nedværdigende karakter, som var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og som ansøgeren ikke på en tilstrækkelig effektiv måde kunne antages at opnå en effektiv beskyttelse imod. Ansøgeren havde herefter som udgangspunkt krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren var ved dom i 2006 blevet straffet med fængsel i 40 dage for dokumentfalsk ved i 2006 i Københavns Lufthavn i forbindelse med indrejse at have gjort brug af et falsk nigeriansk pas. Ansøgeren var endvidere blevet udvist med indrejseforbud i fem år, jf. herved udlændingelovens § 24, nr. 2. Ved vurderingen af betydningen af denne dom, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3, lagde nævnet vægt på, at denne indrejse måtte ses i sammenhæng med den ovennævnte prostitution, som ansøgeren var blevet tvunget til at gennemføre. På denne baggrund fandt nævnet, at særlige grunde talte for, at ansøgeren blev givet opholdstilladelse som anført uanset indrejseforbuddet. Samlet fandt nævnet herefter, at ansøgeren havde krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2009/7

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i efteråret 2008. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring var præget af en vis udvikling om de omstændigheder, der belyste den menneskehandel, som hun havde været udsat for. Nævnet fandt ansøgerens forklaring om hendes rejse til Danmark med en angiven person og den omstændighed, at ansøgeren var blevet efterladt på hotellet med en mobiltelefon med besked om at forlade hotellet og at opsøge andre piger på gaden, mindre overbevisende. Videre oplyste ansøgeren først til nævnsrådet, at den angivne person havde voldtaget hende på hotellet. Ansøgeren oplyste, ifølge advokatindlægget, om nye omstændigheder om hendes søsters indkaldelse til en juju-ceremoni og om den telefonkontakt til folkene bag juju-ceremonien, som ansøgerens ven havde foretaget fra Danmark. Endelig oplyste ansøgeren til nævnsrådet om søsterens tilstedeværelse hos juju-folkene og om deres efterfølgende henvendelse til søsteren, som havde givet dem ansøgerens mobiltelefonnummer, hvorefter "Søster" havde ringet til ansøgeren og afkrævet hende for betaling af 25.000 Euro. Selv om nævnet fandt, at udviklingen i ansøgerens forklaring gav anledning til en vis tvivl om de nærmere omstændigheder, lagde nævnet ligesom Udlændingesservice til grund, at ansøgeren havde været udsat for menneskehandel, og at hun

efter ankomsten til Danmark var blevet afkrævet betaling til bagmændene. Det lagdes videre til grund, at ansøgeren i denne forbindelse var blevet udsat for trusler og muligvis voldtaget. Det lagdes videre til grund, at der havde været henvendelse til ansøgerens søster, der havde ansøgerens datter boende, at søsteren havde skiftet bopæl i forløbet, og at datteren havde skiftet skole for at forsøge at undgå kontakt og trusler. Nævnet fandt, at ansøgerens situation var vanskelig, men at der var tale om kriminalitet og udnyttelse af ansøgerens økonomiske trangssituation i Nigeria. Som udgangspunkt måtte ansøgeren derfor, i givet fald, henvises til at søge de overordnede nigerianske myndigheders beskyttelse mod den kriminalitet, som ansøgeren havde været udsat for. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren kunne anses for i særlig grad profileret eller i særlig grad udsat i forhold til de personer, der havde stået bag menneskehandelen. Nævnet fandt, at ansøgerens vanskelige situation måtte vurderes på linje med den situation, der efter baggrundsoplysningerne var gældende for et stort antal kvinder fra Nigeria, der trues til at arbejde som prostituerede i Europa. Nævnet lagde efter baggrundsoplysningerne til grund, at der fra de nigerianske myndigheders side arbejdedes på at bekæmpe menneskehandel, og nævnet fandt, at der i denne forbindelse måtte lægges vægt på det arbejde, der udførtes af organisationen NAPTIP, som myndighederne arbejdede sammen med, samt af andre private organisationer. Nævnet fandt, at det ville være muligt for ansøgeren at gøre brug af de hjælpetilbud, der ville blive givet af blandt andre NAPTIP ved en tilbagevenden til Nigeria. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold fandt Flygtningenævnet derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, herunder en umenneskelig eller nedværdigende behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Selv hvis det efter det oplyste skulle lægges til grund, at bagmændene havde spurgt efter ansøgeren i København, ville nævnet ikke have fundet, at dette kunne føre til en anden vurdering. Nigeria/2009/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Uganda efter at have genoptaget behandlingen af sagen. Ansøgeren havde afgivet divergerende oplysninger vedrørende indrejsetidspunktet i Danmark. I 2006 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Samme år stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Flygtningenævnet besluttede i sommeren 2008 at genoptage behandlingen af sagen og besluttede samtidig at hjemvise sagen med henblik på, at Udlændingesservice foretog en ny asylretlig vurdering af ansøgerens sag. I slutningen af 2008 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag efter udlændingelovens § 7. Under nævnets behandling af sagen i foråret 2009 besluttede Flygtningenævnet på foranledning af indlæg fra ansøgerens advokat at udsætte sagen med henblik på at afvente rapport fra Servicestyrelsen vedrørende menneskehandlede kvinder fra Uganda. I to breve fra sommeren 2009 redegjorde den beskikkede advokat for sagens status. Det fremgik blandt andet heraf, at en rapport

fra Servicestyrelsen om menneskehandlede kvinder fra Uganda ikke var umiddelbart forstående. På denne baggrund traf Flygtningenævnet i oktober 2009 afgørelse i sagen på skriftligt grundlag. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun havde været udsat for menneskehandel, og hun ikke kunne vende tilbage til Uganda af frygt for, hvad hendes bagmand, som hun skyldte penge, ville gøre ved hende. **Flygtningenævnet** fandt, at ansøgeren havde forklaret divergerende og til dels udbyggende om den navngivne bagmands henvendelser til ansøgeren, særligt om henvendelserne i 2007. Under nævnsmødet havde hun forklaret, at hun sidst talte med bagmanden i 2007, hvor det var hende selv, der havde ringet til ham. Ifølge Udlændingenservices samtalerreferat havde hun derimod først forklaret, at hun sidst havde talt med bagmanden i 2004, og at han i perioden fra 2004 til 2007 hverken direkte eller gennem venner havde kontaktet ansøgeren, hvorefter hun senere under samme samtale havde forklaret, at hun mente, at bagmanden havde kontaktet hende én gang siden 2004. Flygtningenævnet fandt det usandsynligt, at hun selv skulle have kontaktet bagmanden, hvis hun frygtede ham, og hendes forklaring herom stemte heller ikke overens med forklaringen ifølge Udlændingenservices samtalerreferat. Uanset om det måtte kunne lægges til grund, at enten bagmanden eller dennes bekendte på et eller andet tidspunkt havde truet enten ansøgeren eller hendes veninde som følge af en påstået gæld til bagmanden, fandt nævnet, at der var tale om et privatretligt forhold, som ansøgeren – ved en tilbagevenden til hjemlandet – måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet bemærkede herved, at det fremgik af det foreliggende baggrundsmateriale, herunder U. S. Department of State's 2008 Human Rights Report: Uganda, at de ugandiske myndigheder samarbejdede med stedlige ngo'er om at identificere og yde assistance til personer, der havde været udsat for, eller risikerede menneskehandel. De generelle forhold i Uganda, herunder forholdene for enlige kvinder, kunne ikke i sig selv føre til et andet resultat. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved udrejsen i 2003 havde været asylbegrundende forfulgt, eller at hun ved en tilbagevenden til Uganda ville være i risiko for at blive udsat for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 1, eller ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Uganda/2009/1

5.10 Privatretlige konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlin-

gerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **februar 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk pashtun, sunni-muslim og født i Laghman-provinsen i 1986. Siden 1992 havde han boet i Pakistan bortset fra to perioder af en sammenlagt varighed på knap to år. Han havde ikke været politisk eller religiøst aktiv. Det lagdes efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens forældre, farfader og onkel havde været medlem af PDPA, og at faderen tillige havde haft rang af oberst under Najibullah. Ifølge ansøgeren havde familien været ejer af større jordområder. Det lagdes til grund, at farfaderen var blevet dræbt i 1992 af Mujahedin, og at ansøgerens forældre og søskende var forsvundet i 1998 efter en konflikt med Taliban. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren og farbroderen, efter at de havde taget ophold på ejendommen i 2004, var blevet truet af lokale Mujahedin-kommandanter, der havde ønsket at overtage ejendommen, og at farbroderen i 2005 var blevet dræbt af de pågældende, hvorefter ansøgeren på ny var flygtet til Pakistan. Efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger om ansøgerens forhold, herunder truslerne angående jordbesiddelserne og drabet på onklen, sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for store jordbesiddere, fandt Flygtningenævnet, at ansøgeren i tilstrækkelig grad havde sandsynliggjort, at han ville stå i et asylbegrundende modsætningsforhold til lokale Mujahedin-kommandanter, såfremt han skulle vende tilbage til hjemlandet. Afg/2009/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Afg/2009/33, de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2009/12, Afg/2009/26 og Afg/2009/44, den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/3, den i afsnit 3.2 nævnte afgørelse Pakistan/2009/1, den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2009/35, den i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelse Afg/2009/48 og den i afsnit 5.9 nævnte afgørelse Nigeria/2009/7.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2008. Ansøgeren er født og opvokset i en mindre by i Ghana. Ansøgeren havde vedrørende sit asylmotiv oplyst, at han i sin hjemby havde fungeret som høvding, og at der særligt i perioden fra 2002 til 2005 havde været intense kampe med den anden høvding i byen og dennes familie. I 2003 var ansøgeren flygtet til Nigeria, men var i 2005 taget tilbage til sin hjemby. Ansøgeren og hans onkel var herefter blevet overfaldet af ti personer fra den anden stamme, og ansøgerens søster var blevet dræbt. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset ansøgerens forklaring om sin og sin families konflikter med en lokal høvding og dennes familie kunne lægges til grund, fandt nævnet ikke, at dette kunne anses for asylbegrundende, idet dette måtte anses for at være en privatretlig konflikt, som ansøgeren måtte søge myndighedernes hjælp til at løse. Flygtningenævnet fandt det ikke sandsynliggjort, at myndighederne ikke ville kunne eller ikke ville være villige til at hjælpe ansøgeren. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse også vægt på, at ansøgeren aldrig havde haft konflikter med myndighederne. Hvis ansøgeren ikke fandt, at han kunne tage ophold i sin hjemby, måtte han henvises til at tage ophold et andet sted i Ghana. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ghana ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for at blive udsat for overgreb eller umenneskelig behandling. Gha/2009/1

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk yezidi og kristen, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv, og at ansøgeren ikke havde været udsat for straffeprocessuelle indgreb eller i øvrigt haft problemer med myndighederne. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at hun frygtede repressalier og overgreb fra de personer, som havde lokket hende til Frankrig, og som havde tilbageholdt og udnyttet hende til prostitution, ligesom hun frygtede overgreb fra sin egen familie. Der var tale om borgerlig kriminalitet og privatretlige forhold, som ikke i sig selv kunne begrunde asyl. Ansøgeren måtte i givet fald henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Ansøgeren fremstod i øvrigt helt uprofileret. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejisen, eller at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2009/6

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i slutningen af 2008. Ansøgeren havde som asylmotiv angivet, at hans fader og broder var blevet anholdt af Nordalliancen i 2001, og han ikke siden havde hørt fra dem. I 2002 var ansøgeren selv blevet tilbageholdt et par dage af personer fra Nordalliancen og i denne forbindelse udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren havde efter denne episode, indtil sin udrejse i 2005, opholdt sig hos sin moster, der boede i en større by end hans hjemby. Ansøgeren frygtede ved en tilbagevenden at blive slået ihjel af personer fra Nordalliancen eller Taliban. **Flygtningegenævnet** udtalte, at uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningegenævnet det ikke herved sandsynliggjort, at ansøgeren havde været konkret og individuelt forfulgt. Flygtningegenævnet lagde herved vægt på, at Nordalliances arrestation af ansøgerens fader og broder i 2001 havde været led i en generel arrestation af flere tusinde mennesker. Flygtningegenævnet lagde også vægt på, at der i 2001-2002, hvor ansøgeren havde gemt sig i kælderen under bopælen, ikke var blevet rettet henvendelse på bopælen af personer fra Nordalliancen. Flygtningegenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren, efter at han i 2002 var blevet tilbageholdt af folk fra Nordalliancen og herunder udsat for fysiske overgreb, havde opholdt sig to år hos sin moster, uden at han i den anledning var blevet udsat for overgreb. Flygtningegenævnet lagde herved desuden vægt på, at ansøgeren, i de to år han havde opholdt sig hos mosteren, havde færdedes offentligt, og at han i 2004 havde indgået ægteskab. Flygtningegenævnet fandt ikke, at det forhold, at ansøgeren var blevet ven med en kristen nabo, kunne tillægges betydning ved sagens afgørelse. Flygtningegenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse, umenneskelig behandling eller overgreb. Afg/2009/21

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i slutningen af 2008. **Flygtningegenævnet** udtalte, at uanset om ansøgerens forklaring om, at hans fader omkring 2001 som medlem af Hezb-e Wahdat, havde dræbt to medlemmer af Hezb-e Harakat, samt at ansøgeren i 2004 af nogle medlemmer af Hezb-e Harakat, var blevet tilbageholdt og udsat for nogle overgreb, lagdes til grund, kunne dette ikke anses for asylbegrundende. Flygtningegenævnet lagde herved vægt på, at forholdene lå langt tilbage i tid samt på, at ansøgeren var blevet løsladt efter cirka en uges tilbageholdelse. Flygtningegenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren herefter havde opholdt sig i cirka tre år i en nærliggende landsby, uden at han i den periode var blevet opsøgt af personer fra Hezb-e Harakat. Flygtningegenævnet fandt under disse omstændigheder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for at blive udsat for umenneskelig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7. Afg/2009/50

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2009. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens voksne datter samt barn. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv havde henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Rusland frygtede den gruppe kriminelle personer, som i sommeren 2009 havde bortført og voldtaget hendes datter, og som ligeledes i sommeren 2009 havde dræbt hendes ægtefælle. Ansøgeren havde henvist til, at disse forhold var begrundet i, at hendes ægtefælle havde lånt en større sum penge af den kriminelle gruppe, og at ægtefællen ikke havde været i stand til at tilbagebetale det beløb, som gruppen havde forlangt. Ansøgeren og hendes familie havde ikke været politisk aktive eller efter det oplyste haft konflikter med myndighederne i hjemlandet. Uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde vægt på, at der forelå kriminelle forhold, og at ansøgeren kunne henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede herved, at ansøgeren ikke havde anmeldt hverken bortførelsen og voldtægten af ansøgerens datter eller drabet på ansøgerens ægtefælle til myndighederne. Flygtningenævnet fandt ikke, at det var sandsynliggjort, at den kriminelle gruppe, som ansøgeren antog havde stået bag forholdene, havde forbindelse til og indflydelse på myndighederne. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Rus/2009/10

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er tadjik, muslim og fra Kabul. Hun havde ikke været hverken politisk eller religiøst aktiv. Ansøgeren havde som væsentligste asylmotiv henvist til, at Taliban i 2005 havde opsøgt hende og hendes familie, idet de havde ønsket at bortføre ansøgeren for at tvangsgifte hende med en ældre talibaner. Hun havde endvidere henvist til de generelt usikre forhold i Afghanistan, herunder særligt for enlige kvinder. Selv om det blev lagt til grund, at personer tilknyttet Taliban i 2005 havde opsøgt ansøgeren og dennes familie, fandt Flygtningenævnet, at dette ikke kunne medføre, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet lagde ved afgørelsen heraf vægt på, at der efter ansøgerens forklaring havde været tale om en generel henvendelse, idet Taliban også havde opsøgt andre giftemodne piger i nabolaget. Der havde således efter det oplyste ikke været tale om, at hun var blevet præsenteret for en konkret mand, som hun skulle giftes med. Hertil kom, at mændene havde accepteret at gå, da familien var gået i forbøn for ansøgeren, og herunder havde henvist til, at ansøgeren på dette tidspunkt allerede var gift. Under hensyn til den tid, der siden var forløbet, fandt Flygtningenævnet, at den nævnte henvendelse ikke i dag kunne medføre, at ansøgeren som følge heraf ville være i en konkret og individuel risiko for asylrelevant forfølgelse

ved sin tilbagevenden til Afghanistan. Herefter, og da de generelt usikre forhold for kvinder i Afghanistan heller ikke i sig selv kunne begrunde asyl, opfyldte ansøgeren ikke betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren var gravid, kunne ikke føre til et andet resultat. Afg/2009/42

Der kan herudover henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Afg/2009/41 og Libanon/2009/1, den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2009/27, de i afsnit 3.1.3.2 nævnte afgørelser Rus/2009/3 og Afg/2009/6, den i afsnit 3.1.4 nævnte afgørelse Kosovo/2009/1, den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Tyrkiet/2009/4, den i afsnit 5.8.2.1 nævnte afgørelse Kina/2009/1, de i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelser Marokko/2009/1, Tyrkiet/2009/6 og Indien/2009/1 samt den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Afg/2009/13.

For så vidt angår afgørelser vedrørende irakiske statsborgere henvises til afsnit 7.5.5.

5.11 Internt flugtalternativ (IFA) og IFA-lignende betragtninger

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative – IFA).

For en nærmere beskrivelse af nævnets praksis for anvendelse af IFA og betingelserne herfor henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 144 ff.

I nedenfor nævnte afgørelse anså Flygtningenævnet ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, i forhold til et område i hjemlandet og henviste ansøgeren til et internt flugt alternativ:

Nævnet **stadfæstede i juli 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Nigeria efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2006. I 2006 meddelte Udlændingesservice ansøgeren samt hendes to børn afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2006 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Flygtningenævnet besluttede i foråret 2009 at genoptage sagen. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygtede konsekvenserne af, at hun havde været sin ægtefælle utro. Ansøgeren havde desuden henvist til, at hun var enlig kvinde med børn uden netværk. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring om grundlaget for hendes udrejse til grund. Det lagdes således til grund, at ansøgeren havde fået to børn uden for ægteskab og derfor ikke ville kunne vende til-

bage til Kano State uden at risikere overgreb som følge af, at hun havde overtrådt sharia-lovgivningen. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at ansøgeren, der tidligere havde boet i Imo State, ville kunne henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria end Kano State. Den omstændighed, at ansøgeren var enlig kvinde med to børn og efter det oplyste uden netværk i Nigeria, var ikke til hinder for, at hun kunne henvises til at tage ophold i en anden del af Nigeria og kunne derfor ikke føre til, at ansøgeren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nigeria/2009/3

Flygtningenævnet har endvidere behandlet en række sager, hvor ansøgerne isoleret set ikke ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor nævnet har henvist de pågældende til at tage ophold andre steder i hjemlandet, hvis de ikke fandt at kunne vende tilbage til deres oprindelsesområde. Nævnet har således i flere sager inddraget IFA-lignende betragtninger som en del af begrundelsen for afgørelsen om at meddele afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har henvist til IFA-lignende betragtninger, kan nævnes:

Nævnet **stadsfæstede** i **januar 2009** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2003. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygtede nogle kreditorer, der ville stræbe ham efter livet, indtil ansøgeren havde tilbagebetalt sin gæld til dem. Gælden var opstået i 2001 i forbindelse med ansøgerens virke som advokat, hvor ansøgeren havde formidlet salg af jord, som havde vist sig ikke at tilhøre sælgerne. Ansøgeren havde henvist til, at han særligt frygtede en nu afdød generals efterkommere og en høvding, og at generalen havde stået bag drabet på ansøgerens chauffør og ansøgerens ven i maj 2001 i forbindelse med et attentat, som reelt havde været rettet mod ansøgeren. Flygtningenævnet fandt ikke, at de anførte forhold kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet forholdet måtte anses for en privatretlig konflikt, der ikke kunne begrunde asyl. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde oplyst om forhold, der gav grundlag for at antage, at ansøgeren ikke kunne søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren, hvis han ikke fandt på ny at kunne tage ophold i Lagos, uanset ansøgers profilering som advokat, kunne henvises til at tage ophold et andet sted i Nigeria. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria måtte antages at være i en reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nigeria/2009/2

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bosnien-Hercegovina. Indrejst første gang i 2008. Ansøgeren havde i perioden fra efteråret 2008 til foråret 2009 været registreret som forsvundet men var efter sit eget udsagn rejst tilbage til hjemlandet, idet han ikke ønskede at blive udsendt til Italien i medfør af Dublin-reglerne. Ansøgeren havde tidligere opholdt sig i længere perioder i Nederlandene og Italien. **Flygtningenævnet** kunne i det væsentlige lægge ansøgerens forklaringer til grund for sagen. Det fremgik blandt andet heraf, at ansøgeren havde deltaget som soldat i den bosnisk-muslimske hær i 1993, og at han havde konstateret, at militærpersoner havde stjålet fyringsolie fra et kedelrum. Han havde senere modtaget en dom på halvandet års fængsel. Dommen var ifølge ansøgerens forklaring udsprunget af, at han urigtigt havde været tiltalt for overfald på militærpersoner. Han havde afsonet fire måneder, hvorefter han havde fået amnesti. Ansøgeren havde siden krigens afslutning boet i Bosnien-Hercegovina i lange perioder, herunder hos sine søstre, der boede i tre forskellige byer. Ifølge ansøgerens forklaringer var han i alt omkring fem gange i perioden fra 1998 til sin seneste udrejse i foråret 2009 blevet overfaldet af en muslimsk gruppe bestående af unge mænd med skæg. Personerne havde skiftevis krævet penge og truet ham til at tie stille. Dette havde efter ansøgerens opfattelse sammenhæng med, at ansøgeren selv havde antydnet i sin hjemby, herunder på caféen, hvor nogle af overfaldene havde fundet sted, at ansøgeren ville kunne vidne mod folk fra sin tidligere enhed, som havde begået krigsforbrydelser under krigen. Ansøgeren frygtede derfor ved en tilbagevenden til hjemlandet at blive udsat for asylbegrundende overgreb. Flygtningenævnet bemærkede hertil, at ansøgeren efter sine forklaringer ikke var blevet forsøgt kontaktet af myndighederne med henblik på at skulle afgive vidneforklaringer. Hans søstre eller anden familie var heller ikke blevet kontaktet i en sådan anledning. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren ikke havde søgt asyl enten i Italien eller Nederlandene, hvor han i perioder havde arbejdet, eller i andre lande som han var rejst igennem, inden han var ankommet til Danmark første gang. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at da Udlændingesservice traf afgørelse om, at ansøgeren skulle returneres til Italien efter reglerne i Dublin-konventionen, valgte ansøgeren at rejse tilbage til hjemlandet, hvor han efter sin forklaring havde opholdt sig fra efteråret 2008 til foråret 2009. Under disse omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er angivet i flygtningekonventionen, jfr. Udlændingelovens § 7, stk.1, eller at han ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at de hidtidige episoder ikke havde en sådan karakter, at de i sig selv kunne anses for asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærkede videre, at dommen vedrørende ansøgeren lå langt tilbage i tid. Flygtningenævnet fandt videre, at der var tale om forhold, som ansøgeren måtte henvises til at søge myndighedernes, herunder de overordnede myndigheders,

beskyttelse imod, og at ansøgeren i øvrigt ville kunne tage ophold andre steder i Bosnien-Hercegovina, hvis han ikke fandt at kunne tage ophold i sin hjemby. Bos/2009/2

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** kunne ikke lægge ansøgerens forklaring om udrejsen af Nigeria og den videre rejse fra Spanien til Danmark til grund. Nævnet henviste herved til, at forklaringen var svævende og udetaljeret og i sig selv usandsynlig. Det kunne således ikke anses for sandsynligt, at ansøgeren var rejst og var blevet forsynet med falske dokumenter uden nogen form for modydelse. Efter udlændingelovens § 40 påhviler det en ansøger at sandsynliggøre det asylmotiv, ansøgeren påberåber sig. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at hun havde afslået at gifte sig med en mand, der havde lånt hendes fader penge. Flygtningenævnet bemærkede i øvrigt, at den konflikt, som ansøgeren påberåbte sig, måtte anses for en privatretlig konflikt, som ansøgeren i givet fald måtte henvises til at søge myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet bemærkede endelig, at ansøgeren, hvis hun mente, at hun ikke kunne tage ophold i sin hjemegn, kunne henvises til at tage ophold et hvilket som helst andet sted i Nigeria. Flygtningenævnet fandt således i det hele ikke betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, for opfyldt. Nigeria/2009/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Bos/2009/1, de i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelser Tyrkiet/2009/6 og Indien/2009/1 samt den i afsnit 5.10 nævnte afgørelse Gha/2009/1.

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet, begået efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4 og afsnit 8.2.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejses frivilligt.

Som eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1991. Klageren var i 2003 blevet idømt 12 års fængsel og udvist med indrejseforbud for bestandig for blandt andet alvorlig narkotikakriminalitet, menneskesmugling og dokumentfalsk. **Flygtningenævnet** udtalte, at Udlændingesservice ved sin afgørelse tidligere på året blandt andet havde lagt til grund, at klageren, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet efter Højesterets stadfæstende dom, fortsat som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at en vurdering efter udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt., indebar, at klageren kunne udsendes til Libanon henset til, at klageren efter karakteren af den pådømte kriminalitet måtte betragtes som særlig farlig og en fare for samfundet. Flygtningenævnet tiltrådte dette, jf. herved tillige princippet i flygtningekonventionens artikel 33, idet Flygtningenævnet lagde vægt på det nedenfor anførte om den pådømte kriminalitet. I afgørelsen havde Udlændingesservice videre lagt til grund, at udlændingelovens § 31, stk. 1, ville være til hinder for, at klageren kunne udsendes til Libanon eller til et land, hvor klageren ikke var beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse til Libanon. Der havde i nævnsrådet været enighed om, at denne del af Udlændingesservices afgørelse ikke ansås for påklaget og kunne lægges til grund af nævnet. Udlændingesservice havde herefter vurderet, at klageren ikke kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet særlige grunde talte herimod. Herom bemærkede nævnet følgende: Da den pådømte kriminalitet var begået i tiden fra maj 2001 til september 2001, tiltrådte nævnet, at vurderingen skulle foretages efter udlændingelovens § 10, stk. 2, som affattet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven, jf. herved lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001 og nr. 711 af 1. august 2001. Det fremgik af bemærkningerne til den nævnte lovændring blandt andet: "... § 10, stk. 2, foreslås endvidere affattet således, at der kan meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-8 til udlændinge, der har indrejseforbud, medmindre særlige grunde taler derimod. Der kan henvises til det anførte i udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326, side 831. ... " Af udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 830-832, fremgik blandt andet: "... Med henblik på at fremhæve, at der skal foreligge særlige omstændigheder for at meddele afslag på op-

holdstilladelse efter §§ 7-8 til en udlænding, der har indrejseforbud, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for meddelelse af asyl, er den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, formuleret således, at opholdstilladelse efter §§ 7-8 kan gives, medmindre særlige grunde taler derimod. Sådanne særlige grunde kan i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, foreligge, hvis udlændingen er til fare for landets sikkerhed, eller at udlændingen efter endelig dom her i landet for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet. Tilsvarende antages at gælde for udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som påberåber sig § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet må således i forbindelse med afgørelsen af, om en udvist udlænding, der i øvrigt opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, skal meddeles opholdstilladelse, foretage en vurdering af grovheden af den kriminalitet, der har begrundet udvisningen. ...” Det fremgik af Østre Landsrets dom fra begyndelsen af 2003, som stadfæstet ved Højesterets dom af efteråret 2003, at klageren var blevet dømt for blandt andet alvorlig narkotikakriminalitet, menneskesmugling og dokumentfalsk. Straffen var blevet fastsat til fængsel i 12 år. Klageren var blevet udvist med indrejseforbud for bestandig. Det fremgik af landsrettens dom blandt andet, at der for klageren ved strafastsættelsen var blevet lagt vægt på hans centrale rolle ved salget af meget betydelige mængder kokain til flere aftagere. Endvidere var der blevet lagt vægt på, at klageren havde fremstillet 25 falske pas med henblik på, at disse skulle anvendes i forbindelse med menneskesmugling, samt at han straffedes for dokumentfalsk med hensyn til 12.000 HT-klippekort. Af Højesterets dom fremgik blandt andet, at Højesteret ikke havde fundet grundlag for at ændre straffen, og at klageren havde gjort sig skyldig i en kriminalitet af en sådan art og grovhed, at der ikke havde været grundlag for at undlade udvisning. Flygtningenævnet fandt efter en vurdering af den pådømte kriminalitets alvorlige karakter og alvorlige omfang, at grovheden af den kriminalitet, der havde begrundet udvisningen, indebar, at særlige grunde talte imod, at klageren fik opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og at klageren, der ved endelig dom her i landet var idømt fængsel for en særlig farlig forbrydelse, måtte betragtes som en fare for samfundet. Flygtningenævnet fandt ikke, at det oplyste om, at klageren under afsøgningen havde givet oplysninger til dansk og tysk politi om de personer i Tyskland, der havde pas, som klageren havde fremstillet, og som havde forbindelse til al-Qaeda, kunne føre til en anden vurdering. Tilsvarende gjaldt det oplyste om klagerens personlige forhold, herunder den omstændighed, at klageren havde søskende samt sin hustru samt deres fem børn med bopæl i Danmark. Flygtningenævnet stadfæstede derfor Udlændingenservices afgørelse. Udlændingelovens § 31, stk. 1, var således til hinder for, at klageren kunne udsendes til Libanon, eller til et land, hvor klageren ikke var beskyttet mod udsendelse til Libanon. Statsløspal/2009/4

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

6.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt ekterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkede, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingesservice udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den

Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside: www.fln.dk.

6.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1 må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulerer") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refolementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den ovenfor under afsnit 6.2 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);

- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

For en nærmere gennemgang af anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F henvises til Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1.1 ff.

Som eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2002. Ansøgeren havde arbejdet i KHAD, hvor han havde deltaget i anholdelser og indledende afhøringer. Udlændingesservice meddelte i 2003 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til, at ansøgeren, der isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, fandtes omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (a) og 1 F (b) og dermed udelukket fra at få opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2003 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse, idet ansøgeren fandtes at være udelukket, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a), under henvisning til ansøgerens forklaring om hans arbejde og det foreliggende baggrundsmateriale, herunder en rapport fra det hollandske udenrigsministerium af 29. februar 2000. Statsadvokaten for Særlige Straffesager undersøgte herefter sagen, men indstillede siden efterforskningen i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. Ansøgerens advokat anmodede i

sommeren 2007 om, at Flygtningenævnet genoptog sagen under henvisning blandt andet til, at SAIS havde indstillet efterforskningen, idet der ikke fandtes rimelig formodning for, at et strafbart forhold var begået, og til nye baggrundsoplysninger, der ikke var tilgængelige under nævnets oprindelige behandling af sagen, om KHAD' anvendelse af tortur. Sagen blev i 2008 genoptaget til fornyet behandling i Flygtningenævnet grundet sagens karakter. **Flygtningenævnet** udtalte, at da ansøgeren fortsat efter Udlændingesservices opfattelse isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, havde Flygtningenævnet vurderet, om udelukkelsesgrundene ifølge flygtningekonventionen af 28. juli 1951 artikel 1 F (a) fortsat skulle finde anvendelse på ansøgeren. Flygtningenævnet fandt efter en gennemgang af det nu foreliggende baggrundsmateriale, herunder de rapporter og notater, som havde ligget til grund for sagens genoptagelse, og navnlig UNHCR's rapport af juni 2005, ikke, at det generelt kunne lægges til grund, at enhver officer indenfor KHAD havde været involveret i eller haft kendskab til de grove overtrædelser af menneskerettighederne, som utvivlsomt havde fundet sted indenfor KHAD. Henset til de oplysninger, som ansøgeren havde givet under Flygtningenævnets tidligere behandling af sagen, hvor ansøgeren flere gange havde oplyst, at han havde været bekendt med, at en del af de personer, som han havde videresendt til afhøringsafdelingen, ville blive udsat for tortur, fandt Flygtningenævnet fortsat, at ansøgeren var omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Flygtningenævnet fandt herefter ikke anledning til at omgøre nævnets afgørelse fra 2003. Afg/2009/51. Se for Flygtningenævnets afgørelse i sagen i 2003 Flygtningenævnets formandskabs 12. Beretning (2003), side 288f. BR 12/277

Nævnet **omgjorde i april 2009** Udlændingesservices afgørelse og besluttede, at en mandlig statsborger fra Iran ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Iran, jf. udlændingelovens § 31. I 1990 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 8. Klageren indrejste herefter i Danmark i 1990. I efteråret 2004 stadfæstede landsretten en byretsdom, hvorved klageren blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 285 jf. § 276, § 288, stk. 1, nr. 1, § 293 a og bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. §§ 2 og 3, jf. bilag 1, liste A, nr. 3 og liste B, nr. 12. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i to år. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 10 år. I sommeren 2005 besluttede Udlændingesservice, at klageren ikke kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens 49 a, jf. udlændingelovens § 31, idet han ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse omfattet af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt. Udlændingesservice fandt imidlertid, at klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet der forelå oplysninger om, at han i hjemlandet havde udført handlinger, som var omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (b), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Efter klagerens forklaring havde han, der er etnisk kurder, været aktiv for Komalah-partiet og deltaget i 17-18 likvide-

ringer af revolutionsgardister i 1981. I efteråret 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. Nævnets afgørelse er refereret i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 160f (BR14/63). I sommeren 2006 og i begyndelsen af 2007 meddelte Flygtningenævnet klageren afslag på genoptagelse af asylsagen. I foråret 2007 oplyste Udlændingesservice, at Udlændingesservice i 2006 havde sendt sagens akter til Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) med henblik på statsadvokatens overvejelser af, om der var grundlag for at indlede en strafferetlig efterforskning af klagerens forhold begået i hjemlandet, men at statsadvokaturen i begyndelsen af 2007 havde indstillet efterforskningen i sagen i medfør af retsplejelovens § 749, stk. 2. Af brevet fra SAIS fremgik, at klageren ved afhøring i statsadvokaturen i det væsentlige havde forklaret samstemmende med sine forklaringer til udlændingemyndighederne. Søgning i åbne kilder vedrørende de angivne forhold begået i hjemlandet, herunder internetsøgning på gerningssteder, navne på medgerningsmænd med videre havde ikke givet resultat. Det havde ej heller været muligt at finde oplysninger om det parti, som klageren havde angivet at have været medlem af, og som angiveligt skulle have beordret likvideringerne. Det fremgik videre, at statsadvokaten ikke fandt, at klagerens ret upræcise og vidtløftige forklaringer i sig selv kunne danne grundlag for retsforfølgning, og der forelå ikke for tiden yderligere efterforskningsskridt til be- eller afkræftelse af den pågældendes oplysninger. Ved en efterfølgende telefonisk henvendelse til Udlændingesservice oplyste SAIS uddybende, at man retteligt havde fundet oplysninger om det parti, som klageren hævdede at have været medlem af, men ikke om den pågældendes forbindelse til partiet. I efteråret 2007 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen og hjemvise den til fornyet behandling i Udlændingesservice under henvisning til de nye oplysninger som følge af SAIS's undersøgelser. I sommeren 2008 besluttede Udlændingesservice, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Sagen blev herefter på ny indbragt for Flygtningenævnet. Under Flygtningenævnets behandling af sagen i slutningen af 2008 modtog nævnet SAIS's rapporter vedrørende statsadvokatens afhøringer af klageren, hvorefter nævnet besluttede at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingesservice, idet afhøringsrapporterne ikke var indgået i grundlaget for Udlændingesservices afgørelse fra sommeren 2008. I begyndelsen af 2009 besluttede Udlændingesservice på ny, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Sagen blev herefter indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte, at nævnet ikke fandt, at den omstændighed, at Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager ikke havde fundet grundlag for at rejse tiltale for begivenheder, som angiveligt havde fundet sted for 28 år siden i Iran, og hvor der alene havde kunnet foretages efterforskning i form af søgning på Internettet, gav grundlag for at tilsidesætte klagerens forklaring som utroværdig. Flygtningenævnet lagde herved blandt andet vægt på, at klageren for såvel Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager som for nævnet i det væsentlige havde forklaret som tidligere, idet det dog

bemærkedes, at klageren havde udtrykt sig på en måde, der let kunne misforstås, navnlig med hensyn til omregning af årstal og lignende. Flygtningenævnet lagde således klagerens hidtidige forklaring til grund, og klageren var på den baggrund omfattet af udlændingelovens § 7, men udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, idet det bemærkedes, at den omstændighed, at der ikke blev rejst straffesag mod klageren ikke medførte, at klageren ikke fortsat var omfattet af udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens artikel 1 F (b), og det var således uden betydning, om klageren som følge af den sultestrejke, han i 2006 havde deltaget i, havde eksponeret sig i en sådan grad, at der herved var opstået en "sur place" situation, som isoleret set måtte være omfattet af udlændingelovens § 7. Klageren skulle udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt han ikke udrejste frivilligt, kunne han udsendes tvangsmæssigt, men under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerede forfølgelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt til Iran eller et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videre sendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31. Iran/2009/18

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2007. Ansøgeren var mindreårig ved indrejsen. Ansøgeren havde vedrørende sit asylmotiv oplyst, at han fra 1998 til 2007 havde opholdt sig illegalt i Iran. I 2004 blev ansøgerens ældre broder, der opholdt sig i Afghanistan, slået ihjel. Drabsmanden tilhørte en familie som ansøgerens familie i generationer havde haft stridigheder med grundet jordrettigheder. I 2006 var ansøgeren blevet opmærksom på, at broderens drabsmand opholdt sig i samme by som ansøgeren i Iran, hvorefter han havde slået ham ihjel. Ifølge Udlændingesservices afgørelse fra foråret 2009 fandt Udlændingesservice, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingesservice fandt dog ligeledes, at ansøgeren var udelukket fra beskyttelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 1, nr. 3, idet det var Udlændingesservices vurdering, at ansøgeren havde begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b) Udlændingesservice lagde i denne forbindelse blandt andet vægt på karakteren og grovheden af drabet. Under sagens behandling procederede ansøgerens advokat for, at ansøgeren som shia-muslimsk hazara, der havde opholdt sig i Iran, tilhørte en særlig udsat social gruppe. **Flygtningenævnet** fandt ikke, at ansøgeren kunne anses for at tilhøre en særlig social gruppe som anført i flygtningekonventionens artikel 1 A (2). Flygtningenævnet lagde Udlændingesservices afgørelse om, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, til grund. Flygtningenævnet tiltrådte af de grunde, der var anført af Udlændingesservice, at ansøgeren var udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Afg/2009/13

6.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager

6.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002.

SAIS varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokaturens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SAIS, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.4.2 Resultatet af SAIS's efterforskning

Når SAIS har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SAIS's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

For nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SAIS har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

Endvidere henvises til de i afsnit 6.3 nævnte afgørelser Afg/2009/51 og Iran/2009/18.

6.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

En opholdstilladelse kan endvidere i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

For eksempler på afgørelser vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195 ff.

6.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6 nævnte hensyn.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, kunne opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 gives til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, medmindre særlige grunde taler derimod.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2002. Det fremgår af ikrafttrædelsesbestemmelsen i ændringslovens § 2, at udlændingelovens § 10, stk. 3, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Vedrørende spørgsmål om bestemmelsens tilbagevirkende kraft henvises nærmere til Flygtningenævnets formandskabs 13. beretning (2004), afsnit 8.4, og 15. beretning (2006), afsnit 6.4.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 17, 2. spalte, fremgår:

”Efter den foreslåede bestemmelse er formodningen således imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler for meddelelse af asyl...”

Af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, side 18, 1. spalte, fremgår videre:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Som eksempel på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2002. I september 2002 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingesservice, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2006 blev ansøgeren idømt tre måneders fængsel samt udvisning af Danmark med indrejseforbud i fem år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, § 266 samt § 123. I november 2008 genoptog Flygtningenævnet sagen af formelle grunde. Ansøgeren henviste som asylmotiv til, at han havde et modsætningsforhold til en magtfuld mand, der var leder af Basij i den provins, hvor ansøgeren boede. Manden var blevet gift med en pige, som ansøgeren tidligere havde været forlovet med. Ansøgeren og pigen havde fortsat med at se hinanden, efter at hun var blevet gift. På et tidspunkt havde pigens ægtefælle overrasket ansøgeren og pigen, mens de var sammen på hendes og ægtefællens bopæl. Pigen havde troet, at ægtefællen var på tjenesterejse. Ansøgeren var flygtet ud af vinduet og var rejst til Teheran, hvor han havde opholdt sig indtil sin udrejse. Efter ansøgerens indrejse i Danmark var hans moder og broder blevet tilbageholdt. Broderen var tilbageholdt i tre-fire dage. Efter ansøgerens indrejse i Danmark blev hans bopæl ransaget, og der blev fundet kommunistisk materiale, som var blevet plantet på bopælen. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at hans sag var blevet omtalt i avisartikler i danske aviser, hvor han var blevet omtalt med navn, ligesom der var blevet offentliggjort et fotografi af ham. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at ansøgeren ved dom fra 2006 var udvist af Danmark med indrejseforbud i fem år fra udrejsen, jf. udlændingelovens § 32, jf. § 22, nr. 6. Ansøgeren kunne herefter ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, med mindre særlige grunde talte herfor, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Ved afgørelsen af, om særlige grunde talte for at meddele ansøgeren opholdstilladelse, bemærkede Flygtningenævnet, at ansøgeren var indrejst i 2002. Han var ugift og havde fortsat familie i Iran. Ansøgeren havde ikke efter det oplyste opnået en særlig tilknytning til det danske samfund. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ved dommen fra 2006 var dømt for grovere personfarlig kriminalitet. Flygtningenævnet fandt herefter

ter ikke, at særlige grunde talte for, at han kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. Flygtningenævnet fandt, efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger i sagen, herunder at ansøgeren i to artikler i landsdækkende dagblade og tidsskrifter havde eksponeret sig selv med navn og fotografi og udtrykt kritik af det iranske regime, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Iran/2009/2

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 1992. Klageren blev i foråret 1992 af Udlændingesservice meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. I forsommeren 2004 blev klageren i landsretten idømt en fængselsstraf på otte år for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 1, 2. pkt., samt for overtrædelse af våbenloven. Endvidere blev klageren udvist med indrejseforbud for bestandig. I foråret 2005 stadfæstede Højesteret landsrettens dom. **Flygtningenævnet** udtalte, at Udlændingesservice i efteråret 2008 havde truffet afgørelse om, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at udsendelse til Afghanistan ikke kunne ske som følge af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet lagde denne afgørelse til grund. Udlændingesservice havde tillige truffet afgørelse om, at klageren var udelukket fra at få opholdstilladelse efter § 7. Ifølge udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 608 af 17. juli 2002, som ændret ved lov nr. 324 af 18. maj 2005, kunne der ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til klageren, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, talte derfor. Efter bestemmelsen skulle der foretages en proportionalitetsafvejning mellem grovheden af den begåede forbrydelse og klagerens personlige forhold, herunder hans tilknytning til Danmark og hensynet til familiens enhed. Ved afgørelsen heraf lagde Flygtningenævnet vægt på, at klageren var idømt fængsel i otte år for særdeles grov narkotikakriminalitet. Heroverfor stod, at klageren var udrejst af sit hjemland som cirka 20 årig, og han havde boet i Danmark siden 1992. Han havde været gift i Danmark og havde et herboende barn på seks år. Han havde haft normal kontakt med barnet de første seks måneder af barnets liv, men herefter var han blevet anholdt, og han havde ikke haft samvær med barnet før efter prøveløsladelsen i efteråret 2008, selvom han under hele afsoningsforløbet havde søgt at holde kontakten til barnet. Han var endvidere blevet stoffri, og han var tilknyttet et afvænningsprogram blandt andet som underviser. Efter en samlet afvejning af forholdene i sagen fandt Flygtningenævnet ikke, at der forelå særlige grunde, som talte for, at klageren skulle gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. Afg/2009/19

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan henvises til følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **juni 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2001. Sagen blev genoptaget i starten af 2009. Umiddelbart inden Flygtningenævnets behandling af sagen blev ansøgeren idømt 40 dages fængsel for vold og blev udvist med indrejseforbud. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er kristen assyrer, og at han stammer fra en landsby, der ligger 12 til 15 km fra Mosul. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens onkel og tante, der havde boet i samme hus som ansøgeren, var udrejst af Irak som følge af, at de havde modtaget breve med trusler om, at de ville blive slået ihjel, hvis ikke de forlod området. Uanset at de generelle forhold for kristne i Mosul-området måtte anses for forbedrede i forhold til efteråret 2008, fandt Flygtningenævnet dog forholdene så usikre, at det med ansøgerens og familiens baggrund, herunder de konkrete trusler, måtte antages, at ansøgeren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det bemærkedes herved, at myndighederne ikke kunne antages at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet fandt, at der forelå sådanne særlige grunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, uanset den foreliggende dom. Irak/2009/46

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren var mindreårig. Indrejst i 2009. Ansøgeren blev ved byretsdom i sommeren 2009 idømt 40 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 171 samt udvist med indrejseforbud i fem år. **Flygtningenævnet** tiltrådte, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at undergå asylsagsprocedure. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring, der virkede sammenhængende og troværdig, til grund. Det lagdes herefter til grund, at ansøgerens fader i 1998 var blevet tilbageholdt af Taliban i en måned, og at faderen efterfølgende af sin broder og en anden person, der begge var kommandanter tilknyttet Hezbe Wahdat, var blevet beskyldt for at samarbejde med Taliban og udsat for trusler, hvorfor han var flygtet til Iran. Faderens hus var blevet brændt ned, og hans søn var efterfølgende blevet fundet skudt. Ansøgers fader var flere gange i Iran blevet opsøgt af blandt andet sin broder og den anden kommandant, som fortsat havde truet med at slå ansøgers fader ihjel, hvis han vendte tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet fandt herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan på grund af sin faders forhold ville være i konkret risiko for at blive udsat for asylbegrundede overgreb. Den omstændighed, at ansøgeren var dømt for overtrædelse af straffelovens § 171 ved at have anvendt et falsk dokument i forbindelse med indreisen, fandtes ikke efter udlændingelovens § 10, stk. 3, til hinder for meddelelse af opholdstilladelse. Afg/2009/34

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Irak/2009/76 og den i afsnit 5.9 nævnte afgørelse Nigeria/2009/7.

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7.

For eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, hvor ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 202 (Irak/2008/32).

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har anvendt den tidligere bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse af udlændingeloven nr. 191 af 20. marts 2001 og lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2009** Udlændingenservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2000. Klageren var i 2000 blevet idømt 10 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 237 samt udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. **Flygtningenævnet** udtalte, at Udlændingenservice i september 2008 havde truffet afgørelse om, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og at udsendelse til Iran ikke kunne ske som følge af udlændingelovens § 31. Flygtningenævnet kunne henholde sig til denne afgørelse. Udlændingenservice havde i september 2008 tillige truffet afgørelse om, at klageren var udelukket fra at få opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2 [jf. lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001, red.]. Der var enighed om, at det var udlændingeloven på gernings-tidspunktet, der skulle anvendes, det ville sige, som denne fremgik af lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001. Den dagældende § 10, stk. 2, 1. pkt., havde følgende formulering: ”Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.”. Klageren havde begået manddrab i juni 2001. Herfor var han idømt en straf på 10 års fængsel. Han var blevet prøveløsladt i februar 2008, og han havde siden dette tidspunkt haft ophold i et asylcenter. Under sin afsoning havde han lært dansk, ligesom han havde gennemført en uddannelse som it-administrator. Selv om klageren ikke havde begået kriminalitet siden juni 2001, og selv om han på enhver måde havde gjort meget for at blive integreret i det danske samfund, herunder ved at lære dansk og tage en længerevarende uddannelse, fandt **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at særlige grunde under hensyn til den begåede kriminalitet fortsat talte imod at give klageren ophold efter udlændingelovens § 7, jf. den dagældende udlændingelovs § 10, stk. 2, 1. pkt. Flertallet lagde herved særligt vægt på, at der endnu ikke var forløbet 10 år, siden forbrydelsen blev begået, og at klageren kun havde været prøveløsladt i et år. Iran/2009/1

Nævnet **omgjorde i marts 2009** Udlændingesservice's afgørelse om, at en mandlig tidligere statsborger fra Tyrkiet kunne udsendes tvangsmæssigt til Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 31. Klageren blev i 1980 familiesammenført til Danmark. I 1994 stadfæstede Højesteret en landsretsdom, hvorved klageren blev idømt syv års fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 191 og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt, hvorefter hans opholdstilladelse bortfaldt. Klageren søgte herefter asyl i 1994. I foråret 1995 meddelte Udlændingesservice klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 1996 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservice's afgørelse og henviste til, at klageren var blevet profileret i forhold til de tyrkiske myndigheder, og at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev dog udelukket fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, dog således at han under henvisning til udlændingelovens § 31, stk. 1, ikke kunne udsendes til Tyrkiet eller et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Tyrkiet. I starten af 2001 blev klageren ved en byret idømt 30 dages fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 244. I foråret 2001 anmodede klageren Udlændingesservice om genoptagelse af sin asylsag. I sommeren 2001 meddelte Udlændingesservice klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I efteråret 2001 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservice's afgørelse og besluttede samtidig, at klageren var udelukket fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Endvidere besluttede nævnet, at klageren fortsat ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Tyrkiet eller et land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse dertil, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1. I 2002 stadfæstede landsretten en byretsdom, hvorved klageren blev idømt 60 dages fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 244, dog med en strafforhøjelse på tre måneder. I 2005 stadfæstede landsretten en byretsdom, hvorved klageren blev idømt fem års fængselsstraf for overtrædelse af straffelovens § 191. I sommeren 2008 traf Udlændingesservice beslutning om, at klageren ved en tilbagevenden til Tyrkiet ikke risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at der var noget til hinder for, at klagen kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. I slutningen af 2008 hjemviste nævnet sagen til Udlændingesservice af formelle grunde. I starten af 2009 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Tyrkiet, jf. udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, idet Udlændingesservice fandt, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at udsende klageren. Sagen blev herefter på ny indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren ved Højesterets stadfæstende dom i 1994 var blevet straffet med fængsel i syv år for alvorlig narkotikakriminalitet. Han var blevet udvist med indrejseforbud for bestandigt, jf. den dagældende udlændingelovs § 22, nr. 2 og 3. Det fremgik af højesteretsdommen blandt andet, at forsvarerne til støtte for påstanden om frifindelse for udvisningspåstanden havde henvist til presseomtale i Danmark og Tyrkiet af klagerens og en medtiltalt angivelige forbindelse til PKK. Som anført havde Flygtningenævnet ved afgørelsen i 1996 fundet, at der ikke med fornøden sikkerhed kunne bortses

fra, at klageren var blevet profileret i en sådan grad i forhold til de tyrkiske myndigheder, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter en analogi af den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 10 havde klageren ikke fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I efteråret 2001 fandt Flygtningenævnet, at klageren fortsat risikerede en forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet fandt videre, at klageren også på dette tidspunkt efter kriminalitetens grovhed ikke kunne opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. den dagældende udlændingelovs § 10, stk. 2, 1. pkt. Ved begge nævnsafgørelser var det blevet bestemt, at klageren skulle udrejse straks, men at han under henvisning til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke tvangsmæssigt kunne udsendes til Tyrkiet eller et andet land, hvor han ikke ville være beskyttet mod videresendelse til Tyrkiet. Den tyrkiske repræsentation i Danmark havde i erklæring fra sommeren 2005 bekræftet, at klageren havde mistet sit tyrkiske statsborgerskab. Det fremgik af brevet blandt andet, at de tyrkiske myndigheder, såfremt klageren i fremtiden måtte anmode om indrejsetilladelse, ville træffe afgørelse herom, men at det i denne henseende på tidspunktet for erklæringen var umuligt at forudsige resultatet af myndighedernes afgørelse af en indrejsetilladelse for klageren. I 2005 var klageren ved landsrettens stadfæstende dom blevet straffet med fængsel i fem år for alvorlig narkotikakriminalitet. Klageren var blevet løsladt i 2007 og havde herefter fortsat haft tålt ophold i Danmark. Udlændingetjenesten havde i forbindelse med afgørelsen efter udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, tillige taget stilling til opholdstilladelse efter § 7 og fundet, at klageren fortsat ikke kunne opnå opholdstilladelse efter denne bestemmelse, jf. den dagældende § 10, stk. 2, 1. pkt. (Indenrigsministeriets lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001). Klageren havde i hele forløbet forklaret, at han aldrig havde været politisk aktiv i Tyrkiet eller i øvrigt i konflikt med de tyrkiske myndigheder, men at presseomtalen af hans person og navn og sammenkædningen med PKK i forbindelse med Højesteretsdommen, indebar, at de tyrkiske myndigheder anså ham for forbundet med PKK, således som det fortsat fremgik blandt andet af beskrivelsen i referatet fra FN's generalforsamling i 1990'erne. Klageren havde endvidere henvist til omtalen i en dansk avis. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** lagde efter baggrundsoplysningerne, herunder Country Report af 29. august 2008 fra Home Office og Operational Guidance Note af 3. oktober 2008 fra samme, vægt på, at der efter de væbnede træfninger mellem tyrkiske enheder og PKK-grupper i 2007 fortsat måtte antages fra de tyrkiske myndigheder, herunder navnlig de tyrkiske sikkerhedsmyndigheder, at være en særlig opmærksomhed mod personer, som mistænkes for tilknytning til PKK. Flertallet fandt, at det ved vurderingen af klagerens samlede forhold, herunder da klageren havde mistet sit tyrkiske statsborgerskab, måtte lægges til grund, at klageren ved en indrejse til Tyrkiet ville kunne blive tilbageholdt og genstand for undersøgelse. Flertallet fandt, at der forelå risiko for, at klageren ville blive mistænkt for fortsat at have en betydende forbindelse til PKK, og

at klageren kunne risikere at blive udsat for overgreb, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet bemærkede, at klageren ved navn også i 2008 var blevet avisomtalt i Danmark under henvisning til de tidligere anklager om, at han var tilhænger af PKK. Flertallet fandt på denne baggrund, at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet fandt imidlertid, at klageren ikke kunne gives opholdstilladelse efter denne bestemmelse, idet særlige grunde fortsat talte derimod, jf. § 10, stk. 2, 1. pkt., som affattet ved lovebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flertallet fandt ikke, at den tid, der var forløbet, eller det oplyste om klagerens forhold i Danmark, herunder at han havde to voksne døtre og en kæreste her i landet og ikke havde kontakt til familie i Tyrkiet, kunne føre til noget andet resultat. Flertallet lagde vægt på, at klageren ved Højesterets dom var blevet dømt for alvorlig narkotikakriminalitet. Flertallet fandt denne vurdering bestyrket ved, at klageren i 2005, som anført ovenfor, på ny var blevet straffet for alvorlig narkotikakriminalitet. Det fulgte af flertallets afgørelse, at udlændingelovens § 31 fortsat ville være til hinder for, at klageren skulle udsendes til Tyrkiet eller til et andet land, hvor han ikke var beskyttet mod videresendelse til Tyrkiet. Tyrkiet/2009/2

Der kan endvidere henvises til den ovenfor under afsnit 6.2 nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

For en nærmere beskrivelse af ændringen af udlændingelovens § 10 henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.3.

6.7 Udlændingelovens § 49 a

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingetjenesten forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingetjenestens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refoulementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventi-

ons artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 6.6.

Som anført ovenfor i afsnit 6.6 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6 nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Hvis udvisning er sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. § 50 a, stk. 1.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet 14 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I ni af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesseservices afgørelse, idet nævnet ikke fandt, at klagerne risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

I de øvrige sager traf Flygtningenævnet afgørelse med følgende begrundelser:

I en sag fandt Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesseservices afgørelse, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvorfor udlændingelovens § 31, stk. 1, var til hinder for udsendelse. Nævnet fandt ikke, at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse.

I en sag fandt Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesseservices afgørelse, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, men at udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, var til hinder for, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse. Nævnet bemærkede, at den omstændighed, at der ikke var rejst straffesag vedrørende den alvorlige ikke-politiske forbrydelse, ikke medførte, at klageren ikke fortsat var omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F (b).

I en sag besluttede Flygtningenævnet at udsætte sagens behandling, da nævnet fandt det mest korrekt, at der blev foretaget en vurdering af, om udvisningen i den konkrete sag skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 a, forinden nævnet eventuelt tog stilling til spørgsmålet om udsendelse efter udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, og eventuelt udelukkelse efter udlændingelovens § 10.

I en sag fandt Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesseservices afgørelse, at klageren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Uanset at udlændingelovens § 31, stk. 2, ikke var til hinder for udsendelse, jf. § 31, stk. 2, 2. pkt., henset til, at klageren, som var idømt 12 års fængsel og udvist med indrejseforbud for bestandig for blandt andet alvorlig narkotika-

kriminalitet, menneskesmugling og dokumentfalsk, efter karakteren af den pådømte kriminalitet måtte betragtes som særlig farlig og en fare for samfundet, fandtes klageren ikke at kunne udsendes, idet nævnet i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse lagde til grund, at udlændingelovens § 31, stk. 1, var til hinder for udsendelse. Klageren kunne ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af den begåede kriminalitet, jf. den dagældende § 10, stk. 2, jf. lov nr. 473 af 1. juli 1998, jf. lovbekendtgørelse nr. 191 af 20. marts 2001 og lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001.

I en sag lagde Flygtningenævnet i overensstemmelse med Udlændingesservices afgørelse til grund, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse. Flygtningenævnet fandt, at udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 324 af 18. maj 2005, var til hinder for, at den pågældende kunne meddeles opholdstilladelse.

Herudover har klagerne i to sager frafaldet, at nævnet skulle behandle deres sager.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingesservices afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1995. I 1995 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, under henvisning til, at Udlændingesservice i 1993 havde meddelt klagerens forældre opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved dom af 2008 afsagt af landsretten blev klageren straffet med fængsel i 3 år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, 1. pkt., jf. § 247, stk. 1. Klageren blev samtidigt udvist af Danmark for bestandig. I 2008 meddelte Udlændingesservice klageren, at Udlændingesservice havde besluttet, at klageren kunne udsendes af Danmark til Somalia, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. udlændingelovens § 31. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var blevet udvist med indrejseforbud for bestandig ved landsrettens dom fra 2008. Da klageren havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, skulle nævnet inden udsendelse tage stilling til, om klageren opfyldte betingelserne for fornyet meddelelse af opholdstilladelse efter § 7. Nævnet lagde til grund, at klageren var indrejst i Danmark i 1995 som 11-årig, og at han tilhørte Majeerteen-klanen og var fra Mogadishu. Nævnet havde haft adgang til forældrenes asylsag og på baggrund heraf fandtes det ikke sandsynliggjort, at klageren eller forældrene forinden udrejsen havde været konkret og individuelt forfulgt. Klageren havde som asylmotiv alene påberåbt sig de generelle forhold, herunder henvist til risiko

for klankonflikter. Om klagerens klan bemærkedes det, at den havde et stærkt fodfæste i Puntland, hvor der herskede forholdsvis fredelige tilstande, men at der ikke for nævnet forelå oplysninger om, at klanens medlemmer blev udsat for systematisk forfølgelse i klagerens hjemby Mogadishu. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Somalia, selvom de var usikre og vanskelige, i sig selv kunne begrunde asyl og bemærkede, at det fremgik af baggrundsmaterialet, at der fortsat befandt sig medlemmer af klagerens klan i klagerens fødeby Mogadishu. Klageren opfyldte derfor ikke betingelserne for meddelelse af asyl, og der var af de samme grunde ikke omstændigheder, der, jf. udlændingelovens § 31, var til hinder for udsendelse. Som/2009/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Republikken Congo (Congo Brazzaville). Klageren blev den 22. august 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Han indrejste i Danmark den 15. september 2003. Klageren arbejdede fra 1992 til 1997 i Republikken Congo som livvagt for en tidligere præsident. I 1997 udbrød der politisk uro, og den daværende præsident mistede magten. Præsidenten og den tidligere præsident samt en række politiske ledere flygtede ud af landet. I oktober 1997 flygtede klageren til nabolandet Gabon. Han blev anerkendt som flygtning af UNHCR den 19. maj 1999. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren var blevet udvist ved dom, og at efter udlændingelovens § 32, stk. 1, var hans opholdstilladelse herefter bortfaldet. Da klageren havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, og da han ikke havde givet samtykke til udsendelsen, skulle der efter udlændingelovens § 49 a, 1. pkt. træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kunne udsendes, jf. udlændingelovens § 31. På baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at klageren ved udsendelse til Republikken Congo, ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, eller at han ville være i reel risiko for dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller anden nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet bemærkede i denne forbindelse, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at der blev gennemført amnesti den 18. maj 2007 vedrørende en række personer, som havde været involveret i de tidligere uroligheder i landet. Dette gjaldt blandt andet klagerens tidligere foresatte og den tidligere præsident. Klageren havde ikke ved sin forklaring under nævnsbehandlingen samt under sin samtale med advokaten sandsynliggjort, at han ved udsendelse til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse fra de nuværende magthavere. Det forhold, at klageren angiveligt stammer fra samme område som den nuværende præsident, kunne ikke føre til noget andet resultat. Det samme gjaldt det forhold, at klageren angiveligt i 1992/1993 ikke havde ønsket at deltage i kamphandlinger på samme side som den nuværende præsident i den daværende borgerkrig. Klageren havde herudover påberåbt sig risiko for forfølgelse eller overgreb fra familierne til hans døtre. Flygtningenævnet fandt, at der grundlæggende var tale om en privatretlig konflikt, som

klageren måtte henvises til at søge de stedlige myndigheders beskyttelse imod. Con/2009/1

Nævnet **stadfæstede i juli 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1998. I 1999 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (F-status). I 2008 blev klageren ved en landsretsdom idømt fængsel i et år og tre måneder for overtrædelse af straffelovens § 191. Klageren blev endvidere udvist af Danmark for bestandigt. I begyndelsen af 2009 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren til støtte for, at han ikke kunne udsendes til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 31, havde anført følgende fire forhold: Et trusselsbrev, et knivstikkeri, sin skilsmisse og militære forhold. Trusselsbrevet var modtaget under klagerens ophold i et dansk fængsel i 2009. Klageren formodede, at det kom fra en forening, han havde været medlem af. Klageren havde oplyst, at han havde udmeldt sig inden sin skilsmisse, som var i 2002-2003. Flygtningenævnet fandt ikke, at det kunne antages, at de angivne trusler ville blive søgt realiseret i Irak. Vedrørende knivstikkeriet havde klageren for nævnet oplyst, at han var 16 år og fik en måned og 15 dages fængsel. Nævnet bemærkede, at han under asylsagen havde oplyst, at episoden havde fundet sted i 1993, og at han var blevet idømt tre års fængsel, som han havde afsonet. Der var således tale om en privatretlig konflikt, som lå langt tilbage i tid, og det kunne ikke antages, at han på nuværende tidspunkt af den årsag ville blive forfulgt af forurettedes familie. Vedrørende skilsmis-sen udtalte nævnet, at klageren blev skilt i 2002-2003, og hans tidligere ægtefælle var gift på ny i Danmark. Klageren havde sidst hørt fra ægtefællens familie i 2003. Der var tale om en privatretlig konflikt med den tidligere ægtefælles familie. Der var ikke efter det oplyste holdepunkter for at antage, at klageren ville blive udsat for overgreb fra ægtefællens familie på nuværende tidspunkt. Vedrørende militæret udtalte nævnet, at klageren havde oplyst, at han var deserteret i 1991, og var udrejst i 1998. Der var ikke grundlag for at antage, at dette forhold ville give problemer under det nuværende styre på nuværende tidspunkt. Flygtningenævnet tiltrådte herefter, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for udsendelse af klageren til Irak. Irak/2009/51

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kosovo. Indrejst i 1999. Klageren er etnisk serber. Han var i 2000 af Udlændingesservice blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved en dom afsagt af Vestre Landsret i foråret 2004 var klageren blevet idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens §§ 245 og 288 samt udvist med indrejseforbud for bestandig. I den forbindelse bortfaldt klagerens opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren ikke for Flygtningenævnet havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i reel risiko

for dødsstraf eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at klageren ved en tilbagevenden til Kosovo ville være i konkret og individuel risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af sin serbiske herkomst, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2. Flygtningenævnet bemærkede i den forbindelse, at der i de foreliggende baggrundsoplysninger ikke var holdepunkter for at antage, at der fandt forfølgelse sted af etniske serbere i et sådant omfang, at det i sig selv var asylbegrundende. Kosovo/2009/4

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 1999. I 2000 meddelte Udlændingesservice klageren opholdstilladelse efter dagældende udlændingelovs § 7, stk. 1. I 2009 blev klageren ved en landsretsdømme idømt fængsel i et år og seks måneder for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, samt § 288, stk. 1, nr. 1, og for overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 3, 2. pkt., jf. § 4, stk. 1, samt bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, liste B, nr. 29. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i ti år. I 2009 traf Udlændingesservice afgørelse om, at klageren kunne udsendes til Afghanistan jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31. Denne afgørelse blev indbragt for Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at klagerens fader og storebroder i midten af 1990'erne var blevet taget med af Taleban, og at storebroderen var blevet dræbt, mens klageren ikke vidste, hvad der var sket med faderen. Flygtningenævnet fandt ikke, at klageren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at Taleban i dag skulle interessere sig for ham. Klageren havde for Flygtningenævnet særligt henvist til, at han risikerede at blive hængt som følge af, at han under sit ophold i Danmark var konverteret til kristendommen. Klageren havde forklaret, at han ikke var døbt, men at han interesserede sig for kristendommen. Han havde gået i kirke i den periode, han havde boet i Jylland, men han havde ikke gået i kirke i København. Klageren havde også under samtalen med Udlændingesservice givet udtryk for en vekslende religiøs opfattelse. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at klagerens religiøse forhold var af en sådan styrke, at klageren risikerede forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller havde behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet fandt således ikke, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse af klageren til Afghanistan. Afg/2009/32

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 1990. Klageren var i slutningen af 1990 som mindreårig sammen med sin familie blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovs § 7, stk. 1. Klageren var i 2007 ved Højesterets stadfæstelse af landsrettens dom blevet idømt otte års fængsel samt udvist med indrejseforbud for bestandig for overtrædelse af straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, § 247, stk. 1, og

§ 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 23. I efteråret 2009 besluttede Udlændingesservice, at klageren kunne udsendes til Libanon jf. udlændingelovens § 49 a, jf. udlændingelovens § 31. **Flygtningenævnet** udtalte, at klageren er statsløs palæstinenser. Han var født i Algeriet, og da han var to til tre år, var han med sin familie flyttet til Tunesien. Her havde familien boet til klageren var syv år, og familien var herefter flyttet til Danmark, hvor de siden havde haft ophold. Klageren og dennes familie havde i slutningen af 1990 fået asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og klageren og dennes familie var blevet bedømt som statsløse palæstinensere fra Libanon, idet både klagerens fader og moder var født og opvokset i Libanon. Der var ikke anført grunde, der kunne føre til, at klageren ikke skulle vurderes i forhold til Libanon. Den omstændighed, at klageren var født i og i nogle år havde boet i henholdsvis Algeriet og Tunesien kunne ikke føre til noget andet resultat. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at klageren i dag ikke i øvrigt havde tilknytning til Algeriet eller Tunesien. Derimod havde klageren en mere betydelig tilknytning til Libanon, idet begge hans forældre var født og opvokset i Libanon, ligesom klageren kunne forstå og tale arabisk. Han havde endvidere sin mormoder boende i Libanon, og han havde to gange været på besøg i Libanon. Det følger af udlændingelovens § 49 a, at der forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist ved dom, skal træffes afgørelse af, om udlændingen kan udsendes, jf. lovens § 31. Der var ikke som sagen forelå oplyst grundlag for at fastslå, at klageren risikerede forfølgelse i Libanon, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, eller at han i Libanon ville blive udsat for nogle af de forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1, eller at klageren ikke kunne opnå den fornødne beskyttelse i Libanon. Den omstændighed, at klagerens fader muligt tidligere havde haft et asylrelevant modsætningsforhold i Libanon, kunne ikke føre til noget andet resultat. Statsløspal/2009/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelse Iran/2009/17.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 49 a, hvori nævnet har lagt til grund, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, men hvor klageren fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, henvises til de refererede afgørelser i afsnit 6.6.

6.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold

har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b, finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingesservice til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingesservice forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingesservice, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingesservice afgørelse herom efter § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Udlændingesservices afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Som et eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har behandlet sagen i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b, kan der henvises til den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Tyrkiet/2009/2.

6.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark. Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Der er i SIS II-forordningen en bestemmelse, hvorefter udlændinge, der ikke er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet EU, og som er opført på FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner, indberettes til Schengeninformations-systemet som uønskede udlændinge. Når SIS II-forordningen er gennemført i dansk ret, vil det betyde, at disse udlændinge vil kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 4.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager efter § 10, stk. 5.

6.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I beretningsåret blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af de nye regler i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8,

stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre af de nye regler, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2009, og finder anvendelse for alle sager, herunder også sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

Det fremgår af udlændingelovens § 45 b, stk. 1, at justitsministeren til brug for behandlingen af en sag efter loven vurderer, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelse af sagen.

Efter udlændingelovens § 45 b, stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Efter bestemmelsens 2. pkt. kan justitsministeren endvidere bestemme, at oplysninger, som nævnt i 1. pkt., af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

Efter udlændingelovens § 25, nr. 1, kan en udlænding udvises, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 1, at der ved afgørelsen om udvisning skal tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6 nævnte hensyn. Af § 26, stk. 2, fremgår det, at en udlænding skal udvises efter blandt andet § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

Efter udlændingelovens § 46 g, stk. 1, træffer Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i første instans afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1, på baggrund af justitsministerens farevurdering. Efter § 46 g, stk. 2, indbringes en afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration giver afkald herpå.

Udlændingelovens kapitel 7 b regulerer domstolsbehandlingen af visse beslutninger om administrative udvisninger m.v. Reglerne i dette kapitel finder blandt andet anvendelse på domstolenes behandling af sager om

- ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1, jf. udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3,
- afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, jf. udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 4, og
- afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1, jf. udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 5.

Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor, jf. udlændingelovens § 53 c.

Det fremgår af bemærkningerne til § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, blandt andet, at rettens anmodning efter § 45 h, stk. 4, skal være skriftlig og at retten heri skal angive temaet for høringsen af Flygtningenævnet. Høringen skal omfatte alle asylrelevante oplysninger og akter i sagen, herunder ansøgerens asylforklaringer som afgivet over for retten, en eventuel tidligere asylsag og en udtalelse fra Udlændingesservice om styrelsens praksis og baggrundsmateriale i forhold til det omhandlede land, og eventuelt være vedlagt en udtalelse fra PET om sagens eventuelle forgreninger til udlandet, herunder udlændingens hjemland.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen, at Flygtningenævnet, der alene forudsættes at behandle sagen på skriftligt grundlag, ikke skal forholde sig til troværdigheden af et påberåbt asylmotiv, men at denne vurdering foretages af retten. Flygtningenævnets udtalelse er alene af vejledende karakter, og retten er ikke bundet af nævnets vurdering. Nævnet har i forbindelse med afgivelsen af sin udtalelse ikke adgang til det fortrolige materiale, der er fremlagt for retten. Der vil være tale om en generel vurdering, der vil kunne vanskeliggøres af, at Flygtningenævnet ikke kender baggrunden for sikkerhedsvurderingen, da nævnet som anført ikke har adgang til det fortrolige materiale.

Partsprocessen sker ved rettens behandling af sagen og Flygtningenævnet afgiver således til brug herfor en sagkyndig udtalelse i en proces, hvor udlændingen ikke har partsrettigheder direkte i forhold til Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har i beretningsåret som følge af de nye bestemmelser ændret sin forretningsorden, således at nævnets behandling af de pågældende sager fremgår af

bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet kapitel 4, Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens § 7 b.

Det fremgår af forretningsordenens § 50, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 51, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 51, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 7

Irak

7.1 Forholdene i Irak

7.1.1 Det centrale og sydlige Irak

Den sikkerhedsmæssige situation i landet, herunder i Bagdad, er i løbet af 2009 – som i 2008 – blevet væsentligt forbedret i forhold til situationen i 2006 og 2007. Der er blandt andet sket et fald i antallet af dræbte. Antallet af voldelige og væbnede angreb er ligeledes faldet. Den sekteriske vold er næsten ophørt, og der er sket en væsentlig reduktion i antallet af angreb mod civilbefolkningen.

Den væsentligt roligere situation i Bagdad skyldes blandt andet den fortsat gældende våbenhvile fra den shia-muslimske Mehdi-milits, samt at flere sunni-muslimske grupperinger siden 2007 samlede sig i borgerværnsgrupper, de såkaldte ”Awakening Councils/Sons of Iraq”, der nu er integreret i de irakiske sikkerhedsstyrker, og som samarbejder med koalitionsstyrkerne for at modarbejde oprørsgrupper såsom Al-Qaida. Der har dog hen over året og særligt i forlængelse af de amerikanske troppers tilbagetrækning fra irakiske byer og landsbyer den 30. juni 2009 som led i det irakiske parlaments sikkerhedspagt med USA fra november 2008 (SOFA-aftalen) været en del voldelige episoder og terrorhandlinger, herunder selvmordsaktioner og bilbomber, blandt andet rettet mod regeringsbygninger og shia-muslimske markeder og helligdomme m.v. i Bagdad og andre steder i det centrale Irak, hvilket har afstedkommet civile tab. Al-Qaida og andre oprørsgrupper formodes at stå bag disse angreb og voldsepisoder.

Al-Qaida og andre oprørsgrupper opererer stadig i det centrale Irak, herunder i Al-Anbar-provinsen, hvor de irakiske sikkerhedsstyrker i september 2009 overtog sikkerhedsansvaret. De irakiske sikkerhedsstyrker har dog formået at skabe stabile forhold i regionen trods en stigning i voldelige episoder og angreb i august og september 2009 i forlængelse af de amerikanske troppers tilbagetrækning. Det samme gør sig gældende i Diyala-provinsen, hvor flere civile er blevet dræbt som følge af en række kvindelige selvmordsaktionisters angreb, men også i Diyala-provinsen har situationen i 2009 – som i 2008 – sammenlignet med 2007 været langt roligere på grund af de irakiske sik-

kerhedsstyrkers, herunder Sons of Iraq's, samarbejde med koalitionsstyrkerne. Situationen i Salah Al-Din har i 2009 været forholdsvis stabil trods voldsepisoder grundet politiske spændinger. Endvidere er en del oprørsgrupper aktive i provinsen, hvilket har medført kampe mellem oprørsgrupperne og de irakiske sikkerhedsstyrker, herunder Sons of Iraq samt koalitionsstyrkerne.

I det sydlige Irak overtog de irakiske styrker allerede i 2008 ansvaret for sikkerheden. Siden 2008 og i løbet af 2009 har de irakiske styrker formået at holde sikkerhedssituationen relativt stabil trods målrettede angreb mod højtprofilerede personer som for eksempel journalister og religiøse og politiske ledere samt myndigheds personer.

Etniske og religiøse minoritetsgrupper har i 2009 – som i 2008 – fortsat været udsat for overgreb, chikane og trusler af mere eller mindre vilkårlig karakter. Særligt udsatte er også homoseksuelle og kvinder samt personer, der har eller formodes at have tilknytning til de internationale styrker i landet eller den nuværende regering, herunder politi og sikkerhedsstyrker, samt embedsmænd, journalister, lærere, professorer, læger og jurister. Endvidere har tilhængere af det tidligere styre, herunder tidligere og nuværende Baath-medlemmer, oplevet overgreb, chikane og trusler.

Ifølge UNHCR var over 1,5 millioner irakere pr. april 2009 flygtet fra Irak, herunder primært til nabolandene Syrien og Jordan, og over to millioner irakere menes at være internt fordrevet i Irak.

Det irakiske parlament vedtog i september 2008 en lokal valglov, hvorefter der skulle afholdes lokalvalg i 14 af Iraks 18 provinser den 31. januar 2009. Valgene forløb stort set uden voldelige konflikter. Den 6. november 2009 godkendte det irakiske parlament efter måneders politiske diskussioner en lov, der satte rammerne for parlamentsvalget, der blev afholdt den 7. marts 2010. Valget indledtes med en række eksplosioner forårsaget af bomber og motéridl fra morgenstunden rettet mod valgsteder især i Bagdad men også i en række andre byer i Irak. Mange irakerne trodsede advarslerne fra de ekstreme grupper og bevægelser og mødte op ved valgurnerne i stort antal, hvorefter Iyad Allawis sekulære alliance vandt valget.

Den 7. august 2009 vedtog FN's Sikkerhedsråd resolution 1883 om Irak, hvorved mandateret for UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI) blev forlænget med et år. Herudover giver resolutionen FN's særlige udsendte i Irak mandat til at assistere den irakiske regering med forsoningsprocessen mellem landenes forskellige religiøse grupper.

7.1.2 Det nordlige Irak

Iraks tre nordligste provinser, Erbil, Dahuk og Sulaimaniya, har en udstrakt grad af selvstyre under politisk ledelse af Kurdistan Regional Government (KRG).

KDP-administrationen i Erbil og Dahuk og PUK-administrationen i Sulaimaniya udgør endnu ikke en samlet region, og der er uenighed mellem den centrale irakiske regering og KRG om de kurdiske territorier udenfor de eksisterende KRG-grænser.

Den sikkerhedsmæssige situation i det kurdiske selvstyreområde har i 2009 som i de foregående år været relativt stabil. Situationen i det kurdiske selvstyreområde er dog stadig sårbar grundet enkeltstående angreb fra oprørsgrupper. I KRG respekteres i vid udstrækning ikke-muslimske trosretninger, herunder religiøse mindretal, og ikke-arabiske etniciteter, men der foreligger oplysninger om, at der i KRG forekommer æresrelaterede overgreb og drab, og i bestræbelserne på at dæmme op for æresrelaterede overgreb har myndighederne oprettet kvindecetre og herberg. Der har endvidere i løbet af 2009 været militære aktioner rettet mod kurdiske terrorgrupper fra de tyrkiske og de iranske myndigheder ved grænseområderne til disse lande i det nordlige Irak.

I Tameem (Kirkuk), der ligger nær KRG, har sikkerhedssituationen i 2009 været præget af sekterisk vold, hvor kurdere, arabere og turkmenere har kæmpet om magten.

I Ninewa (Mosul) har flere ekstremistiske grupper i de sidste år søgt tilflugt, hvilket har resulteret i, at grupper som Al-Qaida i 2009 har stået bag flere angreb på de irakiske sikkerhedsstyrker, lokale ledere og de multinationale styrker. Dog er situationen ikke eskaleret siden 2008 på grund af samarbejdet mellem Sons of Iraq, de irakiske sikkerhedsstyrker og koalitionsstyrkerne, som forsøger at bekæmpe Al-Qaida og andre oprørsgrupper. Endvidere har der været angreb mod civile, herunder mod etniske og religiøse mindretal i Mosul, og der er fortsat spændinger mellem arabere og kurdere generelt i Ninewa-provinsen.

7.2 Tvangsmæssig udsendelse

Den 13. maj 2009 indgik den danske regering en aftale med den irakiske regering om hjemsendelse af afviste irakiske asylansøgere.

I henhold til tilbagesendelsesaftalen med den irakiske regering af 13. maj 2009 er i alt 47 afviste irakiske statsborgere i 2009 blevet tvangsmæssigt udsendt af Danmark til Irak.

7.3 UNHCR's anbefalinger

I april 2009 modtog Flygtningenævnet UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" af april 2009, som erstatter UNHCR's tidligere udsendte "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" af august 2007 og opdateringen heraf, "Addendum to UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" af december 2007.

Anbefalingerne blev umiddelbart efter, at de var modtaget i Flygtningenævnet, optaget på nævnets baggrundsmateriale og i den forbindelse gjort tilgængelige på nævnets hjemmeside.

UNHCR's anbefalinger af april 2009 indeholder blandt andet en generel beskrivelse af den sikkerhedsmæssige og politiske situation i Irak. Det fremgår blandt andet af anbefalingerne, at der i løbet af 2008 er sket en betydelig forbedring i sikkerhedssituationen i det centrale og sydlige Irak, herunder et fald i antallet af dræbte. Det fremgår endvidere, at den sekteriske vold næsten er ophørt, men at den overordnede situation i landet fortsat er ustabil og uforudsigelig.

Det anbefales af UNHCR, at asylansøgere fra provinserne Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa og Salah Al-Din i det centrale Irak meddeles konventionsstatus eller – hvis dette ikke kan lade sig gøre – en anden form for beskyttelse.

Det fremgår videre af anbefalingerne, at asylansøgere fra provinserne Babel, Basra, Diwaniyah, Kerbala, Missan, Muthanna, Najaf, Thi-Qar og Wassit i det sydlige Irak og asylansøgere fra Al-Anbar-provinsen i det centrale Irak meddeles konventionsstatus ud fra en individuel og konkret vurdering, hvilket også anbefales vedrørende asylansøgere fra de tre nordlige provinser, Suleymaniyah, Erbil og Dahuk.

Desuden anbefaler UNHCR, at der ikke over for irakiske asylansøgere henvises til internt flugtalternativ i det sydlige og centrale Irak på grund af den spændte situation i disse områder. Derimod kan internt flugtalternativ anvendes med forsigtighed hvad angår ansøgere fra det nordlige Irak. Internt flugtalternativ kan dog ikke komme på tale, såfremt den enkelte asylansøger frygter myndighedsforfølgelse, og UNHCR præciserer, at det ikke er muligt for irakere fra de nordlige områder at søge et internt flugtalternativ i det sydlige og centrale Irak. Internt flugtalternativ skal ifølge UNHCR anvendes med tilbageholdenhed og skal vurderes individuelt.

UNHCR har videre i sine anbefalinger fra april 2009 henledt opmærksomheden på anvendelsen af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, jf. artikel 1 F, vedrørende

irakiske asylansøgere, herunder i sager, hvor asylansøgere har været tilknyttet det tidligere styre, har været tilknyttet militante oprørsgrupper eller kriminelle grupper.

Det bemærkes, at UNHCR ikke har opdateret sine anbefalinger vedrørende irakiske asylansøgere siden april 2009.

7.4 Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende irakiske statsborgere

For så vidt angår betydningen af de generelle forhold i Irak og Flygtningenævnets anvendelse af baggrundsmateriale henvises til afsnit 3.1.3.1 ovenfor.

7.4.1 Behandlingen af spontansager

Nævnet har i 2009 truffet afgørelse i 107 spontansager vedrørende irakiske statsborgere, heraf i 34 sager, der er genoptaget til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde.

Nævnet har i 43 spontansager, svarende til 40 % af sagerne, omgjort Udlændingesservices afgørelse. Nævnet har således i 19 sager meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), i 11 af sagerne meddelt ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), mens nævnet i 13 sager har meddelt opholdstilladelse efter den tidligere § 7, stk. 2 (de facto-status).

I hovedparten af de spontansager, hvori nævnet har meddelt opholdstilladelse, har ansøgeren som asylmotiv henvist til henholdsvis etniske eller religiøse forhold eller til at have samarbejdet med de amerikanske eller internationale styrker i Irak.

7.4.2 Behandlingen af genoptagelsesansøgninger

Flygtningenævnet har i 2009 meddelt afslag på genoptagelse i 70 sager vedrørende irakiske statsborgere. Nævnet har genoptaget 25 sager, mens nævnet i 29 sager har afvist at behandle en ansøgning om genoptagelse med henvisning til, at ansøgeren var forsvundet.

Hovedparten af de genoptagne sager vedrørte kristne irakiske statsborgere, som i langt de fleste tilfælde blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, efter en fornyet behandling på et mundtligt nævn.

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling af genoptagelsesansøgninger modtaget fra Dansk Flygtningehjælp i perioden fra den 12. februar 2008 til 25. oktober 2008 kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 222 ff.

7.5 Eksempler fra Flygtningenævnets praksis vedrørende Irak

Nedenfor er gengivet eksempler på Flygtningenævnets praksis fra 2009 vedrørende irakiske statsborgere. Afgørelserne er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til ansøgenes asylmotiv.

7.5.1 Sur place i genoptagelsessager vedrørende etniske og religiøse minoriteter

Nævnet meddelte i **januar 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2002. I 2004 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingetjeneste, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2008 genoptog Flygtningenævnet sagen på grund af sagens karakter. Ansøgeren, der er kristen kaldæer fra en landsby i nærheden af Mosul, henviste som asylmotiv til, at hans broder, der havde været aktiv for det kommunistiske parti, nogle måneder efter Saddam Husseins fald i 2003 var vendt tilbage til Irak, hvorefter han havde modtaget trusler og derfor havde været nødt til at returnere til USA. To af ansøgerens søstre i Bagdad havde modtaget trusselsbreve fra islamiske organisationer, hvori det havde fremgået, at de var vantro, ligesom de var blevet beskyldt for at samarbejde med amerikanerne. Det fremgik af brevene, at søstre ville blive dræbt, hvis ikke de udrejste af Irak. I 2004 var en af søstre blevet dræbt, fordi hun havde valgt at ignorere trusselsbrevet. Efterfølgende var en tredje søsters datters søn blevet kidnappet. Søsterens dattersøn var blevet løsladt, efter at familiemedlemmer i USA havde betalt løsepenge. **Flygtningenævnet** lagde ansøgerens forklaring til grund og bemærkede, at forklaringen var underbygget ved fremlagte dokumenter, herunder dødsattesten for ansøgerens søster, trusselsbrevet og senest de fremlagte dokumenter vedrørende ansøgerens ægtefælle og børns ophold i USA som flygtninge. Nævnet lagde vægt på, at ansøgerens søster i 2004 var blevet dræbt på baggrund af sit kristne tilknytningsforhold, at en anden søster var flygtet til Tyrkiet af frygt for religiøs forfølgelse, at en tredje søster efter kidnapningen af dattersønnen og betalingen af løsepenge ligeledes var flygtet med sin familie til Jordan og nu opholdte sig i USA med sine tre børn, og at det efter ansøgerens forklaring måtte lægges til grund, at hele hans nære familie var udrejst, såvel familiemedlemmerne i Bagdad som familiemedlemmerne i hjembyen ved Mosul, idet de som kristne havde modtaget konkrete trusler fra yderliggående islamiske grupper. Udlændingetjeneste tilkendegav afslutningsvis under nævnsrådet, at Udlændingetjeneste efter de fremkomne oplysninger ikke ville modsætte sig, at ansøgeren meddeltes opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet gav på den ovennævnte baggrund ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Irak/2009/5

Nævnet meddelte i **februar 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2001. I 2003 stadfæstede Flygtningenæv-

net en afgørelse truffet af Udlændingesservice, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2008 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** udtalte, at det fremgik af sagen, at ansøgeren er kristen og forud for indreisen havde boet i Bagdad. Under behandlingen af genoptagelsessagen havde ansøgeren særligt henvist til, at han frygtede at blive udsat for trusler og overgreb ved en tilbagevenden. Han havde henvist til de generelle forhold for kristne, herunder risikoen for som hjemvendende fra et vestligt land at blive udsat for kidnapning samt risikoen for vilkårlige overgreb rettet mod kristne som minoritetsgruppe. Ansøgeren havde endvidere mere specifikt henvist til, at kristne i Bagdad havde været særligt udsatte, hvilket blev understøttet af oplysningerne om hans families skæbne. Alle hans nære familiemedlemmer var udrejst som følge af trusler fra andre beboere i området og den generelt usikre situation for kristne i Bagdad. Ansøgeren havde blandt andet oplyst, at naboer til forældrene havde truet med, at forældrene skulle forlade deres hus, og at dette havde resulteret i, at forældrene var udrejst til Syrien. Efter oplysningerne om de konkrete trusler, som ansøgerens familiemedlemmer havde været udsat for, og som havde været af en sådan karakter, at familien havde følt sig nødsaget til at udrejse af Irak, samt når disse oplysninger blev sammenholdt med de foreliggende baggrundsoplysninger, fandtes ansøgeren i tilstrækkelig grad at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for asylbegrundende overgreb som følge af sin kristne tro. Irak/2009/14

Nævnet meddelte i **februar 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt to børn fra Irak. Indrejst i 2003. I 2004 meddelte Udlændingesservice ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingesservices afgørelse. I slutningen af 2008 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. Ansøgerne havde som asylmotiv blandt andet henvist til, at de er kristne irakere fra Bagdad, at den kvindelige ansøgers onkel samt den ene af hendes fætre, der havde arbejdet for koalitionsstyrkerne, var blevet dræbt. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgerne er kristne og tillige bosiddende i Bagdad. Den kvindelige ansøger havde tidligere forklaret, at hendes onkel var blevet dræbt, ligesom en af hendes fætre, der havde arbejdet for koalitionsstyrkerne. Ansøgerens familiemedlemmer var alle udrejst af Irak. Det lagdes til grund, at ansøgerne var udrejst på grund af forholdene for kristne irakere. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger, hvoraf det fremgik, at forholdene for kristne i Bagdad var yderst vanskelige og det oplyste om ansøgerens familieforhold, fandt Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak ville være i konkret risiko for at blive udsat for forfølgelse som følge af deres religiøse forhold. Irak/2009/16

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelser Irak/2009/59 og Irak/2009/18 samt de i afsnit 7.5.4 nævnte afgørelser.

7.5.2 Generelle forhold

Der henvises til afsnit 3.1.3.1.

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren opholder sig i Jordan. Sagen blev genoptaget i 2008. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag jf. udlændingelovens § 7, stk. 4, som affattet forud for lov nr. 365 af 6. juni 2002. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk armenier, kristen af trosretning, og at han stammer fra Bagdad. Han var udrejst sammen med sin familie i 1996 og havde ikke været tilbage i Irak siden. Flygtningenævnet bemærkede, at ansøgeren ikke havde noget konkret modsætningsforhold til myndigheder eller grupper i Irak. Flygtningenævnet fandt ikke, at de generelle forhold for kristne i Irak var af en sådan karakter, at det måtte antages, at ansøgeren risikerede forfølgelse som følge heraf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at der forelå sådanne tungtvejende grunde, at der kunne meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som affattet forud for lov nr. 365 af 6. juni 2002. Ansøgeren var således ikke omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 4, som affattet forud for lov nr. 365 af 6. juni 2002. Irak/2009/47

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim af trosretning. I 2009 meddelte Udlændingesservice ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren mødte ikke op til Flygtningenævnets behandling af sagen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder fra et nærmere angivet område i det nordlige Irak, hvor ansøgeren fortsat havde nære slægtninge, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt haft problemer med myndighederne, og at ansøgerens ægtefælle, der er dansk statsborger, boede i Danmark. Nævnet udtalte endvidere, at hverken ansøgerens ønske om at bo sammen med ægtefællen i Danmark eller oplysningerne om de generelt vanskelige forhold i hjemlandet, kunne begrunde asyl eller beskyttelsesstatus, ligesom nævnet dertil bemærkede, at ansøgeren i øvrigt fremstod helt uprofileret. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at hun ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ligesom det ikke kunne antages, at hun ved en tilbagevenden ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/94

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelser, den i afsnit 7.5.3 nævnte afgørelse Irak/2009/93, den i afsnit 7.5.4 nævnte afgørelse Irak/2009/36 og den i afsnit 7.5.6 nævnte afgørelse Irak/2009/29.

7.5.3 Etniske forhold

Nævnet **stadfæstede i maj 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren var på tidspunktet for indrejsen mindre-årig. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede at blive slået ihjel som følge af de terrorister, der tillige havde dræbt hans ven. Vennen var blevet dræbt som følge af, at han var kurder ligesom ansøgeren. Endvidere havde ansøgeren henvist til, at hans forældre kort inden nævnsmødet var blevet kidnappet af ukendte gerningsmænd. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren havde været tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren er kurder fra Mosul og havde som asylmotiv henvist til risiko for overgreb fra islamiske grupper på grund af sin etnicitet. Uanset, at **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke fandt fuldt tilstrækkelig grundlag for at betvivle ansøgerens forklaring om, at hans forældre var blevet bortført omkring ti dage før nævnsmødet af ukendte gerningsmænd, fandt flertallet ikke, at dette kunne begrunde asyl for ansøgeren. Flertallet lagde vægt på, at der ikke var tilstrækkelige grunde til at antage, at hverken drabet på ansøgerens ven eller den angivelige bortførelse af ansøgerens forældre havde været begrundet i etnicitet, idet gerningsmændenes identitet og motiv var ukendt, hvorefter der ikke var grund til at antage, at ansøgeren på grund af hændelserne ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse ved en hjemvenden. Flertallet havde herved også lagt vægt på, at ansøgerens vens familie, efter det oplyste, havde kunnet forblive boende uden problemer efter drabet på vennen. Irak/2009/41

Nævnet **stadfæstede i oktober 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er sunni-muslim fra Kirkuk og af blandet arabisk og kurdisk afstamning. Ansøgeren havde ikke været hverken politisk eller religiøs aktiv. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han som følge af sin blandede herkomst var i risiko for konventionsforfølgelse, hvis han vendte tilbage til Irak, og derfor opfyldte betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde endvidere henvist til, at han frygtede at blive dræbt af sin fætter, da ansøgeren og dennes familie havde modsat sig, at fætteren blev gift med ansøgerens søster, og at han derfor tillige opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren er af blandet herkomst, medførte ikke uden videre, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, og efter oplysningerne om den konkrete betydning, som ansøgerens blandede herkomst hidtil havde haft for ham, kunne der heller ikke lægges vægt herpå. I den forbindelse tillagde Flygtningenævnet det betydning, at ansøgeren ikke før sin udrejse efter det oplyste havde haft væsentlige problemer med myndighederne som følge af sin afstamning. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis havde en konflikt med sin fætter og dennes familie, fordi han og hans familie havde modsat sig, at ansøgerens søster skulle gifte sig med fætteren, kunne heller ikke føre til, at ansøge-

ren opfyldte betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at ansøgeren havde kunnet opholde sig i flere år i Irak, siden ansøgerens fader i 2005 havde meddelt, at fætteren ikke kunne blive gift med ansøgerens søster. Ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at konflikten med fætteren og dens familie var af en sådan intensitet, at den medførte risiko for asylbegrundende overgreb. Irak/2009/80

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt deres to myndige sønner fra Irak efter at have genoptaget sagerne. Den kvindelige ansøger og børnene indrejste i 2001 og den mandlige ansøger i 2002. I 2002 meddelte Udlændingesservice ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2002 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Flygtningenævnet besluttede i sommeren 2009 at genoptage sagen. Ansøgerne havde som asylmotiv henvist til, at flere af deres familiemedlemmer var blevet dræbt eller var flygtet som følge af, at de er feyli-kurdere. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerne var indrejst og havde søgt asyl i Danmark henholdsvis i sommeren 2001 og i sommeren 2002, og at sagen skulle afgøres efter reglerne i udlændingeloven, således som den var affattet på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningerne, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Nævnet lagde til grund, at ansøgerne er feyli-kurdere fra Bagdad, og at ansøgerne ikke havde været politisk aktive. De af ansøgerne påberåbte konflikter med Saddam Husseins styre kunne ikke begrunde asyl, idet dette styre ikke længere var ved magten. Nævnet lagde videre til grund, at ansøgerne havde boet i et religiøst blandet kvarter i Bagdad, at minoritetsgrupper, herunder feyli-kurdere, i væsentligt omfang var blevet fordrevet fra Bagdad på grund af sekterisk vold, og at flere af ansøgernes familiemedlemmer var blevet dræbt i Bagdad i forbindelse med individuelle episoder. Hertil kom, at andre familiemedlemmer i Diyala provinsen var blevet dræbt eller fordrevet. Selvom det af baggrundsoplysningerne fremgik, at forholdene for feyli-kurdere i Bagdad var vanskelige, fandt Flygtningenævnet dog fortsat ikke, at feyli-kurdere kunne anses for at være så særligt udsatte, at selve tilhørsforholdet til gruppen af feyli-kurdere sandsynliggjorde, at den pågældende ville være i risiko for en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at det med de da foreliggende oplysninger om ansøgernes familiemedlemmer sammenholdt med baggrundsoplysningerne var sandsynliggjort, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for forfølgelse som følge af deres etniske og religiøse tilhørsforhold. Nævnet lagde herved til grund, at det efter baggrundsoplysningerne ikke kunne antages, at myndighederne ville være i stand til at yde ansøgerne den fornødne beskyttelse. Irak/2009/93

Der henvises i øvrigt til den i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelse Irak/2009/21.

7.5.4 Religiøse forhold

Nævnet meddelte i **januar 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar samt tre børn fra Irak. Ansøgerne indrejste i Danmark i 2001. I 2004 stadfæstede Flygtningesnævnet en afgørelse truffet af Udlændingetjeneste, hvorved ansøgerne blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2008 genoptog Flygtningesnævnet sagen. **Flygtningesnævnet** bemærkede indledningsvis, at ansøgerne var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i 2001, og at sagen således skulle afgøres efter reglerne i udlændingeloven, således som den var affattet på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen. Flygtningesnævnet lagde til grund, at ansøgerne er irakiske statsborgere og etniske kaldæere fra Mosul-området. Flygtningesnævnet lagde til grund, at ansøgernes familier i 2003 udrejste fra Mosul-området og Bagdad, idet de havde modtaget trusler på grund af deres kristne tro. Flygtningesnævnet lagde endvidere til grund, at den mandlige ansøgers moder og svigerinde i 2007 var blevet dræbt, da de fra Syrien var rejst til Irak for at få fornyet deres pas. Under disse omstændigheder og på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for kristne i Mosul-området fandt Flygtningesnævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Irak ville være i en konkret risiko for forfølgelse på grund af deres religion, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Irak/2009/3

Nævnet **stadfæstede i januar 2009** Udlændingetjenestes afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i februar 2008. Ansøgeren, som er sunni-muslim af trosretning fra Bagdad, forklarede for nævnet, at hun var blevet chikaneret og truet til at forlade sin stilling i det offentlige på grund af sin trosretning. Hendes ægtefælle var i den forbindelse blevet kidnappet og kort efter løsladt for at presse ansøgeren til at forlade sin stilling. Omtrent samtidigt med ægtefællens kidnapning, blev ansøgerens to sønner kidnappet og kort efter løsladt. Dette havde dog ingen sammenhæng med ægtefællens kidnapning. Ansøgeren henviste herudover til, at hun frygtede al-Qaeda, og at hun ikke havde nogen bolig eller noget netværk tilbage i Irak. **Flygtningesnævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt foretaget aktiviteter rettet mod sit hjemlands myndigheder eller nogen derværende organisationer. Ansøgeren havde ved ankomsten til landet ikke straks søgt asyl. Ansøgeren havde således først efter nogen tids ophold her i landet forklaret om sit asylgrundlag. Den omstændighed, at ansøgeren var blevet truet til at fratrage sin stilling i det offentlige, kunne ikke i sig selv begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningesnævnet bemærkede i den forbindelse, at den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle måtte være blevet kidnappet i forbindelse med truslerne mod hende om at fratrage, ikke kunne ændre vurderingen heraf. Ansøgeren og hendes familie havde i perioden efter de angivne overgreb, hvor de havde opholdt sig på bopælen, ikke været udsat for asylbegrundende forhold. Flygtningesnævnet fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende vis havde kunnet forklare om familiens forhold, herunder at tre mandlige familiemedlemmer stort

set samtidigt var blevet kidnappet af forskellige grupper med forskellige motiver og derpå løsladt. Under de foreliggende omstændigheder fandt Flygtningenævnet ikke, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller ikke, at ansøgeren var i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/4

Nævnet meddelte i **maj 2009** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Ansøgeren blev familiesammenført til Danmark i 2000. Ansøgeren søgte asyl i 2004. Udlændingesservice meddelte i 2006 ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæstede Udlændingesservices afgørelse senere i 2006. I slutningen af 2008 anmodede Dansk Flygtningehjælp om genoptagelse af ansøgerens sag. Flygtningenævnet besluttede i 2009 at genoptage sagen på baggrund af sagens karakter. Ansøgeren er kristen kaldæer fra Bagdad. Under sin tidligere asylsag havde ansøgeren angivet som asylmotiv, at han havde været medlem af Baath-partiet samt var blevet anholdt i 1994-95 af det tidligere styre. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er kristen kaldæer fra Bagdad. Ansøgeren havde ikke i forbindelse med sin genoptagelsessag påberåbt sig konflikten med Saddam Husseins tidligere styre og sit tidligere medlemskab af Baath-partiet. Det blev endvidere lagt til grund, at ansøgeren havde to brødre, som skulle bo i Bagdad. Ansøgeren havde ikke siden sin udrejse haft direkte kontakt med brødrene, men havde gennem en anden brøder, der boede i Jordan, fået oplyst, at de to brødre alene klarede sig gennem understøttelse fra den lokale kristne kirke, og at de var udsat for chikane fra muslimernes side, idet de blandt andet var blevet afskåret fra at arbejde. Alle øvrige familiemedlemmer havde forladt Irak. Selvom det af baggrundsoplysningerne fremgik, at forholdene for kristne i Bagdad var vanskelige, fandt Flygtningenævnet dog fortsat ikke, at kristne kunne anses for at være så særligt udsatte, at selve tilhørsforholdet til den kristne gruppe i sig selv sandsynliggjorde, at den pågældende ville være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt imidlertid, at det med oplysningerne om ansøgerens nære familiemedlemmer, den omstændighed, at ansøgeren er kristen advokat, sammenholdt med baggrundsoplysningerne, var sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for forfølgelse som følge af sit religiøse tilhørsforhold. Nævnet havde herved lagt til grund, at det efter baggrundsoplysningerne ikke kunne antages, at myndighederne ville være i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Irak/2009/36

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk kurder fra det nordlige Irak. Han henviste som asylmotiv til, at han og hans familie var blevet truet og opsøgt af en islamistisk gruppe på grund af at ansøgerens halv-fætter, som var bosiddende i

Norge, havde publiceret en kontroversiel bog om islam. Efter ansøgerens flugt var ansøgerens storebroder blevet slået ihjel af islamister, da islamisterne ikke havde kunnet få fat på ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke selv havde været politisk aktiv og ikke havde foretaget handlinger rettet mod myndigheder eller andre. Ansøgeren oplyste, at han efter, at en halvbror havde publiceret en anti-islamisk bog, var blevet truet af en islamistisk gruppe. Det fremgik, at ansøgeren havde en stor familie, der tidligere, uanset bogen, havde levet uantastet. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på overbevisende vis havde kunnet forklare, hvorfor han skulle have været i særlig risiko. Ansøgeren havde heller ikke kunnet forklare overbevisende om, at den pågældende bog og ansøgerens flugt skulle have været årsagen til, at hans storebroder var blevet dræbt. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ville risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/92

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelse Irak/2009/59, de i afsnit 7.5.1 nævnte afgørelser, den i afsnit 7.5.3 nævnte afgørelse Irak/2009/93 samt den i afsnit 7.5.9 nævnte afgørelse Irak/2009/88.

7.5.5 Privatretlige konflikter og Agents of Persecution

Nævnet **stadsfæstede** i **januar 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i maj 2008. Ansøgeren, som er etnisk sorani-kurder og muslim af trosretning fra en landsby uden for Kirkuk, forklarede for nævnet, at han var flygtet fra sin stedfader, som adskillige gange havde udsat ansøgeren for vold og ved en enkelt lejlighed holdt ham indespærret i fire dage. Ansøgeren havde indimellem overnattet hos venner for at slippe for stedfaderen, og han havde også forgæves forsøgt at få naboerne til at hjælpe sig. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren som asylmotiv alene havde henvist til konflikter med sin stedfader. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren på en sammenhængende og troværdig måde havde kunnet redegøre for sit asylmotiv. Det var således efter ansøgerens forklaring svingende, hvornår han havde været i stand til at undslippe stedfaderen og overnatte hos venner og bekendte, og hvornår han havde været helt ude af stand til at komme fri af stedfaderen. Ansøgeren havde på visse tidspunkter ifølge forklaringen været i stand til at søge hjælp hos naboerne. I andre dele af forklaringen skulle ansøgeren have været helt i stedfaderens vold og for eksempel indespærret i op til fire dage uden mad og drikke, førend hans moder havde hjulpet ham fri. Som begrundelse for, at ansøgeren ikke var flygtet fra stedfaderen før, henviste han til, at han generelt ikke havde været i stand til at begå sig med andre mennesker. Dette stemte ikke umiddelbart med, at ansøgeren imidlertid havde været i stand til at søge hjælp hos naboerne og havde omtalt, at han havde haft venner.

Flygtningenævnet måtte således konkludere, at ansøgeren, der var en sund mand på 22 år, ikke kunne anses for hjælpeløs i forhold til stedfaderen. Irak/2009/12

Nævnet **stadfæstede i juni 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2007. Ansøgeren havde været medlem af Det Islamiske Elevråd. Det Islamiske Elevråd blev sammenlagt med en anden organisation, der var voldelig. Ansøgeren ønskede efter sammenlægningen ikke længere at være medlem. I 2002 bortførte personer fra organisationen ansøgeren, idet han ikke ville være medlem af og arbejde for denne. Ansøgeren udrejste af Irak med hjælp fra en agent. Under udrejsen omkom mange flygtninge. Ansøgeren vidnede imod de indblandede agenter, ligesom han var med i en dokumentarfilm om hændelsen. Ansøgeren underrettede efterfølgende de omkomnes familier om agenternes identitet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren til støtte for sin ansøgning navnlig gjorde gældende, at han fortsat ville være i risiko for forfølgelse fra en navngiven organisation som følge af, at han i 2002 var blevet tilbageholdt og udsat for overgreb. Videre gjorde han gældende, at han frygtede overgreb fra de menneskesmulere, som havde været impliceret i transporten af kurdiske bådflygtninge, herunder ansøgeren selv fra Grækenland til Italien i 2003. Under denne rejse var en betydelig del af flygtningene druknet. Ansøgeren havde overlevet og havde efterfølgende vidnet i en retssag samt medvirket i en tv-udsendelse, som blandt andet var blevet bragt i italiensk tv i 2006. Derfor frygtede ansøgeren overgreb fra disse menneskesmulere eventuelt som en del af den græske mafia, idet han angiveligt var blevet truet telefonisk af en ukendt person, mens han havde opholdt sig i Italien. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren var blevet tilbageholdt i 2002 af organisationen, som af ham angivet, fandt Flygtningenævnet ikke, at dette forhold var asylbegrundende, da det lå langt tilbage i tid, og da ansøgeren havde været tilbage i hjemlandet i 2006 uden, at hverken han eller hans familie havde modtaget trusler fra organisationen. Ansøgeren forklarede noget divergerende om omfanget af eventuelle trusler fra de af ham angivne menneskesmulere. Uanset om det kunne lægges til grund for sagen, at ansøgeren tilbage i 2006 i Italien, forud for at han var genindrejst i Irak, var blevet truet telefonisk to gange af en ukendt person, fandt Flygtningenævnet, at konflikten grundlæggende var en privatretlig konflikt, som ansøgeren måtte søge myndighedernes beskyttelse imod. Ansøgeren havde derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i konkret individuel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller, at han ville være i en reel risiko for dødsstraf, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/49

Nævnet **stadfæstede i september 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst første gang i Danmark i 2006. Efter ophold i Sverige og Finland blev ansøgeren i medfør af Dublin-forordningen tilbagetaget til Dan-

mark i sommeren 2008. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim. Han er født i Kirkuk. Han havde ikke været medlem af politiske partier eller organisationer, og han havde aldrig været politisk aktiv eller haft problemer med myndighederne i sit hjemland. Ansøgeren havde som sit asylmotiv henvist til, at han frygtede overgreb fra gruppen Ansar al-Sunna som følge af hans tilknytning til sin onkel og dennes virksomhed. Ansøgeren havde forklaret, at han og hans familie i begyndelsen af 2008 med 20 dages mellemrum havde modtaget to trusselsbreve, som formodedes at hidrøre fra den nævnte gruppe, og ansøgerens onkel og en arbejdskollega havde ligeledes modtaget trusselsbreve. Ansøgeren var blevet truet med at blive likvideret, ligesom ansøgerens forældre i det andet trusselsbrev også var blevet truet med at blive likvideret, såfremt ansøgeren ikke indstillede arbejdet i virksomheden. Arbejdskollegaen var ophørt med at arbejde i virksomheden, men var blevet dræbt inden ansøgerens udrejse af Irak. Ansøgeren havde ikke kendskab til de nærmere omstændigheder omkring drabet. Efter indreisen i Danmark havde ansøgeren af sin moder fået underretning om, at onkelen var faldet i baghold på vej til Bagdad, hvorved han var blevet dræbt. Ansøgeren havde ikke kendskab til den nærmere baggrund herfor. Flygtningenævnet lagde efter ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens onkel var velhavende, indflydelsesrig og ejer af blandt andet den virksomhed, som ansøgeren havde været ansat på, og at onkelen af den grund havde været efterstræbt af Ansar al-Sunna. Ansøgeren fremstod derimod som helt uprofileret, og der var ikke grundlag for at antage, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i Ansar al-Sunnas søgelys. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgerens asylmotiv var knyttet til onkelens situation. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at der ikke forelå oplysninger om, at hverken ansøgeren eller hans forældre efter trusselsbrevene var blevet opsøgt af eller havde fået henvendelser fra grupperingen. Truslerne havde efter de foreliggende oplysninger heller ikke haft konsekvenser for ansøgerens forældre, som var blevet truet i det andet trusselsbrev. Det forhold, at ansøgeren ikke havde været i kontakt med sine forældre siden en telefonsamtale omkring årsskiftet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet fandt på denne baggrund ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak ville være i Ansar al-Sunnas søgelys på asylrelevant måde. Flygtningenævnet fandt herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold, herunder den vanskelige sikkerhedssituation i Irak, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Irak/2009/66

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingetjenestens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er kurder og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde ikke været medlem af nogen religiøse eller politiske organisationer, ligesom han ikke havde været politisk aktiv.

Han havde som asylmotiv henvist til, at han frygtede at blive inddraget i en konflikt mellem faderen og en navngiven person om et jordstykke. Han havde videre anført, at han i sommeren 2006 var blevet forulempet med slag og skældsord af tre ukendte arabiske personer, som han formodede havde været sendt af den person, som faderen havde en konflikt med. Ansøgeren havde ikke herefter haft konflikter frem til sin udrejse i sommeren 2007. Flygtningenævnet fandt, at faderens mulige konflikt var af privatretlig karakter. Det beroede på ansøgerens formodning, at overfaldet i 2006 var foranlediget af den navngivne person. Flygtningenævnet fandt, at overfaldet måtte betragtes som en enkeltstående begivenhed, hvorved bemærkedes, at der efter ansøgerens forklaring ikke havde været asylrelevante problemer frem til udrejsen i sommeren 2007. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold, herunder den vanskelige sikkerhedssituation i Irak, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Irak/2009/91

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Irak/2009/76, den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Irak/2009/10, den i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelse Irak/2009/23, den i afsnit 5.8.2.3 nævnte afgørelse Irak/2009/71, de i afsnit 5.8.2.4 nævnte afgørelser Irak/2009/7 og Irak/2009/26 samt til de i de øvrige afsnit i kapitel 7 nævnte afgørelser.

7.5.6 Tilknytning til det tidligere styre

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2000. Ansøgeren blev i 2000 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er shia-muslim og oprindeligt fra den sydlige del af Irak. Hun havde ikke været hverken religiøs eller politisk aktiv. Ansøgeren havde som det væsentligste asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle, der indtil 1990 havde været højtplaceret officer og medlem af Baath-partiet, jævnligt i de senere år var blevet efterspurgt og eftersøgt af medlemmer af Badr-militsen hos ægtefællens brødre, der bor i Al-Amara i nærheden af Basra. Ansøgerens egen familie boede cirka 150 kilometer fra Al-Amara, og hendes familie, som ansøgeren fortsat havde kontakt med, var efter det oplyste ikke blevet opsøgt af Badr-militsen. Hvis ansøgeren vendte tilbage til Irak, kunne hun derfor henvises til at tage ophold hos sin egen familie. Flygtningenævnet fandt det således ikke sandsynliggjort, at den omstændighed, at hendes ægtefælle for mere end 18 år siden havde forladt militæret og Baath-partiet, nu kunne føre til, at ansøgeren alene som følge af ægtefællens forhold var i en asylrelevant risiko for forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til Irak. Irak/2009/1

Nævnet **stadfæstede i marts 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er født i Mosul, men opvokset i Faida, og at ansøgerens fader var araber, mens moderen er kurder, og at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv eller i øvrigt havde haft problemer med myndighederne. Ansøgeren havde som asylmotiv påberåbt sig, at han frygtede ukendte personer fra et navngivent parti, som havde dræbt hans fader i 2004, og som efterfølgende skulle have fremsendt 15 trusselsbreve til familien. Ansøgeren havde videre anført, at faderen havde været mekaniker med høj rang i Saddam Husseins luftvåben, og at faderen havde været profileret medlem af Baath-partiet. Det blev tillagt vægt, at de nævnte trusler aldrig var blevet effektueret over for ansøgeren og de øvrige familiemedlemmer trods det forløbne tidsrum, og at ansøgeren heller ikke personligt var blevet truet. Ansøgerens oplysninger om, at faderen skulle have været et profileret medlem af Baath-partiet var heller ikke nærmere underbygget. Den omstændighed, at faderen havde virket som mekaniker i luftvåbenet kunne ikke føre til nogen ændret vurdering. Hertil kom, at ansøgeren tidligere havde forklaret, at han ikke havde været bekendt med faderens rang, og at han først for Flygtningenævnet havde oplyst, at faderen havde en højere rang. Endvidere fremstod ansøgeren helt uprofileret. Endelig kunne de generelt usikre forhold i hjemlandet ikke begrunde asyl, og drabet på faderen måtte efter det foreliggende anses som et udslag heraf. Det kunne herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren havde været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kunne det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/29

Nævnet **stadfæstede i august 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren havde henvist til frygt for at blive forfulgt ved en tilbagevenden til Irak på grund af, at han i 2003 under det tidligere styre havde fungeret som livvagt for en sportsminister. Endvidere havde ansøgeren henvist til en konflikt med sin stedfader, som havde truet ansøgeren, idet stedfaderen var ude efter arven efter ansøgerens afdøde fader. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Bagdad. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til sin og sin families tilknytning til det tidligere styre. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren i en kort periode i 2003 havde været vagt for en daværende minister, der var ansøgerens faders fætter. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren alene som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Ansøgeren var ikke fremkommet med oplysninger, der konkret underbyggede, at ansøgeren som følge af sin ansættelse som vagt eller som følge af sin egen eller familiens tilknytning til det tidligere styre i øvrigt ville være i reel og individuel risiko for forfølgelse. Ansøgeren havde som asylmotiv desuden henvist til sine uoverensstemmelser med sin stedfader,

der havde truet ansøgeren på livet. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at de af stedfaderen fremsatte trusler om at slå ansøgeren ihjel efter det om truslerne oplyste havde en sådan karakter og et sådant omfang, at de kunne sidestilles med forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren ikke nærmere havde underbygget eller konkretiseret truslerne eller risikoen for, at stedfaderen skulle realisere truslerne. Flygtningenævnet bemærkede desuden, at ansøgeren under sagen havde udbygget sin forklaring om konflikten med stedfaderen. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/60

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2006. Ansøgeren var umiddelbart efter indrejsen i Danmark rejst til Sverige, hvor han havde opholdt sig indtil foråret 2007. I foråret 2007 var han udrejst til Irak. I sommeren 2007 var han udrejst fra Irak til Sverige, hvor han havde søgt asyl. I 2007 blev ansøgeren tilbagetaget til Danmark i medfør af Dublin-forordningen. Efterfølgende udrejste ansøgeren på ny til Sverige. I 2008 blev ansøgeren igen tilbagetaget til Danmark i medfør af Dublin-forordningen. **Flygtningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim af trosretning og født i Mosul. Ansøgeren havde i nævnet som asylmotiv anført, at han ved en tilbagevenden til Irak frygtede overgreb fra kurdiske partier og den irakiske hær, fordi han fra 1998 til 2003 havde været medlem af Saddam Fedayeen og derfor også Baath-partiet. Ansøgeren gjorde gældende, at han havde været tilknyttet efterretningstjenesten, der direkte modtog ordrer fra hovedkontoret i Bagdad. Ansøgeren oplyste, at han ikke havde haft konkrete asylrelevante problemer før sin udrejse i 2006. Hans problemer var først opstået efter tilbagekomsten fra Sverige i 2007. Ansøgeren havde søgt om asyl i Danmark og Sverige under forskellige og urigtige identiteter, hvilket svækkede ansøgerens generelle troværdighed. Ansøgerens forklaring om sit asylmotiv fremstod ikke som overbevisende. Ansøgeren havde forklaret divergerende om hvem, der ville efterstræbe ham ved en tilbagevenden. Endvidere havde ansøgeren forklaret divergerende omkring sin position og sine aktiviteter for Saddam Fedayeen. Flygtningenævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren havde været uprofileret menigt medlem af Saddam Fedayeen, og fandt ikke, at han havde sandsynliggjort, at han stod i et asylbegrundende modsætningsforhold til kurdiske partier eller den irakiske hær. Det bemærkedes i den forbindelse, at medlemskabet lå mange år tilbage i tiden, og at han ifølge sin egen forklaring ikke havde været udsat for konkrete problemer forud for sin første udrejse. Flygtningenævnet bemærkede endvidere, at ansøgeren var indrejst i 2007 i Irak fra Sverige uden nævneværdige problemer, og at han under sit ophold i Irak havde fået udstedt et nationalitetspas. Flygtningenævnet fandt herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til

Irak ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold, herunder den vanskelige sikkerhedssituation i Irak, kunne ikke i sig selv begrunde asyl. Irak/2009/90

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2007. Ansøgeren er etnisk araber fra Bagdad. Ansøgeren var umiddelbart efter indrejsen udrejst til Sverige og efterfølgende til Norge, men var blevet tilbagesendt til Danmark i medfør af Dublin-forordningen. Ansøgeren havde under det tidligere styre haft ansættelse som politiofficer på et paskontor og havde været medlem af Baath-partiet samt foreningen for præsidentens venner. Efter Saddam Husseins fald var ansøgeren blevet genansat i samme stilling, men havde oplevet stor fjendtlighed fra en række nye kolleger, der havde været bekendt med, at han havde støttet det tidligere styre. En af ansøgerens kolleger havde overhørt, at nogle kolleger i efterretningsafdelingen havde planlagt at slå ansøgeren ihjel, hvilket hun havde advaret ansøgeren om, hvorefter han straks havde forladt Irak. **Flytningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaring om sit medlemskab af Baath-partiet og foreningen for præsidentens venner samt forklaringen om genansættelsen som politiofficer efter Saddam Husseins fald og trusler fra de nye kollegaer i efterretningsafdelingen var bestyrket ved ansøgerens forklaring og foto-dokumentation i nævnmødet. Forklaringen blev således lagt til grund. Flytningenævnet fandt på denne baggrund og under hensyn til baggrundsoplysningerne om lejlighedsvis drab på tidligere officerer under Saddam Hussein, at ansøgeren herigennem havde sandsynliggjort, at der var personer eller grupper i Irak, som ville stræbe ham efter livet, hvis han vendte tilbage til Irak. Under hensyn til oplysningerne om den generelle situation i Irak var det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være i reel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/102

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelse Irak/2009/42.

7.5.7 Tilknytning til det nuværende styre

Nævnet meddelte i **september 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flytningenævnet** lagde til grund, at ansøgeren, som er kurder fra Kirkuk-området, havde været ansat i det irakiske militær siden 2007, og at han i perioder havde gjort tjeneste ved en kontrolpost på vejen mellem Kirkuk og Bagdad. Ansøgeren havde anført, at han havde modtaget to trusselsbreve fra den militante gruppe Ansar al-Sunna, og at to af hans brødre var blevet udsat for et attentat efter ansøgerens udrejse, hvor den ene broder var blevet dræbt og den anden såret. Ansøgeren havde ikke medbragt de to trusselsbreve og havde ikke efterfølgende fremskaffet disse. Ansøgeren havde imidlertid forklaret om truslerne fra Ansar al-Sunna allerede til

registreringsrapporten. Nævnet lagde herefter til grund, at ansøgeren havde været udsat for de omtalte trusler. Nævnet fandt endvidere heller ikke at kunne afvise, at ansøgerens to brødre havde været udsat for et attentat kort tid efter ansøgerens udrejse. Nævnet bemærkede i den forbindelse, at den ene af disse brødre ligeledes havde været ansat ved militæret og havde samarbejdet med de amerikanske styrker. Selv om ansøgerens antagelse om, at attentatet var udøvet af Ansar al-Sunna, kun byggede på formodninger, fandtes ansøgeren også under hensyn til den tidsmæssige tilknytning til modtagelsen af trusselsbrevene i tilstrækkelig grad at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb fra denne gruppes side. Risikoen for overgreb fra den militante gruppes side havde baggrund i ansøgerens militære tilknytningsforhold og var ikke myndighedsforfølgelse. Herefter fandtes ansøgeren at opfylde betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/67

Nævnet **stadfæstede i november 2009** Udlændingesservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren havde henvist til, at han som følge af sit arbejde som politibetjent havde modtaget trusler på livet fra terrorister. Desuden havde ansøgeren henvist til, at hans broder var blevet dræbt i sit bageri en dag, hvor ansøgeren havde været på besøg. Det havde været meningen, at ansøgeren skulle have været slået ihjel ved denne episode, men han var stukket af. Ved nævnsmødet fremlagde ansøgeren fotos af broderens dødsattest og et legitimationsbevis fra ansættelsen hos politiet. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren ikke havde været politisk aktiv. Han havde som asylmotiv angivet sit virke som menig politibetjent, og at han i den anledning havde været udsat for trusler, overgreb, herunder at hans broder skulle være blevet dræbt i den forbindelse. Ansøgeren havde afgivet skiftende forklaringer om, hvornår han skulle være blevet ansat i politiet og de nærmere omstændigheder ved broderens død. Ansøgeren havde oplyst, at han ikke havde rettet henvendelse til ledelsen i anledning af truslerne, men at der efter hans udrejse var rettet henvendelse til hans leder, der havde fremskaffet noget af det materiale, der var fremlagt under nævnsmødet. Ansøgeren havde svaret afglidende på spørgsmål og havde ikke kunnet forklare overbevisende om sine forhold. Ansøgerens oplysninger om sin ansættelse hos politiet og oplevelser i den forbindelse fremstod ikke som selvoplevede. Det sås ikke sandsynliggjort, at ansøgeren var individuelt efterstræbt. Uanset om ansøgeren måtte have virket som menig politibetjent for det irakiske styre, ville dette i sig selv ikke begrunde asyl. Der fandtes herefter ikke anledning til at foretage ægthedsundersøgelser vedrørende de fotos af dokumenter, der fremkom under Flygtningenævnets møde. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland ville være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet fandt heller

ikke, at ansøgeren ville være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/96

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren er etnisk araber fra Mosul-området. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at han havde været ansat i nationalgarden, der samarbejdede med amerikanske soldater, hvorfor hans families hus en nat i slutningen af 2008 var blevet beskydt, og der var blevet kastet et trusselsbrev ind i familiens garage. Ansøgeren havde henvendt sig til politiet, men de havde ikke kunnet gøre noget. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lagde til grund, at ansøgeren havde været ansat i nationalgarden, uddannet af amerikanske instruktører. Endvidere fandt et flertal af Flygtningenævnets medlemmer det sandsynliggjort, at ansøgerens hjem havde været udsat for det angreb og de trusler, som ansøgeren havde forklaret om. Det var således sandsynliggjort, at ansøgeren var kommet i søgelyset hos en terrorgruppe i Mosul-området. Irak/2009/107

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Irak/2009/105.

7.5.8 Arbejde for den amerikansk ledede koalition

Nævnet meddelte i **oktober 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i begyndelsen af 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgerens forklaringer under de to samtaler med Udlændingesservice fremstod noget usammenhængende og divergerende. Flygtningenævnet kunne imidlertid ikke afvise, at dette skyldtes problemer med tolken og den måde, hvorpå afhøringerne var foretaget og refereret. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer kunne Flygtningenævnet lægge følgende til grund: Ansøgerens og hans forældres bopæl var i en navngiven gade i Bagdad. Ansøgeren havde siden 2004 arbejdet som kranfører hos en mand, der havde udført opgaver for de amerikanske besættelsesstyrker, blandt andet arbejdet på de amerikanske militærbaser og i et navngivent fængsel. Ansøgeren var i begyndelsen af 2007 sidst på eftermiddagen blevet kidnappet af personer fra Al-Mahdi-militsen. Ansøgeren var blevet tilbageholdt i fem dage, hvorefter han var blevet løsladt derved, at familien havde betalt løsepenge. Pengene var blevet lagt på det sted, hvor han var blevet løsladt – ved siden af en affaldscontainer. Kort tid efter denne episode var ansøgeren rejst til Iran, hvor han havde været på pilgrimsrejse i cirka to uger. Derfra var han rejst direkte til Syrien, hvor han havde opholdt sig i halvanden til to måneder. Da han imidlertid ikke havde kunnet leve i Syrien på grund af pengemangel og mangel på arbejde som kranfører, var han taget tilbage til Bagdad og havde genoptaget sit arbejde som kranfører. Nogen tid herefter havde ansøgeren været på vej til fængslet i sin kran. Han skulle skifte dæk på kranen. En bil var blevet parkeret ved siden af kranen, og nogle bevæbnede unge mennesker var kommet hen mod ansøgeren og havde truet ham til at udle-

vere mobiltelefon og penge, hvorefter de havde sagt til ansøgeren, at han skulle forsvinde fra stedet. Nogen tid senere havde ansøgeren sammen med sin fætter, der skulle hjælpe ham, været på vej til en navngiven base i sin kran, og havde været cirka trekvart times kørsel fra Bagdad. En BMW var standset, og en person var steget ud med et maskingevær og havde truet ansøgeren på livet. I samme øjeblik var et amerikansk køretøj kommet forbi, hvorefter personerne i BMW'en var flygtet. Da ansøgeren ved en senere lejlighed havde været på vej hjem til sin bopæl, var tre biler standset. Ansøgeren var blevet kidnappet og tilbageholdt, herunder udsat for fysiske overgreb, i cirka 15 dage af personer fra Al-Mahdi-militsen. Man havde krævet løsepenge, som familien havde betalt, og ansøgeren var herefter blevet løsladt. Forholdsvis kort tid efter løsladelsen var han af en arbejdskammerat, hvis fader var et ret højtstående medlem af Al-Mahdi-militsen, blevet advaret om, at han kunne risikere at blive slået ihjel. Herefter var ansøgeren udrejst af hjemlandet i efteråret 2007. Flygtningenævnet fandt det sandsynliggjort af ansøgeren, at han ved en tilbagevenden til Bagdad ville være i reel risiko for overgreb fra medlemmer af Al-Mahdi-militsen. Flygtningenævnet fandt endvidere efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at ansøgeren havde den fornødne mulighed for at opnå reel beskyttelse fra myndighederne mod sådanne overgreb. Flygtningenævnet bemærkede herved, at Al-Mahdi-militsen efter det oplyste fortsat opererede i ansøgerens hjemområde i Bagdad. Irak/2009/74.

Nævnet **stadfæstede i december 2009** Udlændingsservices afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk araber og turkmener fra Kirkurk. Ansøgeren var mindreårig ved indrejsen, men fyldte 18 år under nævnets behandling af sagen. Ansøgeren havde henvist til, at han siden han var 16 år havde hjulpet sin fader med at lave døre og vinduer af aluminium for amerikanerne. Som følge heraf havde familien i slutningen af 2007 modtaget et trusselsbrev fra ukendte gerningsmænd, der havde truet med at slå faderen ihjel. Faderen havde fortsat sit arbejde med hjælp fra ansøgeren, hvilket havde resulteret i, at ansøgeren og faderen var blevet bortført i slutningen af 2007. I forbindelse med bortførelsen var faderen blevet slået ihjel, mens ansøgeren var blevet løsladt mod betaling af en løsesum. **Flygtningenævnet** udtalte, at uanset om ansøgerens forklaring om bortførelsen af ham og faderen og omstændighederne ved drabet på faderen lagdes til grund, kunne dette ikke begrunde asyl. Flygtningenævnet lagde herved vægt på, at bortførerne efter ansøgerens forklaring havde behandlet ham pænt og havde løsladt ham efter, at hans moder havde betalt de krævede løsepenge. Flygtningenævnet lagde endvidere vægt på, at ansøgeren aldrig havde drevet selvstændig virksomhed, som samarbejdede med amerikanerne, men at han blot som mindreårig havde hjulpet sin fader i dennes virksomhed. Flygtningenævnet lagde desuden vægt på, at ansøgeren efter løsladelsen havde opholdt sig nogen tid i Irak, uden at bortførerne var fremkommet med trusler mod ham eller moderen. Hverken det forhold, at ansøgeren ikke havde familie i Irak eller den generelt vanske-

lige situation i landet, kunne i sig selv medføre, at der meddeltes ansøgeren asyl. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ikke ville være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse eller for umenneskelig behandling eller overgreb. Ansøgeren opfyldte derfor ikke betingelserne for asyl jf., udlændingelovens § 7. Irak/2009/100

Der henvises i øvrigt til de i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelser Irak/2009/21 og Irak/2009/59 samt den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Irak/2009/76.

7.5.9 Forholdene for kvinder

Nævnet meddelte i **januar 2009** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak samt to børn. Ansøgeren indrejste i Danmark i 2001. I 2002 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingetjeneste, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2008 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i 2001, og at sagen således skulle afgøres efter reglerne i udlændingebekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er shia-muslim fra Bagdad, og at hun var udrejst alene sammen med hendes og ægtefællens to børn. Uanset at ansøgeren under mødet i Flygtningenævnet i 2002 havde oplyst, at der ikke havde været problemer i ægteskabet, fandt Flygtningenævnet efter de nu foreliggende oplysninger det sandsynliggjort, at ægtefællen havde optrådt voldeligt over for ansøgeren og børnene under ægteskabet. Ansøgerens forklaring herom var blandt andet understøttet af to § 38-undersøgelser (Nu § 50 i Lov om social service, red.) og en psykologerklæring. Efter ansøgerens forklaring kunne nævnet endvidere ikke afvise, at ansøgeren var kommet i et modsætningsforhold til ægtefællen, som havde truet med at dræbe hende. Efter de foreliggende baggrundsplysninger blev det endvidere lagt til grund, at myndighederne ikke ville være i stand til at yde ansøgeren beskyttelse mod eventuelle overgreb fra ægtefællen. Efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold blev det lagt til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak ville risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Irak/2009/4.

Nævnet meddelte i **marts 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte, at ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Sulaimaniya. Ansøgeren havde som sit asylmotiv anført, at hun ved en tilbagevenden til Irak ville blive slået ihjel af sin farbroder, da hun havde giftet sig uden hans tilladelse og mod hans ønske. Uanset at ansøgeren på enkelte punkter havde forklaret upræcist om sine forhold, fandt Flygtningenævnet ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring som usandsynlig. Flygtningenævnet lagde således i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lagde således til grund,

at ansøgeren var vokset op hos sin farbroder og uden dennes tilladelse i hemmelighed havde giftet sig med en mand uden for familiens kreds. Ansøgeren var udrejst til Iran i forbindelse med, at hendes farbroder var ved at arrangere et ægteskab mellem ansøgeren og hendes fætter. Ansøgerens familie havde fået kendskab til ansøgerens ægteskab og havde i den anledning gentagne gange fremsat trusler over for ansøgerens svigerfamilie om at slå ansøgeren ihjel. Forholdet var som udgangspunkt en privatretlig konflikt. Efter det foreliggende baggrundsmateriale måtte det antages, at ansøgeren ikke ville kunne opnå myndighedernes beskyttelse over for sin familie. Flygtningenævnet fandt under disse omstændigheder, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/19

Nævnet meddelte i **november 2009** opholdstilladelse (**F-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak samt to børn efter at have genoptaget sagen. Indrejst i 2001. I 2002 meddelte Udlændingetjenesten ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2004 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Flygtningenævnet besluttede i sommeren 2009 at genoptage sagen. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun, idet hun er mandæer, ved en tilbagevenden til Irak frygtede at blive voldtaget og tvunget til at konvertere til Islam. Ansøgeren havde mistet forbindelsen til sin ægtefælle, der havde været i fængslet, da hun udrejste. **Flygtningenævnet** bemærkede indledningsvist, at ansøgeren var indrejst og havde søgt asyl i Danmark i sommeren 2001, og at sagen således skulle afgøres efter reglerne i udlændingeloven, således som den var affattet på tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren er mandæer fra Bagdad. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at såvel ansøgerens søskende som ansøgerens moder og ansøgerens moster og dennes familie havde forladt Irak. Ansøgeren havde ikke siden udrejsen haft kontakt med sin ægtefælle og sin svigerfamilie, og ansøgeren vidste ikke, om hendes ægtefælle fortsat var fængslet. Det fremgik af baggrundsoplysningerne, at antallet af mandæere i Irak var faldet til mellem 3.500 og 5.000, og at den sekteriske vold mod mandæere fortsat var intens. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren var profileret. Flygtningenævnet fandt imidlertid efter de foreliggende baggrundsoplysninger sammenholdt med, at ansøgeren var en enlig kvinde med to mindreårige børn uden netværk i hjemlandet, at det ikke burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage til Irak. Flygtningenævnet lagde tillige vægt på, at myndighederne ikke ville kunne antages at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Irak/2009/88

Nævnet meddelte i **december 2009** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2008. Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Basra. Ansøgeren havde som asylmotiv henvist til, at hun i 2006 i forbindelse med en ferie-

rejse til Syrien havde indledt et forhold til en irakisk mand bosat i Danmark. I 2007 havde ansøgerens partner friet til ansøgeren, men ansøgerens fader havde ikke givet sin tilladelse til, at de blev gift. I starten af 2008 var ansøgeren blevet gravid. Hendes fader var blevet bekendt med graviditeten, og ansøgeren frygtede for hans reaktion, idet hun havde krænket familiens ære. Umiddelbart efter, at ansøgeren havde opdaget, at hun var gravid, var hun flygtet til Danmark, hvor hun fødte sin søn i slutningen af 2008. **Flygtningenævnet** lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ansøgeren havde haft et seksuelt forhold udenfor ægteskab, og hun var derved blevet gravid og havde født en søn sidst i 2008. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgeren umiddelbart efter, hun havde opdaget graviditeten, havde forladt familien og herefter var flygtet til Danmark. Flygtningenævnet lagde endvidere til grund, at ansøgerens familie ikke havde accepteret hendes forhold til sin søns fader. Flygtningenævnet fandt det under disse omstændigheder tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak var i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Irak/2009/99

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3.1 nævnte afgørelse Irak/2009/18, de i afsnit 5.8.2.2 nævnte afgørelser Irak/2009/89 og Irak/2009/106, den i afsnit 5.8.2.3 nævnte afgørelse Irak/2009/71 samt den i afsnit 5.8.2.4 nævnte afgørelse Irak/2009/103.

Kapitel 8

Statistik

8.1 Nævnets afgørelser i 2009

Nævnet har i 2009 afholdt 148 nævnmøder og truffet afgørelse i i alt 389 sager vedrørende 466 personer. Flygtningenævnet har i gennemsnit behandlet 2,6 sag pr. nævns-møde.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser fra 2009 samt de to foregående år fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2007 antal sager	2008 antal sager	2008 antal personer	2009 antal sager	2009 antal personer
Nye spontansager	231	291	360	315	367
Genoptagede spontansager	18	77	101	45	68
Inddragelsessager	8	4	4	1	1
Forlængelsessager	0	0	0	0	0
Bortfaldssager	23	9	16	13	15
Udsendelsessager	15	13	14	14	14
Ambassadorsager	0	0	0	1	1
Statusændringssager	1	0	0	0	0
Afgjorte sager i alt	296	394	495	389	466

Herudover har Flygtningenævnet i 254 sager vedrørende 340 personer taget stilling til, om sagerne skulle genoptages.

8.2 Sagerens behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2009 fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform, opgjort i personer

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	347	-	5	15	367
Genoptagede spontansager	65	-	1	2	68
Inddragelsessager	1	-	-	-	1
Bortfaldssager	6	9	-	-	15
Udsendelsessager	13	-	1	-	14
Ambassadesager	-	1	-	-	1
I alt	432	10	7	17	466

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

Det fremgår ligeledes, at der i 2009 blev truffet afgørelse på formandskompetencen vedrørende 15 personer i kategorien nye spontansager. Der er tale om sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene. Herudover blev der på formandskompetencen behandlet genoptagede spontansager vedrørende 2 personer.

I 2009 blev der som udgangspunkt berammet 3 sager pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

8.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

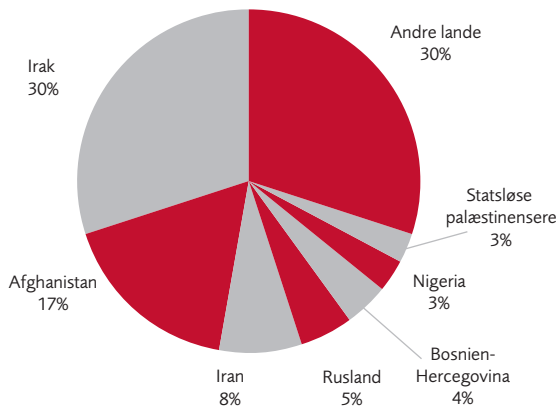
I 2009 blev i alt 48 sager vedrørende 55 personer afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse, omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingesservices afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingesservice til fornyet behandling i første instans.

8.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør sammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2009 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 49 forskellige nationaliteter, inklusive et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 7 største nationaliteter og andre lande.

Figur 1. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Tabel 3 nedenfor er en oversigt over nationalitetsfordelingen i personer af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager, udsendelsessager (§ 49 a) og ambassadesager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager, udsendelsessager og ambassadesager, opgjort i personer

Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager, udsendelsessager og ambassadesager i 2009

Lande:	Spontan-sager		Inddragel-sessager		Bortfalds-sager		Udsendel-sessager		Ambassade-sager		I alt	
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.
Afghanistan	68	72	-	-	-	-	2	2	-	-	70	74
Albanien	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Algeriet	1	2	-	-	-	-	-	-	-	-	1	2
Armenien	3	3	-	-	-	-	-	-	-	-	3	3
Aserbajdsjan	5	7	-	-	-	-	-	-	-	-	5	7
Bosnien-Hercegovina	8	18	-	-	-	-	-	-	-	-	8	18
Burma	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Burundi	1	3	-	-	-	-	-	-	-	-	1	3
Cameroun	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Congo (Brazzaville)	3	3	-	-	-	-	1	1	-	-	4	4
Cuba	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Den Demokratiske Republik Congo	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Elfenbenskysten	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Etiopien	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Folkerepublikken Kina	3	3	-	-	-	-	-	-	-	-	3	3
Gambia	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Georgien	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Ghana	2	3	-	-	-	-	-	-	-	-	2	3
Indien	4	6	-	-	-	-	-	-	-	-	4	6
Irak	75	83	-	-	5	7	1	1	1	1	82	92
Iran	23	26	-	-	1	1	3	3	-	-	27	30
Jordan	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Kenya	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Kosovo	6	10	-	-	-	-	1	1	-	-	7	11
Kuwait	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Libanon	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Liberia	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Libyen	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Mali	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Marokko	5	5	-	-	-	-	-	-	-	-	5	5

Lande:	Spontan-		Inddragel-		Bortfalds-		Udsendel-		Ambassade-		I alt	
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.
Nigeria	12	12	-	-	-	-	-	-	-	-	12	12
Pakistan	4	6	-	-	-	-	-	-	-	-	4	6
Rusland	16	23	-	-	-	-	-	-	-	-	16	23
Rwanda	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Senegal	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Serbien	4	7	-	-	-	-	-	-	-	-	4	7
Sierra Leone	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Somalia	6	6	-	-	3	3	1	1	-	-	10	10
Sri Lanka	6	8	-	-	2	2	-	-	-	-	8	10
Statsløse	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Statsløse palæstinensere	12	12	-	-	1	1	4	4	-	-	17	17
Syrien	4	4	-	-	-	-	-	-	-	-	4	4
Tunesien	3	3	-	-	-	-	-	-	-	-	3	3
Tyrkiet	3	3	-	-	1	1	1	1	-	-	5	5
Uganda	6	6	-	-	-	-	-	-	-	-	6	6
Ukendt	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Usbekistan	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Vietnam	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Zimbabwe	3	4	-	-	-	-	-	-	-	-	3	4
Ialt	315	367	1	1	13	15	14	14	1	1	344	398

8.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Tabel 4 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2009.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager, opgjort i personer

Udfaldet i afgjorte nye spontansager på nationalitet i 2009

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1			Tilladelse efter § 7, stk. 2			Afslag efter § 7			I alt	
	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.
Afghanistan	3	3	4	16	16	22	49	53	74	68	72
Albanien	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Algeriet	0	0	0	0	0	0	1	2	100	1	2
Armenien	2	2	67	0	0	0	1	1	33	3	3
Aserbajdsjan	0	0	0	0	0	0	5	7	100	5	7
Bosnien-Hercegovina	0	0	0	1	1	6	7	17	94	8	18
Burma	1	1	100	0	0	0	0	0	0	1	1
Burundi	0	0	0	0	0	0	1	3	100	1	3
Cameroun	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Congo (Brazzaville)	0	0	0	0	0	0	3	3	100	3	3
Cuba	0	0	0	0	0	0	2	2	100	2	2
Den Demokratiske Republik Congo	0	0	0	1	1	50	1	1	50	2	2
Elfenbenskysten	0	0	0	0	0	0	2	2	100	2	2
Etiopien	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Folkerepublikken Kina	1	1	33	0	0	0	2	2	67	3	3
Gambia	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Georgien	1	1	50	0	0	0	1	1	50	2	2
Ghana	0	0	0	0	0	0	2	3	100	2	3
Indien	0	0	0	0	0	0	4	6	100	4	6
Irak	0	0	0	12	13	16	63	70	84	75	83
Iran	7	8	31	2	2	8	14	16	62	23	26
Jordan	0	0	0	0	0	0	2	2	100	2	2
Kenya	1	1	100	0	0	0	0	0	0	1	1
Kosovo	0	0	0	0	0	0	6	10	100	6	10
Kuwait	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Libanon	0	0	0	0	0	0	2	2	100	2	2
Liberia	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Libyen	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1			Tilladelse efter § 7, stk. 2			Afslag efter § 7			I alt	
	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.
Mali	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Marokko	0	0	0	0	0	0	5	5	100	5	5
Nigeria	0	0	0	2	2	17	10	10	83	12	12
Pakistan	0	0	0	1	3	50	3	3	50	4	6
Rusland	0	0	0	5	7	30	11	16	70	16	23
Rwanda	0	0	0	1	1	50	1	1	50	2	2
Senegal	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Serbien	0	0	0	0	0	0	4	7	100	4	7
Sierra Leone	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Somalia	0	0	0	0	0	0	6	6	100	6	6
Sri Lanka	1	1	13	2	3	38	3	4	50	6	8
Statsløse	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Statsløse palæstinensere	1	1	8	0	0	0	11	11	92	12	12
Syrien	3	3	75	0	0	0	1	1	25	4	4
Tunesien	0	0	0	0	0	0	3	3	100	3	3
Tyrkiet	0	0	0	0	0	0	3	3	100	3	3
Uganda	0	0	0	0	0	0	6	6	100	6	6
Ukendt	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Usbekistan	0	0	0	0	0	0	1	1	100	1	1
Zimbabwe	0	0	0	0	0	0	3	4	100	3	4
I alt	21	22	6	43	49	13	251	296	81	315	367

Som det fremgår af tabel 4, blev der meddelt opholdstilladelse til 71 personer svarende til 19 % af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontan-sag i Flygtningenævnet i 2009.

8.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager, udsendelsessager og ambassadesager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager, udsendelsessager og ambassadesager fordelt på nationalitet.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager, udsendelsessager og ambassadesager, opgjort i personer

Nationalitetsfordeling og udfaldet i nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager, udsendelsessager og ambassadesager

	Bortfaldssager				Inddragelsessager				Udsendelsessager				Ambassadesager				I alt	
	Stadf.		Omgør.		Stadf.		Omgør.		Stadf.		Omgør.		Stadf.		Omgør.		Sager	Pers.
	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.	Sager	Pers.				
Afghanistan	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	1	1	-	-	-	-	2	2
Congo (Brazaville)	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Irak	5	7	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	1	1	-	-	7	9
Iran	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1	2	2	-	-	-	-	4	4
Kosovo	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1
Somalia	3	3	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	4	4
Sri Lanka	2	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	2
Statsløse palæstinensere	1	1	-	-	-	-	-	-	3	3	1	1	-	-	-	-	5	5
Tyrkiet	1	1	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	2	2
Vietnam	-	-	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1
Ialt	13	15	-	-	-	-	1	1	10	10	4	4	1	1	-	-	29	31

8.7 Genoptagelsessager

Tabel 6 viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager, opgjort i personer

Udfaldet i genoptagede spontansager på nationalitet i 2009

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1			Tilladelse efter § 7, stk. 2			Afslag efter § 7			I alt	
	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.	pct.	Sager	Pers.
Afghanistan	1	1	50	0	0	0	1	1	50	2	2
Irak	19	31	62	12	18	36	1	1	2	32	50
Iran	3	6	75	1	1	12,5	1	1	12,5	5	8
Libanon	0	0	0	0	0	0	1	2	100	1	2
Nigeria	0	0	0	0	0	0	2	3	100	2	3
Sri Lanka	1	1	100	0	0	0	0	0	0	1	1
Statsløse palæstinensere	2	2	100	0	0	0	0	0	0	2	2
Ialt	26	41	60	13	19	28	6	8	12	45	68

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse til 60 personer svarende til 88 % af de personer, som fik genoptaget deres asylsag. Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen. På denne baggrund har Flygtningesnævnet i 2009 taget stilling til en række anmodninger om genoptagelse fra irakiske statsborgere.

Flygtningesnævnet tog i 2009 i 254 sager vedrørende 340 personer stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages. Heraf blev 37 sager (53 personer) genoptaget, mens der i 167 sager (234 personer) blev meddelt afslag på genoptagelse. I 39 sager (39 personer) afviste nævnet at behandle sagen, fordi ansøgeren var registreret som udebleven eller holdt sig skjult for myndighederne, hvorfor nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 11 anmodninger om genoptagelse (14 personer) afsluttet uden afgørelse på grund af hjemvisning, frafald eller ansøgerens forsvinden.

Nationalitetsfordelingen i sager, hvori der anmodes om genoptagelse, er næsten lige så bred som i de nye spontansager. Langt det største antal genoptagelsesanmodninger er kommet fra irakiske statsborgere, jf. også afsnit 7.4.

8.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2009 stadfæstet Udlændingesservices afgørelse i 76 % af sagerne og omgjort 24 % af Udlændingesservices afgørelser. Heri medregnes ligeledes de genoptagende sager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 34 % i 2008. I 2007 var omgørelsesprocenten 23 %.

8.9 Sagsbehandlingstider

Nævnets målsætninger for sagsbehandlingstider fremgår af tabel 7 nedenfor. Flygtningenævnet har for 2009 indgået en resultatkontrakt med Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, hvor der blandt andet blev opstillet resultatmål for sagsbehandlingstiden for spontansager og genoptagelsessager, jf. tabel 7 nedenfor:

Tabel 7. Sagsbehandlingstider i 2009

Sagstype	Målsætning Opgjort i personer	Resultat opgjort i personer
Spontansager 100 %	130 dage	121 dage
Spontansager 90 %	100 dage	97 dage
Genoptagelsesanmodninger i spontansager	200 dage	193 dage

Sagsbehandlingstiden opgøres i bruttotid og indeholder således det samlede tidsforbrug til behandling af sagen.

Flygtningenævnet har i 2009 præsteret et bedre resultat end de opstillede målsætninger og har således opfyldt resultatmålet for 2009 vedrørende sagsbehandlingstiderne.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelse befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

(a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller

(b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan når som helst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uophødeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre begrænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen-
somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

Uddrag af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

Uddrag af FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere («refoulerer») eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Uddrag af den internationale konvention af 16. december 1966 om civile og politiske rettigheder

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 8. juli 2008 med de ændringer, der følger af lov nr. 1334 af 19. december 2008, § 40 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, lov nr. 1397 af 27. december 2008, § 2 i lov nr. 1398 af 27. december 2008¹⁾, lov nr. 313 af 28. april 2009, § 14 i lov nr. 483 af 12. juni 2009, lov nr. 486 af 12. juni 2009 og § 1 i lov nr. 487 af 12. juni 2009.

De ændringer, der følger af § 1, nr. 4 og 5, i lov nr. 431 af 1. juni 2008 er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 431 af 1. juni 2008. De ændringer, der følger af § 2 i lov nr. 493 af 12. juni 2009 er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. § 3, stk. 3, i lov nr. 493 af 12. juni 2009.

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen eller, såfremt de pågældende er arbejdssøgende, i indtil 6 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985

¹⁾ Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, j.nr. 09/02287

om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 28, stk. 6, 2. pkt., § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodexen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodex) med senere ændringer.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland, har i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra visummets oprindelige gyldighedsdato. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid,

hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Uden for de i 1. pkt. nævnte tilfælde har udlændinge med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland alene ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengenkonventionens artikel 18.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra a.

Stk. 5. Udlændinge, der har opholdstilladelse udstedt af Liechtenstein, og som opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 1, litra a, c, d og e, har ret til at rejse gennem Danmark. Gennemrejse må ikke overstige fem dage.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-måneders-periode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af Schengenkonventionens artikel 12, jf. artikel 15, til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene.

Stk. 2. Udstedelse af visum efter stk. 1 kan betinges af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed for betaling af et beløb på 50.000 kr.

Stk. 3. Beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, jf. dog 2. pkt. Halvdelen af beløbet nævnt i stk. 2 forfalder til betaling, og det resterende beløb frigives, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last.

Stk. 4. Beløbet, der er nævnt i stk. 2, forfalder til betaling, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på et andet grundlag, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Uanset stk. 4, nr. 3, forfalder beløbet, der er nævnt i stk. 2, ikke til betaling, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 6. Stk. 5 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at undgå, at beløbet, der er nævnt i stk. 2, forfalder til betaling, eller der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 7. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter stk. 2 skal stilles, og for betaling af beløb, der er forfaldet til betaling efter stk. 3 og 4. Det i stk. 2 angivne beløb er fastsat i 2004-niveau og reguleres fra og med 2005 én gang årligt den 1. januar efter sats-

reguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indrejsen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejsjer eller medvirker til udrejsen uden grundet ophold.

§ 4 d. Udlændingesservice skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingesservice kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingesservice og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
  - a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,

- c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
- a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
- a) har dansk indfødsret,
  - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
  - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
  - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller økono-

misk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 20. Økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. kan efter anmodning nedsættes med halvdelen af det beløb, der er stillet sikkerhed for efter 1. pkt., når udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller modtaget bevis for aktiv deltagelse ved uddannelsens afslutning, jf. § 5, stk. 5, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for, hvordan økonomisk sikkerhed efter 1. pkt. skal stilles. Det i 1. pkt. angivne beløb er fastsat i 2002-niveau og reguleres fra og med 2003 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 1 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevernes samlede til-

knytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark kan anses for større end den samlede tilknytning til et andet land.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 16. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler

derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 13. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren og en af ansøgerens forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, kun gives, såfremt ansøgeren har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgningen indgives senest 2 år efter, at den herboende person opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Stk. 14. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 25.

Stk. 16. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1, §§ 213, 215-219,

222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 24.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Har udlændingen på tidspunktet for ansøgningen lovligt ophold her i landet i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1 eller 2, dog indgives, behandles og tillægges opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 19. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 20. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik el-

ler integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 19, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 21. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingesservice til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 22. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmodningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt.

Stk. 23. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 12, 1. pkt.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Ministeren for flygtninge, indvandre og integration fastsætter nærmere regler om, hvornår det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 12, 2. pkt., og stk. 17, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse

om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 15. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),
- 4) der er ansat i en international koncern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
- 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e nægtes forlænget efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkedstilknytning), eller
- 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervmæssige hensyn i øvrigt taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan indgives, behandles og

tillægges opsættende virkning her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold, medmindre særlige grunde taler derimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgninger om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives senere end 7 dage efter, at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 e, kan ikke behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Udlændingesservice en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles opholdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3

måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingesservice eller Flygtningeævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatøren og Udlændingesservice.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-17, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 19-25, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,

- 2) udlændingen har medvirket ved udsendesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og

- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling.
- 2) En uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet.

Stk. 7. Til brug for Udlændingesservices afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i stk. 6 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed

udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.

- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.
- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejds-skoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 8. Undervisningsministeren fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 7, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var au pair hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 4.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1 med henblik på au pair-ophold kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsøge udlændingen og dennes eventuel-

le familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 1, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter andre bestemmelser i denne lov kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 10. En udlænding kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,

- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller

- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Efter ansøgning meddeles der tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 7 år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e, jf. dog stk. 7-9, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, kan dog tidligst meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse ved det fyldte 18. år. En udlæn-

ding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 4. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der

- 1) har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 5 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e,
- 2) i de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse har været fast tilknyttet arbejdsmarkedet som lønmodtager eller selvstændig erhvervsdrivende her i landet og må antages fortsat at være dette,
- 3) i de sidste 3 år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse ikke har modtaget anden hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven end hjælp bestående af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor, og
- 4) har opnået en væsentlig tilknytning til det danske samfund.

Stk. 5. Uanset at betingelsen i stk. 4, nr. 1, ikke er opfyldt, kan der, hvis ganske særlige grunde taler derfor, meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter stk. 4, jf. dog stk. 7-9, til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 3 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse på det samme grundlag efter §§ 7-9 e.

Stk. 6. Uanset at betingelserne i stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5 ikke er opfyldt, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis væsentlige hensyn afgørende taler for at imødekomme ansøgningen, jf. dog stk. 7-9.

Stk. 7. En udlænding kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 2 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, for overtrædelse af

- 1) lov om euforiserende stoffer, straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved

overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,

- 2) udlændingelovens § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a eller
- 3) bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, eller § 288.

Stk. 8. Medmindre særlige grunde taler derfor, kan en udlænding, der uden for de i stk. 7 nævnte tilfælde her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de i § 11 a nævnte tidsrum.

Stk. 9. Medmindre særlige grunde taler derimod, er meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse betinget af, at udlændingen

- 1) har gennemført et tilbud introduktionsprogram efter integrationsloven eller, hvis det ikke er tilfældet, har gennemført et andet forløb, der kan sidestilles hermed, jf. stk. 12,
- 2) har gennemført fastlagte aktiviteter i henhold til § 31 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. stk. 12,
- 3) har bestået en af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration godkendt danskprøve eller godkendt danskprøve sammen med en godkendt engelskprøve, jf. stk. 12,
- 4) har haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse i Danmark i mindst 2 år og 6 måneder, jf. stk. 12, og
- 5) ikke har forfalden gæld til det offentlige, jf. stk. 12.

Stk. 10. Stk. 9, nr. 4, finder ikke anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, hvis udlændingen på tidspunktet for meddelelse af den oprindelige opholdstilladelse var over 50 år og i de seneste 10 år forud for meddelelse af opholdstilladelsen var gift eller i fast samlivsforhold med den herboende person.

Stk. 11. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende,

som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller om meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingeservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler for anvendelsen af stk. 3-6 og 9 og for kommunalbestyrelsens udtalelse efter integrationslovens § 52. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter endvidere efter aftale med beskæftigelsesministeren nærmere regler for kommunalbestyrelsens status efter § 31 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 60 dage er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 5 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 60 dage eller mere, men under 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 3) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 10 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 4) Ubetinget frihedsstraf i 1 år eller mere, men under 2 år, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 5) Ubetinget frihedsstraf i 2 år eller mere er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de i § 11, stk. 7, nævnte tilfælde til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til ambulans behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 3 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltning, jf. stk. 5.
- 2) Dom til behandling i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltning, jf. stk. 5.
- 3) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltning, jf. stk. 5.
- 4) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 15 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertræ-

delser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indebærer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 11 c. Meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen har underskrevet en integrationskontrakt og en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1. Underskriver udlændingen ikke integrationskontrakten og erklæringen samtidig med integrationskontraktens udarbejdelse, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 2. og 3. pkt., udsættes tidspunktet for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse med et tidsrum svarende til den tid, der er forløbet fra integrationskontraktens udarbejdelse og indtil integrationskontraktens og erklæringens underskrivelse. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder.

§ 11 d. En ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsubegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

§ 12. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for

at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcenteret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 4. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er

forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke læn-

gere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejslegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 12, 1. og 2. pkt., og stk. 17, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.
- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 3. pkt., og stk. 17, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 12, 3. pkt., og stk. 17, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 24, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig

tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.

- 9) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 5, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingeservice en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til Schengeninformatiønssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Inddragelse efter 1. pkt. sker i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24,

§ 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengen-land eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingesservice's afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingesservice om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2-9, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har registreringsbevis eller opholdskort efter § 6.

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra udlændingen afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller

2. I tilfælde, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende person afgive en udtalelse til Udlændingesservice om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Træffes der afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt på baggrund af et au pair-ophold, skal der træffes afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på au pair-ophold hos den pågældende værtsperson, når inddragelsen eller nægtelsen af forlængelse af opholdstilladelsen er begrundet i, at

- 1) udlændingen hos værtsfamilien udfører pligter i mere end det timemæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lommepengebeløb, som udlændingen modtager fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslommepengebeløb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for au pair-personen.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller §

8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288, § 289, § 290, stk. 2, eller § 291,

stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

- 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
- 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2 og 3, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller
- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold, eller
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening.

§ 24 b. En udlænding kan udvises betinget, hvis der ikke findes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, kan udvises, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt, medmindre en afgørelse om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
- 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for

overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter § 22, nr. 4-8, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4 og 5, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingsservice. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk.

1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingsservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller Udlændingsservice.

Kapitel 4 a

Fuldbordelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union,

som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingesservice uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingesservice og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der opholder sig her i landet, fra en myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af udlændingen, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingesservice og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet,

kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som ønsket i medfør af Schengenkonventionen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun

afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 3, 4. pkt., ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, jf. stk. 2-5. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som

Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingsservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, domstolene eller Flygtningenaævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejsefor-

bud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
- 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a

og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning

om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. Meddeler Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, pålægges udlændingen at udrejse straks. Det samme gælder ved fastsættelse af en ny udrejsefrist, hvis der er meddelt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, efter at Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis der er meddelt opsættende virkning i medfør af § 33, stk. 4, og udrejsefristen først fastsættes efter, at Flygtningenævnet har meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b kan udlændingen pålægges at udrejse straks. I andre tilfælde må fristen bortset fra påtrængende tilfælde ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. En udlænding, der hidtil har haft en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere, har ikke i medfør af 1. pkt. ret til at blive her i landet, indtil en klage over en afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen er afgjort.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registreringen som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis an-

søgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. Indbringes en afgørelse truffet af Udlændingesservice efter § 53 b, stk. 1, for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning.

Stk. 6. Indbringes en afgørelse truffet af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med

indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinsen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingesservice efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 100 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingesservice, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt

for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejse, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt., eller
- 5) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 4. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tids-

punkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 5. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingesservice skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, jf. § 60, stk. 1, som en foranstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 9, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingesservice inden 5 søg nedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 8, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger den.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingsservicebestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 1. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingsservice, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingsservice, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejseselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingsservice i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 1. pkt., og stk. 11, nævnte foranstalt-

ninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 3. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 4. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 4. pkt.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet

skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af

dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isolation. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebs længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. *Stk. 3* finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede

underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er op-

retholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, Udlændingesservice og Flygtningenævnet. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengen-grænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan

grænse i medfør af Schengenrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengenrænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænseovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og alene inden for disses åbningstid. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænseovergangssted.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmonstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om

visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagesesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengenrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændigt særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingesservice kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, jf. § 42 a, stk. 4.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der

angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a kan Udlændingesservice tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingesservice eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingesservice eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, afvises visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingesservice kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal afvises.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller
- 2) som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det.

Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

§ 40 b. Der kan optages personfotografi af en udlænding, der søger om opholdstilladelse efter § 7.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, eller
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitichefen. Politiet og Udlændingesservice kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitichefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet i registret.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingesservice kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotoграфи, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotoграфи, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotoграфи skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan udlændingemyndighederne kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

§ 41. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de

udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse til udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingesservice kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingesservice kan fastsætte nærmere regler

om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingesservice kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 5. Udlændingesservice tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingesservice kan bestemme, at en i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Udlændingesservice bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom ef-

ter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. Udlændingesservice skal sikre, at det i fornødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, overholder det givne påbud.

Stk. 10. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingesservice eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingesservices bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 1. pkt. eller stk. 8, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 11. Udlændingesservice skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der

er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 12. Udlændingesservice kan til brug for en afgørelse efter stk. 10 eller 11 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 13. For udlændinge omfattet af stk. 10 og 11, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingesservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og

- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingenservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingenservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægssydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægssydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingenservice bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægssydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægssydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægssydelsen reguleres endvidere ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægssydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingenservice efter § 42

a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægssydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægssydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, udgør tillægssydelsen pr. dag 6,79 kr. 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der er meddelt endeligt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller har frafaldet en sådan ansøgning, medmindre den pågældende har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 4, eller den pågældende har indgivet ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b og denne ansøgning har opsættende virkning, jf. § 33, stk. 7.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatøren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægssydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægssydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales tillægssydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingenservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat

forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingesservice efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Ministeren for flytninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,
- 3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og
- 4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Ministeren for flytninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingesservice eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingesservice kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingesservices nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Ministeren for flytninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Ministeren for flytninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Ministeren for flytninge, indvandre- og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursusets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatøren på modtagecenteret skal oplyse operatøren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkursuset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkursuset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte introduktionskursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Undervisningsministeriet og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

§ 42 h. Udlændingesservice og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysning-

ger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperatør, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperatør, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingesservice uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingesservice.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om sikring mod følger af arbejdsskade. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingesservice råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 1. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk.

1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indrejsen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 1, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingesservice i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af understyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om

udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingesevice.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge betales et beløb svarende til beløbet for udstedelse af danske pas, jf. paslovens § 4 a.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort.

§ 44 a. Udlændingesevice videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingesevice administrerer Udlændingeeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændinges ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingesevice kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingesevice uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Udlændingesevice, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 20, og politiet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration og Udlændingesevice kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingeeinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingesevice kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere efter aftale med indenrigs- og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingesservice og statsforvaltningerne kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingesservice om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at børn sendes på genopdragelsesrejser eller andre længerevarende udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddan-

nelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Udlændingesservice.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingesservice, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Udlændingesservice om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingesservice kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersamkøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingesservice.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingesservice, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsforvaltningerne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter

denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre for eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattende af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager 3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hin-

drer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan be-

grunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kræves af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, bestemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager del særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 19 og 20, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingesservice.

Stk. 2. Udlændingesservices afgørelser kan, bortset fra de i § 9 g, stk. 1, § 11 d, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b nævnte afgørelser, påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservices beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 3. Udlændingesservices beslutning om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 4. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingesservices behandling af de af stk. 1 og 2 omfattede sager.

§ 46 a. Afgørelser efter § 9 b og § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om forlængelse af opholdstilladelse efter § 9 b træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Afgørelser om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, til udlændinge med opholdstilladelse i medfør af § 9 b træffes af Udlændingesservice efter, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningerne, Udlændingesservice, Flygtningenævnet, domstolene og ministeren for flygtninge, indvandrere og integration med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, i hvilket omfang afgørelser vedrørende meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6 eller opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingesservice. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagerne behandling.

§ 46 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingesservice. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingesservices sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov

eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til en statsforvaltning. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endelig fastsætte nærmere regler om, at en statsforvaltning til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager uden udlændingens samtykke kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til en anden statsforvaltning.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingesservice. Udlændingesservices afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrationsområde.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiedømmedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med ministeren for flygtninge, indvandrere og integration bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum og opholdstilladelse.

Stk. 3. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsular repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingesservice og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indreisen her i landet samt udstede tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. Udlændingesservices afgørelser efter § 4, stk. 3-5, kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 47 c. En ansøgning om visum efter § 4 eller § 4 a behandles kun, hvis

- 1) ansøgeren bor eller opholder sig lovligt i det land, hvor ansøgningen indgives,
- 2) ansøgningen indeholder de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse heraf, og
- 3) de i forbindelse med ansøgningen fremlagte dokumenter er fuldstændige og ægte.

Stk. 2. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation skal påse, at ansøgningen opfylder betingelserne i stk. 1 og kan afvise ansøgningen, hvis dette ikke er tilfældet.

Stk. 3. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om visum efter § 4, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingesservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, og til, at Udlændingesservice sender sagens akter til ministeriet ved påklage af en afgørelse i en sådan sag. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Stk. 4. Vedkommende danske diplomatiske eller konsulære repræsentation kan afvise en ansøgning om transitvisum efter § 4, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrundet.

Stk. 5. Beslutninger om afvisning efter stk. 2-4 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. dog 6. og 7. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller

om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingesservice har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingesservice afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingesservices afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingesservice snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingesservice uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingesservices afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Når Udlændingesservice har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingesservice den pågældende som asylansøger.

Stk. 2. Til brug for Udlændingesservices afgørelse efter § 48 a, stk. 1, foretager politiet en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute og indhente andre nødvendige oplysninger.

Stk. 3. Udlændingesservice forestår i øvrigt sagens oplysning, bortset fra de sager, der er omfattet af kapitel 7 b. Udlændingesservice træffer herunder bestemmelse om udfyldelse af ansøgningsskema og afhøring af udlændingen.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingesservice afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingesservice undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert hal-

ve år, eller når der i øvrigt er anledning dertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmaessige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmaessige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen.

Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen findes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten

i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
  - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
  - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingsservice, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uaf-

hængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrationsdepartement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat, jf. stk. 11. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrationsdepartement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan

behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingesservice at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingesservice efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingesservices afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt

om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingesservice kan efter forelægelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingesservice kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingesservice forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingesservice, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingesservices vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingesservice kan endvidere bestemme, at Udlændingesservices afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingesservice underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingesservice har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra el-

ler udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningenævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Udlændingesservice sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingesservices afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningenævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningenævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En

organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, indstiller efter anmodning fra Udlændingeservice en person til hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til ministeren for familie- og forbrugeranliggender.

Stk. 5. Ministeren for familie- og forbrugeranliggender kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningernes behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 25 i lov om forældremyndighed og samvær,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingeservice en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingeservice samtidig en advokat for barnet, medmindre denne selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nær-

mere regler for Udlændingesservices beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingesservice iværksætter en eftersøgning af forældrene til et barn, der er omfattet af stk. 1, medmindre ganske særlige grunde taler derimod. Eftersøgningen af forældrene kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors eller en anden tilsvarende organisation, som er godkendt hertil af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Udlændingesservice og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den udpegede personlige repræsentant til varetagelse af barnets interesser.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingesservice. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingesservice.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelse for strafbare forhold, til Udlændingesservice.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flygtningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, Dublinforordningen og Eurodac-forordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere regler om

politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformations-systemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 5 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

§ 58 h. Udlændingesservice forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingesservice efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i Schengeninformationssystemet, sletter Rigspolitichefen den pågældende i Schengeninformationssystemet.

§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og

- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et

andet EU-land, videregiver Rigspolitehfen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitehfen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitehfen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrolten her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 3) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpnde omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpnde omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillæggsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der

- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
- 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
- 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
- 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
- 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
- 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpnde omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpnde omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁾ og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁾. § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler⁴⁾. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden⁵⁾.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren⁶⁾.

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af indenrigsministeren⁷⁾.

§ 3

Lovens regler finder anvendelse i alle sager, hvor ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 385 af 20. maj 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 1992.

Stk. 2. (Udeladt)

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 1 og 3-37, og §§ 2-4 har virkning for sager, hvori der ved lovens ikrafttræden ikke er rejst tiltale i 1. instans⁸⁾.

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁹⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 2-5, og § 2 finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens vedtagelse har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler¹⁰⁾.

Lov nr. 421 af 1. juni 1994 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1994.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 14, finder ikke anvendelse på sager, hvor der forinden ikrafttrædelsen er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹¹⁾.

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. september 1995.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹²⁾.

Stk. 3. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 15, 16 og 18, og § 2, nr. 2 og 3¹³⁾. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, ved hvilke grænseovergangssteder § 1, nr. 15, og § 2, nr. 2, træder i kraft.

Stk. 4. § 1, nr. 17, 19 og 20, gælder ikke for sager, hvor der inden disse bestemmelsers ikrafttræden er truffet bestemmelse om sagens berømmelse i Flygtningenævnet¹⁴⁾.

Stk. 5. § 1, nr. 1 og 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden disses bestemmelsers ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁵⁾.

Lov nr. 290 af 24. april 1996 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende¹⁶⁾.

Stk. 2. § 1, nr. 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse¹⁷⁾.

Stk. 3. § 1, nr. 9, finder alene anvendelse på personer, der indrejser i landet efter lovens ikrafttræden¹⁸⁾.

Lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand indeholder følgende bestemmelser:

§ 17. Ombudsmanden kan af egen drift optage en sag til undersøgelse.

Stk. 2. Ombudsmanden kan gennemføre generelle undersøgelser af en myndigheds behandling af sager.

§ 31. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1997.

§ 32. (Udeladt)

Stk. 2. Klager over Flygtningenævnets afgørelser, der er indgivet til Folketingets Ombudsmand inden lovens ikrafttræden, behandles efter de hidtil gældende bestemmelser.

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Indenrigsministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden¹⁹⁾. Ministeren kan bestemme, at de enkelte bestemmelser i loven træder i kraft på forskellige tidspunkter og kun træder i kraft ved bestemte grænseovergangssteder.

Stk. 2. § 1, nr. 12, 20, 28 og 29, og § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, træder dog i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁰⁾.

§ 4

Loven gælder for alle sager, hvor ansøgning om opholdstilladelse er indgivet efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2²¹⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 11, og § 19, stk. 1, nr. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 13, og § 1, nr. 11, 14, 21 og 35, og § 2, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 1999.

Stk. 3. Udlændingelovens § 11, stk. 2-8, § 27, stk. 1, og § 42 a, stk. 1, 2. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 11, 21 og 35, finder ikke anvendelse på udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse inden den 1. januar 1999. § 1, nr. 14, har virkning for opholdstilladelser, der meddeles fra og med den 1. januar 1999²²⁾.

Stk. 4. Udlændingelovens § 7, stk. 2, 1. pkt., § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, § 9, stk. 2, nr. 4, § 9, stk. 3, 4 og 7-10, § 19, stk. 1, nr. 4, 1. pkt., § 42 a, stk. 7, og § 52, stk. 1, nr. 1, som affattet henholdsvis

ændret ved denne lovs § 1, nr. 1, 2, 4-9, 13, 37 og 48, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. § 1, nr. 3 og 36, har virkning for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse fra og med lovens ikrafttræden²³⁾.

Stk. 5. Udlændingelovens § 10, stk. 1, § 19, stk. 6, §§ 22-26, § 27, stk. 1, § 32, stk. 1-4, § 33, stk. 1 og 8, § 35, nr. 1, § 36, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 48 a, stk. 1, § 49, stk. 1, § 50 a, § 51, stk. 2, § 52, stk. 1, nr. 3 og 4, og § 57, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 10, 15-20, 22, 25-27, 29-31, 41, 43, 46, 47, 49, 50 og 52, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Tilsvarende gælder for udlændingelovens § 58 g, 1. pkt., som affattet ved § 1, nr. 32, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schenkonventionen m.v.), som ændret ved denne lovs § 2, nr. 6. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 50, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 45, og udlændingelovens § 57, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 52, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Stk. 7. For ansøgninger om administrativ ophævelse af et indrejseforbud, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler i udlændingelovens § 32, stk. 4, som affattet ved lov bekendtgørelse nr. 650 af 13. august 1997, fortsat anvendelse.

Lov nr. 424 af 31. maj 2000 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁴⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 7, stk. 4, 1. og 4. pkt., stk. 7, 1. og 3. pkt., og stk. 8-11, og § 19, stk. 1, nr. 5, 1. pkt., og nr. 6, 1. pkt., som affattet henholdsvis ændret ved

denne lovs § 1, nr. 1-10 og 15, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse.

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2001. § 1, nr. 8, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. § 1, nr. 10-13, træder i kraft den 1. juli 2001.

Stk. 2. Udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, § 35, stk. 2, og § 36, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, 3 og 5, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Udlændingelovens § 36, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁵⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2002, jf. dog stk. 2-5.

Stk. 2. Udlændingelovens § 7, §§ 9-9 e, § 19, stk. 1, nr. 1, § 19, stk. 1, nr. 5, og § 26, stk. 1, som affattet, indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 21, 24, 29 og 30, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens §§ 11 og 11 a som affattet henholdsvis indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 6, finder ikke anvendelse på udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. På sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 26, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29 og 30, finder alene anvendelse ved afgørelser efter udlændingelovens §§ 22-25 b, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået inden lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. (Udeladt)

Lov nr. 367 af 6. juni 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. § 1, nr. 1-5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁶⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration²⁷⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt. og stk. 3, 3. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler fortsat anvendelse.

Lov nr. 1044 af 17. december 2002 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁸⁾.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for personer, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Lov nr. 60 af 29. januar 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2003.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 1. april 2003 er meddelt opholdstilladelse eller er registreret som asylansøgere efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1.

Lov nr. 425 af 10. juni 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. (Udeladt)

Stk. 2. § 2 træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende²⁹⁾.

Stk. 3-4. (Udeladt)

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 og § 11 a, stk. 2 og 4, som ændret ved denne lovs § 2, nr. 3-12, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse.

Lov nr. 1204 af 27. december 2003 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 8, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 8, anvendelse.

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2004, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, og stk. 10, 11, 13, 14 og 16, § 9 f og § 19, stk. 1, nr. 1, 6, 9, 20 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 19, stk. 5, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 31, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 som religiøse forkyndere eller missionærer m.v.

Stk. 4. Udlændingelovens § 33, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3, 4. pkt., som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 36 og 37, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden er meddelt afslag på en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og som efter fast praksis ikke kan forlænges yderligere. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

_____
 Lov nr. 428 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁰⁾.

_____
 Lov nr. 429 af 9. juni 2004 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2004.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4, stk. 2-5, og §§ 4 c, 47 b og 47 c som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, 3 og 30, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om visum.

Stk. 3. Udlændingelovens § 22, nr. 6 og 7, og § 26, stk. 2, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 4-7, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrundet udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrundet udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 42 b, stk. 3, 2. og 5. pkt., stk. 8, 1. pkt., stk. 9, 1. pkt., og stk. 12, som henholdsvis ændret og indsat ved denne lovs § 1, nr. 13, 14, 16, 18 og 22, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 5. Udlændingelovens § 46, stk. 2, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 29, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har påklaget en afgørelse vedrørende beregningen af kontante ydelser til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 6. Udlændingelovens § 58 g, nr. 6, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 35, finder alene an-

vendelse for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden udvises i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

_____
 Lov nr. 323 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³¹⁾.

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

_____
 Lov nr. 324 af 18. maj 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 11 a, stk. 6, § 11 b og § 59, stk. 2 og 3, stk. 7, nr. 6, og stk. 9, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 8, 9, 32, 33 og 34, finder anvendelse på lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Medlemmer af Flygtningenævnet, som er beskikket før lovens ikrafttræden, forbliver medlemmer indtil udløbet af den periode, de er beskikket for. Udlændingelovens § 53, stk. 4, 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, finder ikke anvendelse i denne periode. Udlændin-

gelovens § 53, stk. 4, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder også for disse medlemmer.

Stk. 4. Udlændingelovens § 53, stk. 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, gælder for valg af formænd efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 402 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 2 og 3, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 1, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 403 af 1. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 428 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 125

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³². 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005. 2. pkt. (Udeladt)

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 430 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 70

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³³.

Stk. 2. Loven har virkning fra den 1. november 2005, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. (Udeladt)

Lov nr. 431 af 6. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 85

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. november 2005, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 523 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 23

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-6. (Udeladt)

Lov nr. 542 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 6. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 5 træder i kraft den 1. juli 2005.

Lov nr. 554 af 24. juni 2005 indeholder følgende bestemmelse:

§ 12

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1, 6, 8, 10, 11, 13-17, 19 og 25, §§ 3-5 og § 7, nr. 3 og 4, træder i kraft den 1. juli 2005. Lovens § 1, nr. 2-5, 7, 9, 12, 18 og 20-24, § 2, § 6, § 7, nr. 1 og 2, og §§ 8-11 træder i kraft den 1. januar 2007.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Lov nr. 243 af 27. marts 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 2006, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2-5. (Udeladt)

Stk. 6. Udlændingelovens § 11, stk. 9, nr. 2, § 11, stk. 11, og § 11 c som indsat eller affattet ved denne lovs § 2, nr. 1-3, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For udlændinge, der inden den 28. februar 2002 har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse, finder de regler, der var gældende indtil den 1. juli 2002, jf. lovbeholdtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, anvendelse. For udlændinge, der har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse den 28. februar 2002 eller senere, finder de regler, der er gældende indtil den 1. april 2006, jf. lovbeholdtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, anvendelse.

Lov nr. 301 af 19. april 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2006, jf. dog stk. 2-8.

Stk. 2. Udlændingelovens § 42 c, stk. 3, nr. 2, § 42 e, stk. 2, 2. pkt., § 42 f og § 46 e, 1. pkt., som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 31-40 og 47, træder i kraft den 1. september 2006.

Stk. 3. Udlændingelovens § 10, stk. 4, og § 32, stk. 6 og 7, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, 20 og 21, og udlændingelovens § 50 b som indsat ved denne lovs § 1, nr. 48, træder i kraft den 30. april 2006.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9, stk. 16, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse

for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om eller er meddelt opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. I sager, hvor der inden lovens ikrafttræden er givet afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter lovens ikrafttræden. I sager, hvor der efter lovens ikrafttræden gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2, der er indgivet inden lovens ikrafttræden, finder 1. og 2. pkt. alene anvendelse i forbindelse med behandlingen af en klage, hvis klagen indgives inden 2 måneder efter tidspunktet for afgørelsen.

Stk. 5. Udlændingelovens § 9 b og § 33, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 9 og 23, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 59 a, stk. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 54, finder anvendelse for lovovertrædelser, der begås efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået indtil dette tidspunkt finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Regler om betaling for genudstedelse af opholdskort fastsat efter udlændingelovens § 44, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 41, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har anmodet om at få genudstedt opholdskort.

Stk. 8. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 3, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 2, og udlændingelovens § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 3, 18, 26-28, 30 og 49³⁴⁾.

Lov nr. 429 af 10. maj 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juni 2006 og finder

anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 532 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁵⁾, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 19, som indsat ved denne lovs § 1, nr. 4, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan i den forbindelse bestemme, at alene dele af § 9 a, stk. 5-18, skal finde anvendelse for statsborgere i Bulgarien og Rumænien.

Lov nr. 538 af 8. juni 2006 indeholder følgende bestemmelse:

§ 105

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007, jf. dog stk. 2-22 og § 106.

Stk. 2-19. (Udeladt)

Stk. 20. Lovens § 1, nr. 32, og § 104, nr. 1³⁶⁾, træder i kraft den 1. juli 2006.

Stk. 21-22. (Udeladt)

Lov nr. 89 af 30. januar 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. februar 2007, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. Udlændingelovens § 9, stk. 3, 5, 12, 17,

22 og 23, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, 3, 5, 6, 8 og 9, og § 19, stk. 1, nr. 6 og 7, som ændret ved denne lovs § 1, nr. 15, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse ved afgørelsen af denne ansøgning.

Stk. 3. Udlændingelovens § 9, stk. 19, 1. pkt., som ændret ved denne lovs § 1, nr. 7, finder ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har indgivet ansøgning om opholdstilladelse. For sådanne udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Udlændingelovens § 9 g som indsat ved denne lovs § 1, nr. 11, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden.

Stk. 5. Udlændingelovens § 11 d som indsat ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13 og 14, finder alene anvendelse for udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, eller ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, efter lovens ikrafttræden. Bestemmelserne finder endvidere kun anvendelse i sager, hvor udlændingen eller den herboende person efter lovens ikrafttræden modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. For udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1-3, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 379 af 25. april 2007 indeholder følgende bestemmelse:

---

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁷⁾. Tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 20, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, og tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret efter denne lovs § 1, nr. 13, fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration³⁸⁾.

Lov nr. 504 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2007.

Stk. 2. (Udeladt).

Lov nr. 505 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 507 af 6. juni 2007 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende³⁹⁾.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 264 af 23. april 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. maj 2008.

Lov nr. 431 af 1. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1 og 3, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴⁰⁾.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af lovens § 1, nr. 2, 4 og 5⁴¹⁾.

Lov nr. 485 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2008.

Lov nr. 486 af 17. juni 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2008, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3 og 5⁴²⁾.

Lov nr. 1334 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Udlændingelovens § 4 d som affattet ved denne lovs § 1, nr. 3, træder i kraft den 1. juli 2009.

Lov nr. 1336 af 19. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 167

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2009, jf. dog stk. 2. § 11 finder alene anvendelse på afgørelser om lønindeholdelse, der træffes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. (Udeladt)

Lov nr. 1397 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende⁴³⁾.

Lov nr. 1398 af 27. december 2008 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af udlændingelovens § 2 a, stk. 4-9, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, § 19,

stk. 8, § 28, stk. 1, nr. 6, § 40 a, stk. 2, § 40 b, stk. 2, og § 58 g, stk. 2, som affattet ved lovens § 2, nr. 1, 4, 5-7, 9-11, 13-15 og 20.

Lov nr. 313 af 28. april 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft den 1. maj 2009.

Lov nr. 483 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 21

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. august 2009, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-3. (Udeladt)

Lov nr. 486 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Udlændingelovens §§ 22-24 a, § 26, stk. 2, § 32, stk. 2-4, og § 59 b som indsat eller ændret ved denne lovs § 1, nr. 5-22 og 26, finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Lov nr. 487 af 12. juni 2009 indeholder følgende bestemmelse:

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Stk. 2. Reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, finder også anvendelse ved behandlingen af sager, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for retten. En sag, som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller indbragt for byretten, skal ved lovens ikrafttræden henvises til fortsat behandling ved Københavns Byret, mens en sag,

som før lovens ikrafttræden er anlagt ved eller henvist til landsretten, færdigbehandles af denne. Uanset udlændingelovens § 45 d, stk. 3, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 7, har en sag anlagt ved, henvist til eller indbragt for retten før lovens ikrafttræden alene opsættende virkning, hvis dette følger af de hidtil gældende regler.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, den 10. august 2009

BIRTHE RØNN HORNBECH

/ Merete Milo

- ¹⁾ § 2, nr. 1, 4, 5-7, 9-11, 13-15 og 20 i lov nr. 1398 af 27. december 2008, som vedrører indsættelse af udlændingelovens § 2 a, stk. 4-9, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3, § 19, stk. 8, § 28, stk. 1, nr. 6, § 40 a, stk. 2, § 40 b, stk. 2, og § 58 g, stk. 2, er endnu ikke trådt i kraft. Tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ændringerne er derfor ikke medtaget i denne lovbekendtgørelse.
- ²⁾ Lov nr. 574 af 19. december 1985 blev bekendtgjort i Lovtidende den 21. december 1985 og vedrørte ændrede affattelser af § 46, stk. 2, og § 53, indsættelse af § 53 a og § 53 b samt en ændret affattelse af § 56.
- ³⁾ Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. oktober 1986.
- ⁴⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10 i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte ændrede affattelser af § 7, § 31, stk. 2, § 48, stk. 2, og § 53 a, stk. 1.
- ⁵⁾ § 1, nr. 7, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte en ændret affattelse af § 43, stk. 2, 1. pkt.
- ⁶⁾ § 1, nr. 11, i lov nr. 686 af 17. oktober 1986 vedrørte indsættelse af § 59 a og blev sat i kraft ved bekendtgørelse nr. 788 af 14. december 1988.
- ⁷⁾ Lov nr. 387 af 6. juni 1991 (EF-asykonventionen), som ændret ved § 2 i lov nr. 382 af 14. juni 1995, § 1, nr. 1, i lov nr. 290 af 24. april 1996 og § 2 i lov nr. 410 af 10. juni 1997, blev ved bekendtgørelse nr. 610 af 1. juli 1997 sat i kraft den 1. september 1997.
- ⁸⁾ § 4 i lov nr. 385 af 20. maj 1992 vedrørte en ændret affattelse af udlændingelovens § 62.
- ⁹⁾ Lov nr. 482 af 24. juni 1992 blev bekendtgjort i Lovtidende den 26. juni 1992.
- ¹⁰⁾ § 1, nr. 2-5, i lov nr. 482 af 24. juni 1992 vedrørte en ændret affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2 og 5, og stk. 3, indsættelse af § 9, stk. 4 og 5, og ændrede affattelser af § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2. Efter ændringslovens bemærkninger finder de i ændringslovens § 4, stk. 2, nævnte bestemmelser ikke anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden har ansøgt om opholdstilladelse eller lovligt har taget bopæl her i landet efter de hidtidige regler.
- ¹¹⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 421 af 1. juni 1994 vedrørte en ændret affattelse af § 53.
- ¹²⁾ Lov nr. 382 af 14. juni 1995 blev bekendtgjort i Lovtidende den 15. juni 1995. Lovens § 1, nr. 1, 2, 4-6, 9, 11, 17, 19 og 20, og § 2, nr. 1, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, indsættelse af nyt stykke 2 i § 27, ændret affattelse af § 34, § 36, stk. 1, § 37, stk. 3, og § 40, stk. 3, indsættelse af § 40 a, ændret affattelse af § 53, stk. 2-6, og § 56, stk. 1-6, og indsættelse af et nyt nr. 10 i § 1 i lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7.
- ¹³⁾ § 1, nr. 15, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 48, stk. 2, 7. pkt. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der fra og med denne dato indgiver ansøgning om asyl i Københavns lufthavn i Kastrup, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 1, nr. 16, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 48, stk. 3 og 4. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 1, nr. 18, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte indsættelse af § 54, stk. 2. Ændringen trådte i kraft den 1. oktober 1995 og gælder for udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl fra og med denne dato, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995, § 2, nr. 2 og 3, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7, § 2, nr. 2, trådte i kraft den 1. oktober 1995, og § 2, nr. 3, trådte i kraft den 1. januar 1996, jf. henholdsvis § 1 og § 2 i bekendtgørelse nr. 682 af 17. august 1995.
- ¹⁴⁾ § 1, nr. 17, 19 og 20, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte ændrede affattelser af § 53, stk. 2-5, og § 56.
- ¹⁵⁾ § 1, nr. 1 og 2, i lov nr. 382 af 14. juni 1995 vedrørte en ændret affattelse af § 19, stk. 1, nr. 1, og indsættelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁶⁾ Lov nr. 290 af 24. april 1996 blev bekendtgjort i Lovtidende den 25. april 1996.
- ¹⁷⁾ § 1, nr. 3, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 27, stk. 2.
- ¹⁸⁾ § 1, nr. 9, i lov nr. 290 af 24. april 1996 vedrørte en ændret affattelse af § 42 a, stk. 1, 2. pkt. og indsættelse af § 42 a, stk. 1, 3. pkt.

- ¹⁹⁾ De ændringer, der følger af lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev, bortset fra de ændringer, der ifølge § 3, stk. 2, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 trådte i kraft den 12. juni 1997, jf. note 20, ved bekendtgørelse nr. 170 af 13. marts 2001, sat i kraft den 25. marts 2001.
- ²⁰⁾ § 1, nr. 12, 20, 28 og 29 i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte ændrede affattelser af § 28, stk. 3, § 37, stk. 5 og § 48, § 2, nr. 5, 6, 8 og 10, i lov nr. 410 af 10. juni 1997 vedrørte en ændret affattelse af lov nr. 387 af 6. juni 1991, jf. note 7. Lov nr. 410 af 10. juni 1997 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 1997.
- ²¹⁾ Lov nr. 473 af 1. juli 1998 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juli 1998.
- ²²⁾ § 1, nr. 14, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 19, stk. 2.
- ²³⁾ § 1, nr. 3 og 36, i lov nr. 473 af 1. juli 1998 vedrørte ophævelse af § 9, stk. 1, nr. 5, og § 42 a, stk. 6, nr. 1.
- ²⁴⁾ Lov nr. 424 af 31. maj 2000 blev bekendtgjort i Lovtidende den 2. juni 2000.
- ²⁵⁾ Lov nr. 362 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁶⁾ Lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2002.
- ²⁷⁾ § 1, nr. 6, i lov nr. 367 af 6. juni 2002 blev ved bekendtgørelse nr. 73 af 27. januar 2003 sat i kraft den 1. marts 2003 og vedrørte indsættelse af § 59, stk. 5.
- ²⁸⁾ Lov nr. 1044 af 17. december 2002 blev bekendtgjort i Lovtidende den 18. december 2002.
- ²⁹⁾ Lov nr. 425 af 10. juni 2003 blev bekendtgjort i Lovtidende den 11. juni 2003.
- ³⁰⁾ Lov nr. 428 af 9. juni 2004 blev bekendtgjort i Lovtidende den 10. juni 2004.
- ³¹⁾ Lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev sat i kraft af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ved bekendtgørelse nr. 235 af 17. marts 2006.
- ³²⁾ Lov nr. 428 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- ³³⁾ Lov nr. 430 af 6. juni 2005 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2005.
- ³⁴⁾ § 1, nr. 2, i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører indsættelse af stk. 3 i § 2 a, § 1, nr. 3, § 18, §§ 26-28, § 30 og § 49 i lov nr. 301 af 19. april 2006 vedrører ændret affattelse af § 2 b, stk. 4, § 28, stk. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, og § 59, stk. 1, nr. 1. Ændringerne trådte i kraft den 13. oktober 2006, jf. bekendtgørelse nr. 979 af 26. september 2006.
- ³⁵⁾ Lov nr. 532 af 8. juni 2006 blev bekendtgjort i Lovtidende den 9. juni 2006 og trådte i kraft den 10. juni 2006.
- ³⁶⁾ § 104, nr. 1, i lov nr. 538 af 8. juni 2006 vedrørte indsættelse af § 46 f i udlændingeloven. § 104, nr. 2 og 3, vedrørte ændret affattelse af udlændingelovens § 48, stk. 1.
- ³⁷⁾ § 3, stk. 2, 1. pkt., i lov nr. 379 af 25. april 2007, som vedrører indsættelse af § 9, stk. 2, og § 9 f, stk. 4, som ændret henholdsvis affattet ved denne lovs § 1, nr. 2 og 5, er endnu ikke trådt i kraft. Tidspunktet fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ændringerne er derfor ikke medtaget i denne lov bekendtgørelse.
- ³⁸⁾ Udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., som ændret ved lov nr. 379 af 25. april 2007, trådte i kraft den 10. oktober 2007, jf. bekendtgørelse nr. 1141 af 1. oktober 2007.
- ³⁹⁾ Lov nr. 507 af 6. juni 2007 blev bekendtgjort i Lovtidende den 7. juni 2007 og trådte i kraft den 8. juni 2007.
- ⁴⁰⁾ Lov nr. 431 af 1. juni 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 3. juni 2008.
- ⁴¹⁾ § 1, nr. 2, 4 og 5, i lov nr. 431 af 1. juni 2008, som vedrører indsættelse af § 2 a, stk. 4-7, ændring af overskriften til kapitel 8 a samt ændret affattelse af § 58 d, 1. pkt., er endnu ikke trådt i kraft. Tidspunktet for ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Ændringerne er derfor ikke medtaget i denne lov bekendtgørelse. § 1, nr. 2, i lov nr. 431 af 1. juni 2008 blev ophævet ved § 1, nr. 1, i lov nr. 1398 af 27. december 2008. Ifølge § 1, nr. 2 i lov nr. 1398 af 27. december 2008 udgår "2" i § 2, stk. 2, i lov nr. 431 af 1. juni 2008.
- ⁴²⁾ Udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, og stk. 15, trådte i kraft den 1. juli 2008, jf. bekendtgørelse nr. 627 af 25. juni 2008.
- ⁴³⁾ Lov nr. 1397 af 27. december 2008 blev bekendtgjort i Lovtidende den 30. december 2008.

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1089 af 25. november 2009 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 785 af 10. august 2009, og efter drøftelse i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg, fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal næstformænd og andre medlemmer. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter antallet af næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, dog ikke i Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement, jf. dog §§ 44, 45, 46 og 47.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtningenævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af §§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensættes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlemmer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttes på et møde i Flygtningenævnets formandskab (formandsmøde). Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for formandskabet. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket på det pågældende formandsmøde, eventuelt ved henvisning til listen over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende beskikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på højst 4 år til en beskikkelsesperiodes udløb.

Stk. 4. Flygtningenævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens udløb samtlige nævnsmedlemmer, om de ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode. Et medlem har ret til genbeskikkelse. Genbeskikkes Flygtningenævnets formand, fortsætter den pågældende som formand. Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hvervet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af formanden. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende periode.

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,

BC000571

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, j.nr. 09/08331

- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Flygtningeævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald, kan formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningeævnets kompetence

§ 9. For Flygtningeævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingesservice har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 2) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningeævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningeævnets virksomhed

Flygtningeævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningeævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningeævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningeævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningeævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningeævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningeævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningeævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningeævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningeævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinier for Flygtningeævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer og ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinier for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspoliets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingesservices indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og
- 7) Udlændingesservices underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningeævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningeævnets Sekretariat

§ 20. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningeævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingesservice har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarterings-systemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tolkens sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørsels-godtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linieantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for kriminalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerer af Flygtningenævnets baggrundoplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævnets formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringstemaer og høringsskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingesservices afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke den anden advokat.

Stk. 2. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolkens sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnmødet en foreløbig salæransøgning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævnets formand kan godkende timefor-

brug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udleveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævns behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47 og 50 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævns møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingesservice lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingesservice under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingesser-

vices repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte nævn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingesservice.

§ 39. Under Flygtningenævns behandling af en sag kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævns afgørelser træffes ved stemmeflerhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voteringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voteringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (dissens). Notatet sendes til Flygtningenævns medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voteringens afslutning asylansøgeren og dennes

advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingesservice, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservices afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voterings afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte nævn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingesservices repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreårig asylansøger, kan formanden for det enkelte nævn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreårige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig utilsigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voterings afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingesservices afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte nævn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingesservice og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingesservice samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættes behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristoverskridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte nævn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte nævn eller den, Flygtningænvnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingesservice.

Sager, der af Udlændingesservice har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 46. Sager, hvor Udlændingesservice efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter ud-

lændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningænvnets, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningænvnets, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningænvnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingesservices afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 47. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingesservice.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 48. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigspolitiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningænvnets formand.

§ 49. Under Flygtningænvnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævnets formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingesservices eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 50. Sager, hvor Flygtningænvnets afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse

af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævns-møde på skriftligt grundlag.

§ 51. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylret-

lige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 52. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. december 2009.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 192 af 15. marts 2006 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 25. november 2009

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingesservice i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af to medlemmer, hvor det ene medlem er udpeget efter indstilling fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, mens det andet medlem er udpeget efter indstilling fra Advokatrådet.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2009, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2009.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 389 sager vedrørende statsborgere fra 49 forskellige lande. De tre største grupper af ansøgere har været statsborgere fra Irak, Afghanistan og Iran.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Store Kongensgade 1-3
1264 København K

ISBN 978-87-91763-19-9

